

FUEGO DE DIOS

Svědectví z kázání Davida Hogana.

Dočtete se o mocném probuzení mezi horskými kmeny v Mexiku, které trvá dodnes.

**Také se dočtete, že toto probuzení je výsledkem vytrvalého hledání Božího království
v modlitbě a půstu.**

Překlad a úprava Lubomír Zimmer 2008.

www.knihy.own.cz

Některé příběhy jsem doplnil z jiných kázání bratra Hogana, kde o nich mluvil podrobněji.

Jakékoliv nahrávky jeho kázání můžete volně kopírovat. David a jeho pracovníci nesčetněkrát opakují, že nikdo nemá právo dát si copyright (copyright=chráněno autorským právem – „c“ v kroužku) na jeho kázání. Někteří křesťané si uvědomili, že by na Davidově popularitě mohli vydělat spoustu peněz tím, že budou prodávat audio a video kazety s jeho kázáními, a tak na ně dali známku autorských práv. David se opakovaně o těchto lidech vyjádřil velmi negativně. Znamka autorských práv na těchto nahrávkách je nelegální.

1) Není to jejich duševní vlastnictví; je to nahrávka kázání Davida Hogana. 2) David je nepožádal o tyto nahrávky ani nepodepsal smlouvu o práci za mzdu. 3) Není to žádná společná práce; církev nebo jednotlivec pouze učinil nahrávku, nijak se na obsahu nahrávky nepodílel. 4) David jim písemně nesvěřil svoje vlastnictví tohoto materiálu. 5) David mi několikrát řekl: „Nikdo nemá právo dát copyright na moje kázání.“

David Hogan z týmu Freedom Ministries se vyjádřil o svých nahrávkách tak, že je může šířit kdokoli, ale jen v případě, že za ně nebude vybírat peníze, kromě částky, kterou vynaložil na nákup média. Většina církví na tyto nahrávky známku autorských práv („c“ v kroužku) nedala, těm církvím, které na

svých kopírovacích právech trvaly, jsme svoje nahrávky nedali. Tohle je ten dnešní církevní model obchodování – zadržují evangelium druhým lidem kvůli materiálnímu zisku!

Jason a Pamela Woodrow
jason@fuegodedios.com

Některé citáty Davida Hogana:

„Jsou vaši starší v církvi úspěšní obchodníci? Kdo se o to stará? Církev je zamořena lidmi, kteří chtějí církev řídit stejně jako nějaký obchod; nevědí, co to je být duchovní. Starší ve Freedom Ministries se nemohou stát staršími, dokud nezačnou křísit mrtvé. Nikdy si z církve nedělejte „zaměstnání“, jinak překážíte Bohu v tom, aby konal to, co On sám chce.

Proč David neprodává svoje knihy a nahrávky?

„Ted’ mě dobře poslouchajte. Je spousta různých zázraků, které Svatý Duch koná. Nepíší si je ale všechny. Většinu z nich jsem pravděpodobně zapomněl. Jednoho dne v nebi nám to bude všechno přehráno a uvidíme to dopodrobna. Nemám zápisník. Neshromažďuji poznámky a ani nepíší knihy. Tyto věci prostě nedělám. Spousta lidí se na mě kvůli tomu opravdu hodně nahněvala... opravdu nahněvala! Napadlo mě jedno z největších křesťanských vydavatelství v USA a chtějí po mně, abych psal knihy. Jsou to lidé, kteří žijí z knih. Musím vám ale říct – a to je můj názor – že už jedna kniha byla napsána a jmenuje se Bible. Byla napsána krví Ježíše. Proto tady nemáme stoleček, kde bychom prodávali moje knihy a kazety, protože pokud chcete nějaké ty nahrávky, tak požádejte bratra... aby vám nějaké zkopíroval. Věřím, že to je práce místní církve, aby tyto nahrávky šířila a nikoliv moje.“

David Hogan

Službu Davida Hogana nejlépe popisují verše z evangelia podle Matouše:

***Slepi vidí,
chromí chodí,
malomocní jsou očišť’ováni,
hluší slyší,
mrtví jsou kříšeni
a chudým se káže evangelium.***

Matouš 11:5

FUEGO DE DIOS ***BOŽÍ OHEŇ***

Brownsville USA (1997)

Těžké začátky

Již nějakou dobu jsem tam venku na bitevním poli. Jsem ženatý a mám čtyři děti. Tento týden se narodí můj vnuk. Jsem syn pastora. Podle mého názoru byl můj otec tím nejlepším Božím mužem, jakého jsem kdy potkal. Byl „Jižním baptistou“ (pozn. překl: „Southern Baptist“: jedná se o baptisty, kteří věří v nadpřirozené dary Ducha svatého) a byl to dobrý muž. Po celý svůj život měl na srdci jedinou věc a té mě celý můj život vyučoval: „Získávej duše pro Ježíše.“ Na tom jediném opravdu záleží. Pokud tohle nemůžete dělat, pak nejste k ničemu. Co si o tom myslíte?

Musím se vám za něco omluvit. Nemám žádnou zvláštní výmluvnost, nosím kovbojské boty a nebudu nosit kravatu, takže se na mě nehněvejte. Tak to je. To je veškerá omluva, kterou ze mne dostanete.

Nenávidím pokrytectví. Pokrytci si zaslouží peklo, které taky jednoho dne dostanou. Nikdy nikomu nelžete. Jako malý chlapec jsem vyrůstal v baptistickém prostředí a moje víra byla nejdříve ničena skrze pokrytce. Náboženští démoni se snažili, aby to bylo pro mě zlé a chvíli se jim to dařilo. Ale pak přišel Ježíš. Jsem opravdu rád, že jsem zde! Cítím tady Ducha svatého. Haleluja! Ježíš! Fuego! (španělsky „oheň“)

Přes 20 roků pracuji velmi tvrdě v džungli. Postřelili mě, zbili mě, kamenovali mě, stalo se mi vše, co se přihodilo našemu bratru apoštolu Pavlovi, kromě toho, že jsem neztroskotal na moři. Ale pod vodou mi párkrát zmizely nákladňáky.

S lidmi, kteří se mnou slouží, mám uzavřenou smlouvu. Nevím jestli vůbec víte, co to je

smlouva. Doporučuji vám vstoupit do smlouvy s lidmi i se službou, do které vás Bůh volá. Protože máte jeden cíl a ten je - zemřít za duše.

Díváte se na člověka, který zemřel sám sobě, aby sloužil druhým. A když budu jednoho dne stát před Ježíšem, tak On mi řekne: „Dobře, služebníku. Vejdi v radost svého Pána.“ To je ta jediná věc, na které opravdu záleží; vše co děláš, každý dech, každý krok je směřován k tomu Velikému bílému trůnu. Můj záměr je tyhle Indiány, pro které pracuji, přivést k Ježíši, sklonit se před naším Králem a On nám řekne: „Vy tam, chlapi, pojdte sem!“ Můžeš nás tam hledat, protože tam budeme.

Pracujeme s 18–20 různými kmeny Indiánů.. Jsme extrémně vydání jeden druhému. Pokud něco nějakému Indiánovi slíbím, pak jediný důvod, proč bych to nesplnil, by byla moje smrt. Mluvím ve jménu Krále. Jsem velvyslanec Ježíše. Chápete, jak důležité je to, co říkáte a děláte pro druhé lidi?

Bůh k nám promluvil a řekl nám, abychom šli a pracovali s těmito lidmi, kterými ostatní pohrdají. Můj cíl je vyzdvihnout Ježíše, abych vás motivoval k tomu, abyste získávali duše navzdory ceně. Lidé říkají, a také se o tom píše v knihách, že tito lidé, se kterými pracujeme, již slyšeli evangelium Ježíše Krista. Je to ale lež. Jsou tam tisíce vesnic, tisíce, kde nikdy v životě neslyšeli jméno Ježíš – a to je hřích! Jsem tam téměř 25 roků a ještě jsem vás tam neviděl. A jsem velmi pilný, každý den jdu alespoň do jedné, většinou do dvou, někdy i do tří vesnic a tam kážu. Ještě jsem vás tam nikdy neviděl, to je divné.

Kdysi jsem byl členem gangu a byl jsem velmi horlivý pro d'ábla. A když jsem se obrátil, tak tu stejnou horlivost, jakou jsem měl pro d'ábla, jsem měl pro Boha. Protože ten oheň Boží zářil v mém srdci jasně, lidé mi říkali: „S takovým velikým ohněm dlouho nevydržíš. Musíš se trochu zklidnit, abys vydržel ujít velkou vzdálenost.“ Tohle ale v Písmu nenajdete! Tohle je náboženství! To je d'ábel, který se tě snaží dostat ven z toho svatého ohně, který hoří ve tvém srdci. Neposlouchejte je. Nechci, abyste je nenáviděli, jen se na ně usmějte a běžte dál. Nemají pravdu. Protože teď jsme tady, o čtvrt století později, a máme více ohně, než jsme měli kdy předtím. Měl jsem ale problém. Nebylo to v tom, že bych postrádal horlivost. Problém byl v tom, že jsem si kladl otázku, kde je ta moc Ježíše Krista, o jejíž existenci jsme byli přesvědčeni. Myslím si, že je to otázkou pro většinu lidí. Mohu cítit Jeho přítomnost často, jsou některé písně jako třeba „Svatý a pomazaný“, které když začnu zpívat, tak začnu slzet a hluboce se mě to dotýká, protože On je tak úžasný – ale kde je ta moc Boží? Kde je? Tedy – já jsem ji našel! Opravdu jsem ji našel. Není to žádná pohádka nebo žert. Není to nějaká iluze, která nám neustále uniká. Je to realita! A já chci, abyste ji také měli. A co je ještě důležitější – Ježíš chce, abyste ji měli. Tak ji získejte!

Tak jsem odešel na misijní pole, bez tréninku, bez biblické školy, tak jako máte vy tu výsadu zde (David mluvil ke studentům biblické školy). Neměl jsem tu výsadu slyšet mluvit některé ty velké kazatele. Nikoho jsem neznal. Byl jsem jen „Jižní baptista“, vyslaný charismatickou obnovou do pralesa. Vypadal jsem jako nějaká ohnivá koule sestupující z nebe, která začala zapalovat prales. Nevěděl jsem, co to vlastně dělám. Učíme se. Byl jsem tehdy pozvaný na jednu bohoslužbu a tenkrát jsem ještě neuměl španělsky – kromě pár slov. Bylo tam asi 400 Indiánů, kteří stáli okolo a Duch svatý byl na tom shromáždění mocně přítomen. Přinesli mi dopředu malé čtyřleté děvčátko. Posadili je. Nevěděl jsem, co s ní není v pořádku. Snažil jsem se s ní domluvit znakovou řečí, pak jsem se snažil od Boha získat nadpřirozené poznání a pochopení té řeči, snažil jsem se mít víru a být tam. Ale pak jeden starý Indián, kterého si velmi vážím, řekl... to je jednoduché, je neslyšící! Problém byl v tom, že se narodila hluchá.

Tak jsem si tam poklekl a začal se modlit. Viděl jsem už spoustu věcí, viděl jsem Boží moc, jak srazila všechny na zem, lidé nařikali a sténali, a s tím jsem neměl co dočinění, prostě jsem tam byl. Ježíš přišel a já byl udiven nad tím co se děje. Lidé padali pod mocí Boží v lavicích po řadách – jedna řada za druhou, pak nařikali a sténali, nikdy jsem nic takového neviděl. Nekladu důraz na projevy, kladu důraz na Ježíše. Projevuj se, jak chceš, to na mě nijak nepůsobí. Já chci Ježíše.

Takže jsem tu holčičku držel a klečel jsem na zemi a již jsem ji viděl uzdravenou. Moje srdce bylo uchváčeno Ježíšem a přetékal jsem radostí a vírou. „Věděl jsem“, že se to stane – tak jsem se modlil a modlil a modlil, ale nic se nestalo! Byla tam přece taková mocná Boží přítomnost – mohl jsem to cítit! Velmi mě trápilo, že to děvčátko nebylo uzdraveno. Je to přece čtyřleté děvčátko a za nic nemůže.

Takže pojďme najít toho viníka. Je to Boží vina? Je to chyba toho děvčátka? Koho je to tedy chyba? (z obecenstva se ozývá „Satan“) Špatně! Satan nemůže zastavit moc Boží. Nemyslete si, že nepřítel mého Krále je tak mocný. Nemá právo zastavit Krále! Tuto zodpovědnost přijímám já. Já jsem těmi dveřmi, které jsou zablokované. Já jsem ten problém. Není to Ježíš, a ďábel nemůže zastavit mého Krále. Už jsem toho viděl spoustu. Něčemu takovému neuvěřím. O to se ani nesnažte – jen bych se vám vysmál, pro nedostatek zkušenosti.

Takže jsem plakal, stěžoval si, křičel, přikazoval jsem, skákal jsem a byl jsem velmi frustrovaný, protože ta dívenka zůstala hluchá. Jsem tedy pokořen – všechny ty Boží zázraky létají všude okolo mě, zatímco tahle dívenka, kterou jsem chtěl tak moc vidět uzdravenou, zůstala hluchá. Tohle tedy nepřijmu, udělal mi to ďábel. Něco se musí změnit. Musím najít ten problém a rozdrtit ho na kusy. Takže když jsem byl na kolenou, plakal jsem a držel to děvčátko, volal jsem k Bohu: „Prosím, pomůžeš mi? Aspoň trochu?“ A On mi opravdu pomohl. Dostal jsem vidění. Vizí moc nemám, jen pár, možná 4 nebo 5 otevřených vidění, při kterých vše vidíte jako v televizi.

Vidění z Nebe

Viděl jsem nádherné pastviny a byly nádherné, vydatné, zelené a plné výživy. Byly tam ty správné potřebné věci. Viděl jsem tam velikého a silného býka, který představoval mě. Frkal, trhal tu zem a jedl tu správnou potravu s tou bohatou výživou a ta moc tam určitě byla. Tento býk ryl do té pastviny svými rohy. A najednou uprostřed této překrásné pastviny se objevil dárek, který tam položil Duch svatý. Ten veliký a silný býk k tomu dárku přišel, ale se vši svojí schopností a silou ten dárek nemohl otevřít. Najednou se před tímto dárkem objevilo asi tak roční dítě, sedělo u toho dárku a s jednoduchostí a **radostí** ten dárek otvíralo. Ten býk rval tu zem, jedl všechny správné živiny, byl velice silný, ale bylo to malé dítě, které tu krabici otevřelo, a nikoliv ten veliký býk.

Tak jsem řekl Ježíši: „Bud' to ze mě uděláš tohle malé dítě, nebo nebudu kázat.“ A On odpověděl: „Musíš se stát takovým, jako tohle malé dítě, abys vstoupil do království Božího.“ (pozn. překl. Lukáš 11:20: „*Vymítám-li však demony Božím prstem, jistě k vám přišlo Boží království.*“ Tedy vstup do Božího království v tomto případě znamená vstoupit do duchovní oblasti, ve které se dějí znamení a divy – vyhánění démonů, uzdravování atd., nejedná se zde o spasení. „Přijď království tvé“ – začne-li Ježíš kralovat v církvi nebo v jednotlivci – začnou se dít tyto zázraky.) Nejsou to ty projevy; není to v tom, jak velikou moc máš; není to v tvých

schopnostech, je to v tom stát se malým dítětem a používat dary nebe ve svém životě. To je ta odpověď. To děvčátko nebylo uzdraveno. Je to moje chyba.

Hledejte nejprve Boží království

Matouš 6:33: „*Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a toto vše vám bude přidáno.*“

Po tomto vidění jsem začal hledat Nebe (Boží království). Moje srdce je velmi žíznivé, chci Ježíše. Chci Jeho veliké dary – chci je mít všechny! Žádný mi nebude chybět – tečka. Mám právo žádat, jsem syn, nejsem přece nemanželské dítě. Mám právo užívat tyhle zásoby mého Otce. A tak jsem šel k Němu. Šel jsem do Bible a začal jsem v ní hledat všechny modlitby – od Genesis až po Zjevení. Každou modlitbu jsem se modlil a pečlivě ji studoval. Vzal jsem si do ruky komentáře (Biblické slovníky) a každé slovo těchto modliteb jsem studoval slovo po slově ze všech možných úhlů. Chtěl jsem vědět, proč když se biblické postavy modlily, tak jejich slova nepadla k zemi bez užitku. Pak jsem začal studovat půst. Protože ty dvě věci, které pohybují Nebem, jsou modlitba a půst. Pokud podřídíš svoji duši modlitbě a svoje tělo půstu – Bůh začne tvoje modlitby vyslyšet. Zkoumal jsem Bibli a dospěl jsem k závěru, že ta nejtěžší věc – a to je můj osobní názor – je vzkřísit někoho z mrtvých. Tohle bylo součástí smlouvy pro nás věřící. Tak jsem se rozhodl, že budu hledat Boží království tak dlouho, až budu schopen přijít k mrtvému člověku, dotknout se ho a uvidět, jak vstane z mrtvých. Rozhodl jsem se, že mi je jedno, jestli se budu muset postit tak dlouho, až ze mě zůstanou jen kosti, je mi to jedno. Jestli se musím modlit 24 hodin denně – na tom mi nezáleží – musím mít tuhle velikou slávu Boží, která změní svět okolo mě. Budu to mít. Takže tohle jsem začal dělat. Tohle jsem hledal.

Byl jsem lidmi okolo sebe nazýván všemi možnými jmény. Byl jsem „příliš nezralý, příliš mladý, neměl jsem moudrost, byl jsem příliš horlivý, byl jsem málo horlivý atd.“ Všechno, co si jen dovedete představit. Ale tohle mě nezastavilo. Zjistil jsem, že od knihy Genesis až po Zjevení všichni proroci, apoštolé a muži Boží – všichni začínali stejným způsobem. Nemůžete se k Němu dostat žádnou jinou cestou. Tak jsem to začal dělat jako oni a pokračuji v tom až do dnešního dne. A tak začala těžká očista, kdy jsem se rok za rokem začal modlit a postit, a to velmi horlivě, hodiny a hodiny modliteb a půstů, hledání Nebe, čtení a studium Bible, rozjímání nad Jeho Slovem. Tisíce hodin strávených v nákladáku po starých hrboлатých cestách, rozbil jsem několik automobilů a motorek ježděním v džungli a také jsem uhnal několik koní a lidí okolo sebe. Ale nepřestal jsem, dokud skrze mé ruce Bůh nezpůsobí zázrak, který nejde nijak napodobit.

Tak jsem začal hledat Boží království, a výsledek byl úžasný! V Matouši 21 se říká ve verších 17-18: „*Potom je opustil a odešel ven z města do Betanie a tam přenocoval. Když se potom za svítání vracel do města, dostal hlad.*“ Cože se to o něm říká? „Dostal hlad“, byl jako ty a já. Někdy chce dvojité hamburger. Mluví se zde o tom, že uviděl fíkovník, ale bylo na něm pouze listí, bez ovoce. Já vím, že i my jsme jako stromy – jsem naroubovaný do toho vinného kmene. Mám to právo, když ke mně Král přijde, abych na sobě neměl žádné ovoce? Mám nějakou omluvu? „Pane, víš, není to období pro ovoce, prostě není to období zrání... víš, Pane.“ Kdo si myslíme, že jsme? Řeknu vám tohle: nezáleží na tom, jak hluboké je bahno, jak moc prší, jaké je horko nebo jaké jídlo musíš jíst. Nic z toho není důležité. Vidím jak jsou mrtví křišeni a lidé jsou znovuzrozeni a mnoho lidí nás chce přijít navštívit a vidět to. Musím jim nejdřív ale říct, že mi nezáleží na vzdálenosti, jakou musím ujet, prostě vidím lidi, kteří

nemají Ježíše a ať už to stojí peněz kolik chce, nezáleží mi na tom. A tak jsem nepochopený, protože nechápu a ani nechci pochopit. Nechci pochopit a nechápu, když něčí tělo něco potřebuje na úkor druhých lidí, o kterých vím, že když se k nim nedostanu včas, pak jejich duše skončí v pekle. Moje tělo může plakat po věcech, které chce, ale mně na tom v té chvíli nezáleží. Tito lidé potřebují oheň z Nebe, potřebují slitování a já tyto věci mám. A kdybych se k těmto lidem nedostal, byl by to pro mě hřích.

Kříšení mrtvých Tato paní byla těhotná v době, kdy v jejich vesnici vypukla nákaza. Onemocněla a dítě v ní zemřelo. Na cestě do města zemřela také ona. O čtrnáct hodin později byla spolu se svým dítětem vzkříšena z mrtvých v márnici, poté co byl už napsán její úmrtní list.

Když můj Král chce ovoce, nezastaví mě ani obyčejné kulky ani žádné mačety. Nechci, aby mi řekl: „Žádné ovoce ať na tobě již nikdy neroste.“ Nechci uschnout a stát se nepoužitelným. Nechci, aby o mně lidé říkali: „Byl to takový dobrý strom.“ Ve verši 21 se říká „pokud budete mít víru“ - o tom zde přece mluvíme.

Jak je vůbec možné volat k Bohu, kterého jste v životě neviděli? Občas můžeme cítit Jeho přítomnost, díky Bohu za to na věky! Jak je možné volat k bytosti, kterou nikdy většina lidí neviděla a tato bytost vám odpoví? Protože se to říká v mé Bibli. Matouš 21:22: „A všechno, o cokoli byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.“ Můžete to mít, je to vaše. Musíte to pochopit, že jsem se modlil k Bohu po čtyři a půl roku za to, abych byl schopen dotknout se mrtvého a vzkřísit ho z mrtvých. Měl jsem okolo sebe spousty mrtvých, protože tam, kde žiji, je to jiné, než tam, kde žijete vy. Tam, kde žijete vy, zavoláte doktora, který ověří smrt, přijede auto, odveze mrtvého a už ho neuvídíte, až do doby pohřbu. Ale tam, kde žiji já, je to úplně jinak. Tady se o tělo stará rodina. Takže je mnoho příležitostí dotknout se mrtvých. Tisíce lidí jsou znovuzrozeny. Chci, abyste si uvědomili, že to co vám říkám je realita, protože když vám budu vyprávět o těchto věcech, tak nechci, abyste si mysleli, že se to vše začalo dít jenom proto, že jsem se rozhodl jednoho dne říct Bohu: „O. K. teď už jsem připraven tohle dělat.“ Horlivě jsme hledali Pána a On vyslyšel naše volání. A my stále hledáme Pána a On neustále naše volání vyslýchá.

Mohu vám pouze ukázat na to, co říká Bible a je jen na vás, jestli se toho chopíte nebo ne. Vše co se píše v Bibli je tam pro mě a teď. Můžete to zpochybnit, zředit, cokoliv – to je vaše „privilegium“. Ale když On mluví v této knize, tak mluví ke mně. Trávil jsem dny a měsíce, týdny a roky tím, že jsem hledal Nebe. „Pilnost“ – víte vůbec, co tohle slovo znamená? Je to v Bibli a jde ruku v ruce s věrností, kázni a zodpovědností. Tyto věci přicházejí s Ježíšem – upřímnost, oddanost, závazek – musíte to mít.

Největší úspěchy z největších pádů

Nehledám žádnou jinou službu. Dříve než vám řeknu o svých úspěších, musím vám říct o svých pádech. Můj největší úspěch vzešel z mých největších porážek. Nikdo nemá rád takový druh kázání!

Byl jsem tehdy v Mexiku nový a přišel čas monzunu (čas lijáků a bouří). V té době jsem toho na práci moc neměl, měl jsem spoustu volného času. Volno působí, že většinou udělám nějakou hloupost, takže raději pořád něco dělám. Měl jsem tehdy na starosti takovou malou skupinu dětí, bezdomovců, které žily na ulici, bylo jich asi 25. Mnohé z nich neměly otce, tak jsem je vyučoval o Ježíši. Učil jsem je rybařit a hrál jsem si s nimi. Oni nic z toho neznali, takže jsem se pro ně stal takovým tatínkem. Přišel čas monzunu a bylo to tehdy pro mě nové, teď už tomu trochu rozumím. Někdo zaklepal na moji branku. Když jsem otevřel, stál tam mladý chlapec a řekl mi: „Pane Davide, vy jste dobrý atlet a také výborný plavec. Prosím, vezměte si vaše plavecké vybavení a přijďte k řece. Jeden z našich kamarádů spadl do řeky a my ho nemůžeme najít.“ Monzun způsobil, že se řeka velmi rychle rozvodnila. Je to velmi nebezpečné. Ten chlapec byl pod vodou již hodinu. Vzal jsem si převlečení, vyběhl k řece a skočil do řeky. Voda byla bahnitá, kalná a vypadala strašidelně. Byl tam vodní vír, španělsky se tomu říká „remolino“, anglicky „whirlpool“. Čtyři jsme byli ve vodě a pokaždé, když jsem se vynořil, abych se nadechl, tak na břehu stálo několik tisíc lidí a ti na nás křičeli co a jak máme dělat. Pokud se mnou půjdeš do vody a budeš trpět a rozumět tak jako já, pak tě budu poslouchat. Ale jestli jen zůstaneš na břehu a budeš se chovat, jako že víš všechno a tvrdit, že nic neumíme, tak raději drž jazyk za zuby.

Nakonec jsme ho našli zachyceného ve větvích vrby. Všichni víte, jak vypadá vrba? Když jsou její větve pod vodou, pak jsou jako chapadla. Pokud do nich šlápnete, omotají se kolem vás a nepustí vás. Také jsem se do nich zamotal, ale všechny jsem je přetrhal. Díky Pánu Ježíši za to! Trochu jsem byl doškrábaný, ale to je v pořádku. Na tělo toho chlapce jsem narazil ve chvíli, kdy jsem se vyprošťoval ze zajetí toho stromu. Vytáhl jsem ho z vody, naložili jsme ho na loďku a pak z loďky na břeh. Všichni nám říkali, co máme dělat. Matka plakala a otec naříkal, bylo to opravdu těžké. A najednou přímo uprostřed všeho toho zmatku ke mně Ježíš promluvil a řekl mi, abych se za toho chlapce modlil: „Já ho vzkřísím z mrtvých!“ Máte pravdu, byl to opravdu skvělý okamžik. Ale já jsem neposlechl. Ouha! Protože jsem hleděl na všechny ty obličejové lidi, ve stejnou dobu, kdy mě zasáhla víra, zasáhl mě i strach, pochybnosti a nevěra. Můj Král si žádal ovoce, ale já jsem odešel sehnutý. Cítil jsem se hrozně, protože jsem neposlechl Všemohoucího Boha. Musím s tím žít každý den. Tím jsem toho 14letého chlapce odsoudil k ztracení – nebyl totiž znovuzrozený.

Když jsem přišel domů, tak ten démon, který to způsobil, dokončil svoji práci. Byl jsem nepoužitelný. Rozplakal jsem se a byl jsem zmatený a v pochybnostech. To vše kvůli jediné věci – strachu z člověka. Teď už si ale s něčím takovým na mě nepřijdou. Proto se vám mohu dnes zdát takový agresivní. Nedovolím takovému to věcem ani to, aby si se mnou sedly ke stolu. Mohou jít zpět do pekla, odkud přišly.

Trvalo mi měsíc, než jsem se tohoto pocitu zbavil. Díky mojí manželce, která je sice hubená, ale zato velmi energická. Přišla ke mně, chytila mě za košili a řekla: „Hej! Poslouchej mě!“, v tu chvíli jsem nechtěl poslouchat „Buďto vstaneš a budeš získávat duše, tak jak ti to řekl Ježíš a necháš toho ďábla ze sebe spadnout; odpustíš sobě a dovolíš Bohu, aby ti odpustil anebo pojďme domů!“ To ke mně mluvil Bůh. Tak jsem se sebral, vzal několik evangelizačních traktátů do ruky, nastartoval jsem vozidlo s náhonem na čtyři kola, odjel jsem do vesnice a cítil jsem se lépe a po dalším měsíci jsem se z toho úplně dostal

Dostal jsem ale dobrou lekci – co znamená neposlušnost Ježíši. Neposlušnost Ježíši znamená zničení lidského těla a duše. A také zničení služebnosti. Musíte si uvědomit, že Ježíš je váš zdroj, Ježíš vás ponese, bez Něho nemůžete dělat nic, ale s Ním můžete dělat cokoli!

O několik měsíců později jsem už dělal dobře! Jel jsem do jednoho údolí v Mexiku, do kterého ještě žádní misionáři nevšloupili. To je úžasné – moje práce je úžasná! Jsou tam „knížatstva a mocnosti“, o kterých ani většina lidí neví, že existují. A nemoci, o kterých jste v životě ani neslyšeli a spousta lží. Před pradávnem byl jeden muž jménem Adam, který udělal hodně velkou chybu – velkou chybu; byl to zrádce. Když nás a Království Boží zradil, byla uvolněna hejna démonů na tuto planetu a ti zabrali různá území a vybudovali si pevnosti. Takže jsem vkročil na území, které bylo zabrané démonickými duchy – se kterými od té doby až do dnešního dne nikdo nebojoval. Jsem velvyslanec Nebe. Tito lidé nikdy neslyšeli jméno Ježíš. Ti démoni po vás půjdou, ale když do té oblasti udeří světlo, temnota musí ustoupit. Někde v Bibli – myslím, že to je Jan kapitola 15 se říká: „Již vás více nenazývám služebníky, ale svými přáteli.“ Páni! To ze mě dělá důležitou osobu. Jsem přítelem Ježíše! Tak jestliže je Ježíš můj přítel, proč se obávám toho knížete ďábla, který tam stojí? Tak vyjdi ven – protože Ježíš je Králem vesmíru, a ty jsi poražený!

Vzkříšení devítiletého chlapce

Byl jsem ve vesnici zvané Kla-klapango. Byl jsem tam se svým nákladákem s náhonem na všechna čtyři kola. Není tam žádná elektřina ani vodovod. Jsem rád, že tam jsem. Vůně pralesa a horko džungle na mě dorážela, protože jsem měl vypnutou klimatizaci. Přiběhl ke mně malý Indián a dotkl se rukou mého ramene. Řekl mi: „Bratře Davide, mi hijo esta para morir.“ To znamená „můj syn umírá“. Řekl jsem: „Nejdřív ale musím jít a kázat evangelium, pak půjdu a budu vkládat ruce na nemocné.“ Neříká se náhodou ve vaší Bibli, v Žalmu 107, verš 20, že „Bůh poslal svoje Slovo a uzdravil“? Nejdříve musí být kázáno Slovo Boží. Ne vždy se tak děje, ale tentokrát to tak bylo. Takže on i já jsme šli společně do sboru. Rozsvítil jsem svoji malou petrolejovou lucerničku. Musíte chápat jak tento sbor vypadal: střecha z trávy, hliněná podlaha a všichni členové právě obrácené „dětí“. Měl jsem pár svých nově obrácených tam, kde nikdy předtím žádní nebyli. Tisíce roků byla tato oblast kontrovaná démony, a teď tam svítí světlo evangelia. Někdy je atmosféra doslova těmito mocnostmi nabitá a není to nic příjemného, ale na tom nezáleží – to nemůže zastavit moc Boží! Chápete? To malé shromáždění bylo dobré. Ten muž tam seděl po celou tu dobu a pak mi řekl: „Bratře Davide, musíš jít a modlit se za mého syna.“ Řekl jsem O. K. Jeli jsme tedy skrz džungli – obrovské stromy a nádherná vůně pralesa. Dorazili jsme na místo, ale ty domečky vidět nebylo, poznal jsem to jen podle toho, že pes začal štěkat. Byla tam tma jako v jeskyni, protože stromy zabraňovaly přístup světlu, jen moje malá lucernička nám svítila trochu na cestu. Připomnělo mi to evangelium. Temnota nás obklopuje, ale my chodíme uprostřed ní s malým světlem. Evangelium je mocí Boží a pomáhá lidem vidět tu cestu.

Pokračovali jsme v chůzi a vystupovali jsme nahoru a uslyšel jsem nějakou ženu, jak nařiká. Čím více jsme se blížili k domu toho muže, tím se tento nářek stával hlasitějším. Přišli jsme až k domu a tento indiánský bratr vešel dovnitř, ale za chvíli se vrátil. V té chvíli do mě „udeřila“ zodpovědnost. Ten malý Indián se hněval, postavil se mi tváří v tvář a řekl: „Můj syn zemřel! A teď TY ho uzdravíš!“ To bylo zastrašující. Kolik z vás četlo tu nejnovější knihu o tom, jak křísit mrtvé? Žádná neexistuje. Hlavou se mi honily různé verše z Bible. Znovu se mě zmocnil strach. Pochybnosti a nevíra tam byly znovu. Tentokrát nemám ten přímý slyšitelný rozkaz od Ježíše „Křís mrtvé!“ Tentokrát nic takového neslyším. Je to komplikované. Je to Boží vůle nebo ne? Je ďábel v něm, na něm nebo okolo něho? Koho ale takové věci zajímají? Vyžeň ho ven!

Budu muset zničit některá vaše další oblíbená „náboženská“ dogmata. Vešel jsem tedy do chatrče a při vstupu jsem se musel zohnout. Chatrč byla totiž nízká, protože tam věcmi jen tak neplýtvají, byla vyrobená z klacků. Muži tyto chatrče dělají z klacků, které nasbírají v džungli a vážou je dohromady „bejuco“ (zřejmě liánami). V džungli roste určitý druh trávy, a když ji posečete v jednom z pěti dnů při úplňku, pak vám střecha vyrobená z této trávy vydrží 40 let. Pokud ji ale posečete v jiný den, shnije vám ani ne za rok. Je to proto, že to tak Bůh stvořil – On je opravdu úžasný! Vešel jsem tedy do chatrče a tam hořely dvě nebo tři svíčky. Uviděl jsem tam ženu přikrčenou na špinavé podlaze, něco držela, nařikala a přitom se kolébala dopředu a dozadu. Tělo jejího 9letého syna tam leželo natažené. Byl mrtvý již 4 hodiny. Po její pravé straně byli dva čarodějové černé magie a vedle nich stáli dva spiritističtí uzdravovatelé. Také tam byli dva starší z vesnice. Oni nenávidí Ježíše – jsou to antikristové. Bylo tam mnoho démonů. Co dělat v takové chvíli? Modli se, věř, přijmi – přijmi co? „Všechno, o cokoli byste prosili v modlitbě“ (Matouš 21:22) Je to pravda? Začínáte už chápat, jak uvažuji? Věřím Bibli. Verše ze Starého i z Nového zákona o vzkříšení mrtvých mi začaly běžet hlavou. Nevěděl jsem co mám dělat, protože nikdo o tom nenapsal knihu – kromě Bible. Teď už vím, že Bible je tou jedinou knihou, kterou pro tuto situaci potřebuji. Neslyšel jsem slyšitelný hlas Boží. Neměl jsem žádnou návštěvu anděla, žádný prst nepsal po stěně. Ani jeden pták v té chvíli nešvitořil. Měl jsem ale před sebou dva čaroděje černé magie, dva spiritistické uzdravovatele a ti všichni proti mně čarovali! Kdybych byl takovým běžným Američanem, přemýšlel bych takto: „Duchovní „rádiové vlny“ nejsou čisté, takže se nemohu modlit. Chvála Pánu.“ Kdybych měl ale čekat na to, až se duchovní „rádiové vlny“ vyjasní – tak bych se NIKDY nemodlil! Proč myslíte, že máme Ducha svatého? Žádný démon není dostatečně silný na to, aby zastavil Ježíše. Vaše emoce nemají v té situaci žádnou autoritu. Neposlouchejte svoje emoce, jinak se vždycky dostanete do problémů. To, co říká ďábel – ať už skrze vaši mysl, ducha nebo skrze to co vidíte, cítíte, chutnáte nebo čeho se dotýkáte – to nemá autoritu nad tím, co říká Boží Slovo. To, co říkají čarodějové, nemá moc nad Slovem Božím. Oni nemohou zastavit Nebesa. Haleluja!

Vzpomněl jsem si na to, co Ježíš udělal v Písmu. Ježíš to asi udělal správně – je to velmi jednoduché. Teď už nikdy nebudete moci říct, že vás nikdo neučil co v takové situaci udělat, protože vám to řeknu. Měl jsem svoji ruku na hlavě toho chlapce. Pak jsem se rozhodl, že zjistím, jestli není jen napůl mrtvý. Možná, že kdybych našel jen nepatrný tlukot srdce, pak by to bylo jednodušší! Žádný jsem ale nenašel. Řekl jsem si: „Musí být tedy úplně mrtvý.“ Tak jsem se začal modlit. Když mluvím o kříslení mrtvých, pak se mě lidé většinou ptají: „Jak ses modlil? Jak dlouho ses modlil? Co ses modlil?“ Proč je tak důležité co jsem se modlil? Jméno Ježíš je to, co je důležité. Metoda, kterou jsem použil, byla možná špatná. Ale Nebe nám dává milost a vzdáváme slávu Bohu. Tak jsem se za něho začal modlit – anglicky – to ale nefungovalo. Modlil jsem se španělsky. To také nefungovalo. Modlil jsem se indiánsky. To

také nefungovalo. Modlil jsem se „v jazycích“. Ani to nefungovalo. To byly všechny jazyky, které jsem znal. Co dělat? Už jsem vám to řekl, jméno Ježíš je to, čemu dávám kredit. Když o tom mluvím, začínám cítit, jak mě Duch Boží odnáší někam pryč. Byl jsem nervózní a modlil se ve všech jazycích, ale v každém jazyce zaznělo jméno Ježíš a to je to důležité. „Jak dlouho?“ To nevím. Víím, že jsem se hodně potil, ale bylo horko, okolo 38 stupňů v 11 hodin večer. Modlil jsem se a držel jsem přitom ruku toho chlapce. Byl ztuhlý a ztratil všechnu barvu z obličeje. Najednou, zatímco jsem se modlil – ten malý chlapec měl na sobě tričko – spolu s jeho otcem jsme spatřili, jak to tričko poskočilo. Podíval jsem se na otce a jeho oči byly stejně vyvalené jako ty moje, protože to také uviděl. A ti čarodějové tam stále zaklínali. Stále jsou nahněvaní a proklínají Boha, mě a všechny ostatní. Ale z nějakého důvodu to vůbec nevadilo Duchu svatému. Duch svatý přišel do té místnosti a rozpumpoval znovu srdce toho devítiletého chlapce. Za pár minut se začala hýbat jeho malá paže a pak se mu vrátila barva; znovu se zahřál. Páni, to je ale něco! Někteří z vás si myslí: „Davide, měl by ses uklidnit!“ (David přitom skáče po podiu) Mýlíte se! Možná zítra se uklidním, protože dnes je den spasení, stejně tak jako když byl Ježíš vzkříšený z mrtvých. Nevím, jak Bůh skrze mě sestoupil do té místnosti, aby uzdravil toho chlapce. Cítím, že nemám dost znalostí z Bible – ale zdá se, že to Duchu svatému nějak nevadilo – jen když jsem ve víře volal jméno Ježíš. Potom jsem nevěděl, co mám dělat, protože jeho oči se otevřely a díval se na mě. Většinou jsem pro ně příliš veliký a mají ze mě strach, ale tento chlapec byl dokonale pokojný. Zvedl jsem ho tedy a vzpomněl si na to, co Bible říká, že když bylo dítě vzkříšeno z mrtvých, bylo přineseno k jeho matce. A obvykle bylo řečeno, aby dali tomu dítěti něco k jídlu. Takže jsem vzal toho chlapce – a ti čarodějové a spiritističtí uzdravovatelé civěli s očima vypoulenýma a pusou dokořán otevřenou – a vložil jsem ho do náruče jeho matky, která se tvářila stejně ohromeně jako já. Přál bych si vypadat nějak „duchovně na úrovni“, ale takhle to bylo. Ježíš tam přišel, protože měl slitování nad tou ženou – a mně také pomohl. Je velmi důležité, co řeknete dál – takže jsem jí řekl: „Zde je tvůj syn vzkříšený z mrtvých skrze moc a slávu krve a jména Pána Ježíše Krista.“ – Haleluja!

Marek 3:13: „Potom vystoupil na horu, povolal k sobě ty, které sám chtěl, a ti přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, **aby byli s ním**...“ Vy jste povoláni. Další část říká „a ti přišli k němu“. Vy jste tohle udělali. „Bratře Hogane, děláš to příliš jednoduché.“ Ne, nedělám! On nás povolal k sobě. Ta druhá část, která je velmi hodnotná, je ta, že oni *přišli*. Vy jste vyšli společně s Ježíšem na cestu. Bible říká, že On je povolal. To se přihodilo i vám. Proto se cítíte tak přitahováni. Byl jsem na několika úžasných shromážděních. Osobně jsem byl přítomen na místě, kde bylo vzkříšeno z mrtvých 21 lidí. Poslouchejte mě – to je úžasné – ale není to nic ve srovnání s vaší schopností být v Jeho přítomnosti. K čemu je tedy nejdřív povolal? **Aby byli s Ním!** Musíte pochopit, že ta nejdůležitější věc je trávit čas s Ježíšem. „Nelíbí se mi, jak se oblékáš.“ Je mi to jedno, mně se zase nelíbí, jak se oblékáš ty. Nejlepší část celého dne je, když ráno vstanu, jdu k oknu, odhrnu záclonu a řeknu: „Sluníčko, znovu jsi mě přistihlo při uctívání Ježíše.“ Tak trochu se sluncem soupeřím, kdo vstane dřív.

Poté, co učedníci strávili čas s Ježíšem, je vyslal kázat. To není první, to je až druhé. Jsi hodnotný a důležitý pro tento svět. Ale jsi nepotřebný bez přítomnosti Ježíše. V takovém případě nechod'. Potom tě povolá k další věci (15) „a aby měli moc uzdravovat nemoci a vymítat demony“. Tohle je ta poslední věc – nikoliv první. Není to o tom, jak dobře mluvíš – jak pěkně se modlíš – jak uzdravuješ nemocné, ani to není o tom, kolik démonů jsi vyhnal. Je to o tom, jak umíš říkat: „Miluji tě, Ježíši!“ „Potřebuji tě, Ježíši!“ „Zmocni se mě, Ježíši!“

Rád bych s vámi sdílel jeden verš, který očividně někteří křesťané vůbec neznají. Je to velmi důležitý verš. Matouš 21:22. Říká se tam: „A všechno, o cokoli byste prosili v modlitbě,

dostanete, když budete věřit.“ To je ale úžasný verš, že? Velmi pěkné, opravdu nádhera. Někdy nás Duch svatý požádá, abychom dělali věci, které ještě nikdy nikdo nedělal. Velmi často například jsme požádáni, abychom šli na určitá místa a bojovali s čaroději a s mocnostmi vysoko v povětrí. Zdá se to nemožné, ale my vždy zvítězíme. Je to proto, že když něco děláte, nezáleží na tom, jak nepatrná se tato práce může zdát, ale musí být konána v modlitbě; musí být pomazána postem a horlivě musí být vyhledávána. Může se zdát nedůležitá, ale je to velmi důležité.

Byl jsem misionářem teprve chvíli; neměl jsem žádné peníze; ale byl mi dán nový nákladňák a to bylo opravdu požehnání. Měsíčně mi přicházelo několik stovek dolarů. Měl jsem manželku a dvě děti, takže to není moc peněz – jen pár stovek dolarů. To téměř nestačilo ani na jídlo a už vůbec se s tím nedala rozjíždět nějaká služba – ale já jsem to dělal i tak. My jsme vždy v takové nepříznivé pozici. My jako Američané na něco takového nejsme zvyklí. Jako Američané jsme zvyklí být mocní a mít dostatek peněz a technologii, vždy máme tu nejlepší armádu atd. Ale teď jsme v jiné armádě.

Občas nás v džungli pochytaří teroristé. Vždy jsou o něco před námi. Mají lepší zbraně a myslí si, že jsou opravdu drsní, ale jsou to ve skutečnosti jen slaboši, kuřata. Jednou mě chytily v Guatemale, a opravdu to nebyla žádná legrace. Zbili mě a to opravdu nemám rád. Moje šance na přežití byla nulová; nikdo kromě Ježíše nevěděl, kde jsem. A najednou mi Duch svatý poslal „anděla“. Tento muž najednou vyšel z temnoty; beze zbraně; malý hubený chlapík; vůbec nebudil žádný dojem. Přišel rovnou ke mně – stáli jsme tam a měli na nás namířené zbraně – a ten mužík přišel ke mně a poplácal mě po rameni. V tu chvíli jsem měl velmi nepřátelský pocit. Jsem si jistý, že byste se určitě zachovali lépe; ale ten jediný problém spočívá v tom, že jste tam nebyli. A to je opravdu problém, že? Nechápal jsem, co ten chlapík po mně chce. V té chvíli jsem nepřemýšlel o Duchu svatém a o Ježíši, myslel jsem na to, jak přežít. Tak tento muž mě plácá po rameni a ptám se ho: „Co chceš?“ On řekl: „Jsi ten muž, který objíždí vesnice a káže o Ježíši, a dotýká se lidí svojí rukou a oni jsou uzdraveni?“ Podíval jsem se na něho a řekl jsem: „To je pravda, dotýkám se lidí, ale je to Ježíš, kdo je uzdravuje.“ Ještě mi v té chvíli vůbec nedošlo, co se děje. Tak mě znovu plácá po rameni, což se mi vůbec nelíbilo a už vůbec ne, když vás poplácávají po tváři. Tak jsem se ho zeptal: „Pane, co chcete TED?“ Řekl mi: „Jsi ten muž, který přináší film o životě Pána Ježíše a dává nám ho zdarma a nosí s sebou vybavení pro promítání nahoru do hor?“ Řekl jsem: „To je správně. To jsem já, kdo nosí ten projektor, který váží 14 kilogramů a ty hory jsou opravdu vysoké, není to nic příjemného, ale dělám to stejně. Ano, za to jsem zodpovědný.“

Obrátil se přímo na toho vůdce – a teď mluvíme opravdu o velmi nepřátelském prostředí, v mysli jsem byl již smířený s tím, že zemřu – a tak tento muž se obrátil k veliteli a říká mu: „Nechte ho jít, je to dobrý muž. Opravdu si myslím, že byste ho měli nechat jít. On pomáhá našim lidem. Nebere od nich žádné peníze, ale naopak jim dává. Oni přijdou, kážou z jedné knihy a lidé jsou uzdraveni; životy jsou změněny; rodiny jsou znovu sjednoceny; a nic za to nežadá.“ Velitel mi tedy řekl: „Tenga un buen viaje.“ „Přeji příjemnou cestu.“ Není to úžasně? A to není všechno, co řekl. Řekl mi také: „Senior David, la proxima vez que usted viene a mi país, (Pane Davide, až příště půjdete do mé země) por favor a traes (prosím, přineste s sebou), esta Senior Jesu Christu (toho Pána Ježíše Krista), a mi gente (mému lidu).“ Není to úžasně?

„O cokoli byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.“ Předtím ale, než tohle bude fungovat, musíte vyjít z toho přemýšlení o ziskuchtivosti. Musíte začít přemýšlet o Božím

království a o prosperitě Božího domu; protože když bude prosperovat Boží dům, budete prosperovat i vy. Říká se tomu „důvěřovat nebi“. Tak se tomu říká.

Na začátku jsem měl malé dítě a neměl jsem dost peněz, abych mu koupil galon mléka (3,75 litru). Nebylo to možné. Šel jsem ke své poštovní schránce, jak mnozí z nás to často děláme. Uctíváme tuto malou hranatou schránku, z jejíž díry se občas vysypou peníze. „Moje penízky, pojd'te ke mně, jen pojd'te!“ Ale tentokrát přišel jen dopis od naší malé babičky. Tak jsem přišel domů a manželka mi řekla: „Potřebuji láhev mléka pro dítě.“ Řekl jsem: „Toho jsem si vědom.“ Moje žena není můj nepřítel; ďábel je můj nepřítel. Já nejsem její nepřítel; ďábel je její nepřítel. Někdy se nám tato pravda trochu zamlží.

Tak jsem si sedl a ona mi připravila jídlo. Bylo to poslední jídlo - a žádná láhev pro dítě. Odevzdali jsme láhve od Coca Coly a peníze za ně jsme již utratili. Nic nám už nezbylo a nikoho jsme tam neznali. V tom dopise naše malá stará babička psala: „Je mi líto, že vám více nemohu pomoci, ale možná, že za tyto dva dolary si můžete koupit galon mléka.“ Haleluja!. To je úžasné.

Moje rodina i já se postíme každý druhý den našeho života. Každý z nás se tedy postí šest měsíců v roce. Pokud je nějaký zvláštní důvod, pak se postíme ještě víc, ale nikdy ne méně. Hledáme Boží království velmi neobvyklým způsobem. Neznám příliš mnoho lidí, kteří by to takhle dělali. Věříme ale, že je správné hledat Nebe, chytnout se ho a nepustit. Každý den, a je tomu více jak 20let, když jsem doma, tak vstávám někdy mezi 4:15 až 5:30 společně se svými dětmi. Jsme spolu asi tak 1 ½ až 2 ½ hodiny a pak začínají svůj den, učí se do školy, plní úkoly atd. Já obvykle spravuji svůj nákladák a potom navštěvuji sbory. Tohle děláme 7dní v týdnu – žádné volno. Hledáme Ježíše společně jako rodina. Nejsou tady, takže se jimi mohu trochu pochlubit. Jsou opravdu úžasní, moje děti i moje manželka. Když jsem v Mexiku, tak se moje žena postí každý měsíc 21 dnů. Ona je opravdu obdivuhodná osoba; tohle já nedokážu. Nevím, jak to dělá, ale dělá to. My hledáme Boží království, chápete vůbec, co to znamená? Mému nejmenšímu chlapci je 8 let, je to malý chlapec, kterého jsme vyhrabali z odpadkového koše v Guatemale, a tak se stal naším synem. Je to dobrý malý chlapec, přál bych si, aby tady mohl být. Nosí s sebou takový malý kapesník, stejně tak jako já, a vyčnívá mu ze stejné kapse jako mně. Říká tomu „fuego“. Neví, že to je kapesník. Pro něho to je „fuego“, což znamená oheň. Vytáhne ten kapesník, smotá ho stejně tak jako já a pak se na vás podívá stejně tak, jako se dívám já. Když s tím kapesníkem švihne směrem k vám a řekne přitom fuego, tak letíte vzduchem, jako kdyby vás někdo vystřelil z pistole. Malý 8letý chlapec; to je úžasné. On totiž společně se mnou hledá Boží království. Nebe na něho sestoupilo a pomazalo ho. A to mu je pouze 8 let. Já si žádnou slávu za to co dělám, nepřivlastňuji, je to Ježíš, kdo tyto věci dělá; já se jen učím jak se podřídít, to je vše. Můj Král Ježíš, když přišel sem, tak nezačal svoji službu dříve, než se na poušti postil čtyřicet dní a musel bojovat s ďáblem, a andělé mu tam sloužili.

„Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, malomocné čistěte, mrtvé křestě, ďábelství vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.“ Matouš 10:7, 8 KR

Jedna z věcí, která se nám děje neustále, je tohle. Kázete ve vesnici a někdo je spasen a uzdraven a vy se kvůli tomu cítíte tak dobře. Ale pak vám řeknou: „Pojd'te se mnou!“ A vezmou vás na hřbitov a ukážou vám hroby jejich „antepasados“, svých příbuzných, kteří zemřeli před nimi, strýců, tet, dědečků, babiček, tatínků z několika generací. A jejich otázka

zní: „Kde jste byli?!“ Vše co v té chvíli můžete dělat, je plakat. Je to výsledek hříchu (křesťanů, kteří nesdílejí evangelium) a tohle se nám stává pořád. Proto jsem tak agresivní a nenechám se ničím zastrašit. Řeknu vám, že já s touto vinou na hlavě nezemřu. Můžete si to vzít a být za to zodpovědní; nebo můžete zneužít pomazání od Boha, nepochopit a nevykupovat ten čas. To je vaše věc, ale když budu stát před Králem já, ta krev nebude na mých rukou. Raději na sebe vezměte tuhle zodpovědnost a buďte odevzdaní a pochopte, co se děje kolem vás ve světě. Více je lidí, kteří opouštějí misijní pole, než těch, kteří na ně jdou. Hrůza! To je hřích! Hřích!

Je mi líto, ale není tam řečeno: „Zatímco sedíte pohodlně ve svých pěkných církevních lavicích“, ale „*Jdouce*“ – Co máte kázat? „*Království nebeské se přiblížilo.*“ Slyšíte mě? Nemáte kázat Ameriku. Nemáte tam jít s tím pitomým stupidním tradičním náboženstvím. Nemáte tam jít, abyste ukázali těm „hloupým lidem třetího světa“, že potřebují více technologie – to není to, co potřebují. Oni potřebují Ježíše! Oni nejsou hloupí. Až se kapitálový trh ve světě zřítí, víte kdo bude jíst a kdo bude hladovět? Vy budete hladovět a oni budou jíst. Možná, že neznají trigonometrii, ale mohou se podívat na oblohu a říct: „Je čas k sázení.“ Já se dívám a řeknu: „Jak to víš?“ Potom jdou, posekají kousek území, spálí je, zasejí pár semínek a hned nato začne pršet. Jak to věděli? Prostě to vědí. Stejně tak jako když ty víš, že ti došel benzín v autě. Oni nevědí, že mi došla nafta a diví se proč jsem zastavil. Nevědí to a já je to ani neučím, nejsem tam proto, abych je učil o tom, jak funguje nákladník. Jsem tam proto, abych je učil, že království Boží se přiblížilo. Haleluja!

Další příkaz zní: „*Nemocné uzdravujte*“ - Ježíš neříká, že tohle máte dělat jen pokud nejste nemocní. On neříká, že tohle máte dělat jen pokud se cítíte dobře a pokud vaše emoce jsou v souladu s okolnostmi – On řekl: „Nemocné uzdravujte!“ Tak to říká moje Bible. A dále „*malomocné očistujte*“ – „*křiste mrtvé*“. Je to Boží vůle modlit se za vzkříšení mrtvých, i když se tak necítíte. Viděli jsme několik stovek mrtvých, jak byli vzkříšeni. Modlili jsme se ale za několik tisíc, kteří z mrtvých nevstali. „Jak můžeš tedy pokračovat dál?“ Protože je mi řečeno, abych pokračoval. Přišel jsem do USA, začal jsem o tom kázat a lidé z církve se od toho v nevěře odvraceli. Tak jsem o tom příště, když jsem sem přišel znovu, nemluvil. Pak jsem se na všechny Američany nahněval a po několik roků jsem do USA nevstoupil. A to byla ta nejlepší věc, jaká se mi kdy mohla přihodit. Myslím to naprosto vážně. Zůstal jsem v těch horách po 3 nebo 4 roky. Šel jsem mezitím jen na hranici, abych získal nějaké dokumenty. Ani jsem nenavštívil příbuzné. Byl jsem nahněvaný. A tehdy ta práce začala vzkvétat a již jsem nebyl schopen ji vykonávat sám. Pak jsme našel v Přísloví 14:4 tento verš: „*Kde není skot, je čistý žlab, kdežto hojná úroda bývá, kde jsou silní býci.*“ (CEP). Tak si kupte lopatu a mlčte. Vyčistěte ten chlév, ale nechte ten skot se pohybovat. Tak jsem se změnil. Činil jsem pokání, vrátil se a řekl jsem, že potřebuji pomoc. Poté ta práce začala rychle vzkvétat.

Uzdravení zkroucené ženy

Přišel jsem do jedné vesnice bez elektřiny a do chatrče z klacků a za někoho jsem se tam měl modlit. Bylo nás tam několik a když jsme vešli, uvnitř jsme nikoho neviděli. Myslel jsem si: „Proč mě sem poslali?“ Pak mě najednou někdo chytil za nohavici. Podíval jsem se dolů a vedle mě byla tak malinká drobounká žena, jakou jsem v životě neviděl. Sahala mi po kolena. Byla opravdu malinká, protože více jak 15 let její nohy byly přirostlé po stranách jejího těla a byly zkrouceny dozadu. Hlavu měla na zádech, tak moc byla zkroucená. Po více jak 15 let měla poloviční výšku. Když jsem se na ni podíval, usmála se na mě bezzubými ústy a řekla mi: „Řekli mi, že když vložíš svoji ruku na moji hlavu, pak budu moci znovu chodit.“ Tak

jsem jí řekl: „Řekli ti to dobře. Ale nejsem to já, ale je to Ježíš!“ Odpověděla mi: „Jak toho muže mohu poznat?“ Řekl jsem: „Je to opravdu jednoduché.“ Tak jsem vytáhl Bibli a dělal to, co je mi přikázáno, abych dělal. Musel jsem jí nejdřív kázat evangelium. Tak jsem jí řekl: „Máš opravdu štěstí, protože dnes přišlo království Boží do tvého domu.“ Ona řekla: „Kde to je?“ Odpověděl jsem: „Právě se na to díváš! Jsem velvyslanec toho největšího Krále, který kdy žil. A On mě sem poslal, abych ti řekl, že když se mu pokloníš, tak tě uzdraví.“ Řekla mi: „Tak jo!“ Bylo nádherné věst ji k Ježíši. Uplynulo teprve deset minut od chvíle, kdy se s Ním setkala. Kolik toho někomu řeknete během 10 minut? Moc ne. Není to o množství slov. Nemá to nic co dočinění s velikými slovy. Natáhl jsem svoji ruku a položil jsem ji na hlavu té ženy a najednou všichni začali coufat zpět a jejich oči se doširoka rozevřely. Víte proč? Protože ty dvě nohy se začaly samy od sebe pohybovat. Ty chromé nohy se začaly odmotávat dokola, až se dostaly pod tuto babičku, která se na ně přímo přede mnou postavila. To jste měli vidět!

Váš pastor má pravdu, když řekl, že když jsem zde, tak jsem mu podřízený. Ale tam v Mexiku je to jinak. Když se zapojíš do naší práce a nasedneš se mnou do našeho nákladáku a sedíš se mnou v přední kabině, pak se nestarám o to, co říkáš. Mám puštěné stereo tak hlasitě, abych tě nemusel poslouchat, protože při jízdě uctívám a chválím Ježíše. Mám o tebe starost! Upřímně se o tebe starám. Ale tu špínu... Amerika si myslí, že má nade vším kontrolu a ty hloupé věci, které mi chcete říct téměř jako kdyby sám Bůh to od vás vyžadoval, abyste mi je říkali. Ale ta jediná důležitá věc je Ježíš, Boží milost a milosrdenství, skrze poslušnost a poddání se, skrze modlitbu a půst. On zaslíbil, že s námi bude „až do konce věků“.

Jsem rád, když mám okolo sebe lidi, kteří jsou radikální, je to dobrý pocit!

Davidův syn napaden démonem

Vy jste o hodně hezčí než já. Jste o hodně chytřejší než já. Ale na tom vůbec nezáleží. Na čem záleží, je Ježíš – být Jemu poslušný, nehledě na okolnosti. Jedna z věcí, pro kterou jsem se opravdu na ďábla rozzlobil, byla kvůli mému malému chlapci. Dnes už je mu 25 let, ale tehdy mu bylo 4 nebo 5 let. Ten důvod, proč mě má tak rád, je to, co vám teď řeknu. Pokaždé, když nějaký démon přijde, my zvítězíme. Nemusí to vypadat zrovna pěkně, ale my stejně zvítězíme. Stalo se to ve chvíli, kdy jsem umýval svůj nákladák. Byl jsem rád, že ho mohu používat na bahnitých cestách a dostat se tak do sborů v horách. Můj malý chlapec si někde hrál se svou oblíbenou hračkou nákladáčkem na to, že jede do sboru zrovna tak, jako to dělá jeho otec. Mladý otec má z toho dobrý pocit. Takže umývám nákladák, zatímco on si hraje s autíčkem a sbírá malé Indiánky, dává si je do autíčka, aby je mohl zavézt do sboru. Ale najednou začal křičet strašným způsobem a držel se za svůj bok. Strhl jsem z něho tričko a na těle mého chlapce byl viditelný otisk ruky, která se snažila z něho vytáhnout maso a vnitřnosti. A ta ruka byla neviditelná. Vše co jsem mohl vidět, byl její otisk a to, co dělá mému chlapci. Snažil jsem se tu ruku nahmatat, ale nešlo to. Můj chlapec křičel, moje žena přiběhla a společně se modlíme v jazycích, děláme všechny ty věci, které lidé říkají, že máte v takovémto případě dělat, abyste zvítězili - a ty věci stejně nefungují. Takže jsme ve velmi stísněné situaci a modlíme se ve jménu Ježíše, VE JMÉNU JEŽÍŠE... Modlitba v neznámém jazyku nefungovala, zkoušeli jsme jméno Ježíš, citovali jsme některé verše, ale ta ruka tam pořád byla. Náš chlapec jakoby hořel, protože ta ruka démona byla očividně ohnivá a tahala ho a zároveň ho páčila – bylo to opravdu dost drsné! Nakonec to přestalo a já si vyčerpaný lehl na betonovou podlahu a odpočíval. Řekl jsem svému synovi, podívej se, ten démon přišel, ale Ježíš nám pomohl. Neodpočinuli jsme si však ani pět minut, když se ta ruka vrátila

a tentokrát se zmocnila synovy ruky. Chtěla mu ji vytrhnout z těla! Já jsem ho držel. Malý chlapec, ještě dítě. Nikdy jsem nic takového předtím neviděl! Tohle bylo extrémně podivné. Po nějaké chvíli to opět odešlo, ale já jsem sledoval, jestli se to nevrátí. Vrátilo se to a chytilo se to jeho obličej. Chtělo to z mého chlapečka vyrvat obličej! A nemohl jsem mu nijak pomoci. To je špatný pocit pro dobrého tatínka. Tato příhoda nás opravdu rozrušila, ale na pár dnů to přestalo. Přicházeli jsme domů až v noci a založili jsme teprve jen několik sborů. Byl jsem opravdu ještě velmi nezkušený a nevěděl jsem pořádně, co to vlastně dělám. Nevěděl jsem, že jsem vstoupil na nepovolené území, rozzlobil jsem nějaké ty trochu větší demony, kteří okupují tuto zemi. To jsem opravdu nevěděl. A oni se rozhodli: „Zastavíme ho teď!“ To jsem také nevěděl. Byl jsem takový jako vy; naivní, jednoduše primitivní a myslel si, že věci se budou mít jinak. Tedy, primitivní jsem *býval*.

Měli jsme pěkný malý domeček a všechno, čeho jsem chtěl v Mexiku dosáhnout bylo, aby pár lidí přijalo spasení. Několikrát jsem se navečer vrátil a všechny dveře od domu byly otevřené dokořán, a přitom byly stále zamčené. Všechna světla byla rozsvícena, ale nic nechybělo. To se nám stalo několikrát. Podíval jsem se na manželku a nechápali jsme, co se to děje. Nikdy předtím jsme s mocnostmi v povětrí nebojovali, takže jsme tomu nerozuměli. Takže jsem procházel domem s baseballovou pálkou a hledal jsem někoho, ale nikdo tam nebyl! Tak jsem pozhasínal světla, rodina vešla domů a zavřel jsem dveře. Uvnitř v domě jsme našli různá zvířata, ale neřeknu vám, co to bylo zač, protože vy pošetlí Američané byste si mysleli, že to je důležité a udělali byste z toho nějakou doktrínu a začali byste ji kázat. Tak jsem tato zvířata vynesl ven z domu.

Já věřím tomu, že mám vychovávat svoji rodinu způsobem, jakým mě to vyučuje Bible. Ne jak to děláte vy, liberálové. Tak můj chlapec se procházel po pokoji. Zavolal jsem na něho, ale on šel stále dál, jako kdyby mě ignoroval. To není dobré chování. Zavolal jsem na něho znovu, ale on pokračoval v chůzi. Tak jsem ho chytil za ramena a otočil jsem ho k sobě, a zjistil jsem, že ohluchl na obě uši. Ted' můj chlapec ztratil sluch! To tedy ne! Modlil jsem se, plakal jsem, „válel se po podlaze“; nevím co se to děje. Podíval jsem se na manželku a začali jsme vyznávat všechny věci, které se nám přihodily během posledních pár týdnů, protože věci se začaly vymykat naší kontrole. Řekl jsem jí: „O. K. Nevím co se to děje. Ale půjdu nahoru do své pracovny, kterou tam mám, a uvidíme se později. Protože já budu v tom křesle sedět tak dlouho, dokud se nedozvím, co je důvodem těchto problémů. Nebudu jíst, nebudu pít, nikoho nechci vidět, s nikým nebudu mluvit, kromě Ježíše. Takže jsem šel do té malé pracovny a uplynul celý den a noc. Přešel další den a další. Až přešlo pět dnů, pak ke mně promluvil Ježíš a řekl mi, že v naší ulici žije čarodějnice praktikující černou magii, která odevzdala svůj život tomu, aby nás zničila. Stal jsem se v té chvíli velmi nepřátelským! Postavil jsem se a šel po střeše a dostal jsem se na hranu střechy a chtěl jsem toho démona napadnout. Problém spočíval v tom, že když jsem se dostal na hranu střechy, tak tato čarodějnice na mě už čekala v ulici. Jsou daleko před vámi a jsou bojovnější než vy. Vy jste nadšení z toho, když vidíte, jak se vaši přátelé třesou v přítomnosti Boží; oni jsou nadšení z toho, jak ničí celý vesmír. V tom je rozdíl! Oni rádi ničí celé církve, pastory a starší sboru a způsobují, že se lidé nahněvají na evangelium. Tohle si užívají. Takže tam takto stojím – a nikdy v životě jsem tak k lidské bytosti nemluvil. Řekl jsem tomu démonu: „Já ti prikazuji skrze moc Živého Boha, abys opustil moji rodinu a NIKDY se navracel! Proklínám tě skrze krev a moc kříže, ve jménu JEŽÍŠE!“ Ta žena se sebrala, utíkala pryč a uši mého chlapce se okamžitě otevřely.

Takže bych vám chtěl velmi vážně říci a přikázat vám – „Jdouce...“ (Běžte!) Co budete dělat? (Kázat!) Co budete kázat? (Království Boží se přiblížilo!) A co budete dělat lidem, kteří vás

potřebují? (Uzdravovat nemocné!) To je správně! Budete stát a tak obstojíte, když budete stát v plné zbroji Boží. Nechod'te s nevyváženým poselstvím. Nechod'te jenom s přilbou spasení. Nechod'te jenom se štítem víry. Pokud to uděláte, budete zničeni. Vezměte si čas, abyste byli oděni celou Boží výzbrojí!

Jsou lidé, kteří vás potřebují. Podle Římanům 4 náš otec Abraham měl v sobě národy a vy jste z toho semene. Máte v sobě národy. Víte o tom, že jste velmi cenní pro království Boží? Víte o tom, že v sobě máte národy? Víte o tom, že já tomu věřím? Vím o tom, že ta moc je z Ježíše a ne ze mne! Je to Ježíš!

Uzdravení otevřené zlomeniny

***Náklad'áky používané pro přepravu
v horách – Na korbě jsou naloženi
nadšení Indiáni. Vpravo David Hogan***

Jednou odpoledne jsem jel do sboru. Jednám podle Písma? „Jdouce...“ (běžte!) Kázal jsem. Co jsem kázal? (Království Boží se přiblížilo!) Poté jsem začal uzdravovat nemocné. Modlil jsem se za nemocné a vykonal jsem tak svoji povinnost. Jednám naprosto podle Písma. Odcházím ze shromáždění a nakládám svůj náklad'ák v místě zvaném Texacoal. Díval jsem se jak Indiáni nastupují na náklad'áky; měli jsme jich tam několik. Vzadu na kapotě mám dřevěnou bednu s náradím, a to je to nejlepší

místo na sezení během jízdy. Takže oni vždy spěchají, aby dostali to nejlepší místo. Náklad'ák měl veliká zabláčená kola a tato žena zapoměla, že na náklad'ák už padla noční rosa. Takže náklad'ák byl navlhlý a ona šplhala na korbu.

Chytila se střešní výztuže, ale nohy jí sklouzly po straně náklad'áku. Nebylo by to tak zlé až na to, že náklad'ák byl zaparkovaný hned vedle příkopu. Dohromady spadla z téměř tří metrů. Ani to by nebylo tak zlé, ale měla na zádech přivázané malé děťátko. A tak jako každá dobrá matka je chtěla chránit – kromě USA. Tady děti prodáváte a zabíjíte – ale ty dobré matky se snaží svoje děti ochránit. Takže zatímco padala, ještě ve vzduchu dala svoji ruku dolů a dopadla na ni. Komplikovaná zlomenina ruky. Obě kosti se jí zlomily a propíchnuly kůži až ven. Uslyšel jsem, jak něco prasklo. Protlačil jsem se skrze Indiány a měl jsem s sebou baterku, jako mnoho jiných. Když jsem se tam dostal, uviděl jsem dole ruku, kosti všude možně a krev. Někdo vzal její dítě. Tato žena byla z vesnice zvané Otlacita. Nikdy jsem v podobné situaci nebyl. Máme uzdravovat nemocné – ale je tato žena vlastně vůbec nemocná? To by znamenalo Boží stvořitelský zázrak. Děje se tohle ještě? Vzal jsem tu zakrvácenou ruku a položil si ji do svojí dlaně. Krev mi teče po ruce a kape na moje tričko a na boty. To nemám rád. Položil jsem ruku na tu otevřenou zlomeninu a řekl jsem: „Ve jménu Ježíš!“ A přímo před zraky asi 150 lidí přímo v mojí ruce – všechny ty baterky na nás v tom příkopu svítily; a všichni jsme viděli, jak se ta ruka dala opět dohromady, uzdravená krví Ježíše Krista, toho Spravedlivého. Vše co zůstalo, byla pouze připomínka – zakrvácené tričko a moje ruka, protože ruka té ženy byla úplně v pořádku. Řekl jsem: „Udělejte jí místo na té bedně s náradím.“ Vyběhla nahoru na korbu náklad'áku jako kočka nebo veverka a jen se na mě usmívala. A já jsem se díval na svoji ruku a krev, která na ní zůstala a poté zase na ni a přemýšlel jsem: „Moment, moment, takové věci se přece nestávají!“ Něco se stalo příliš

pozdě s mým rozumem, což je vlastně dobrá věc. Rozum se zpozdl; víra byla rychlejší; díky Ježíši.

Byl jsem na jedné bohoslužbě v Oahuaxo, což znamená červenohlavý datel. Takže tam sedíme – a vznikla tlačénice. Ježíš byl také v takové tlačénici. Když na vás spočívá Duch Boží a vaše ruce jsou naplněny Božím uzdravujícím balzámem, lidé se na vás budou tlačit, aby se vás mohli dotknout, tak jako tomu bylo s Ježíšem. Byl jsem přitlačen ke zdi a přišla jedna žena. Nemohl jsem se hýbat, protože se všichni tlačili. Všechny možné nemoci byly uzdravovány a tahle malá babička se tlačí dopředu tím zástupem. Dostala se ke mně, chytla moji ruku, položila si ji na svoji hrud' a řekla: „Potřebuji nové srdce.“ Řekl jsem: „O. K. Ve jménu Ježíše, buď uzdravena.“ Pak se otočila a proboujela se nazpět. Já jsem stále tam a modlím se za lidi tak, jak to hodný chlapec má dělat, uzdravuji nemocné, jak to říká Bible. Za pár minut tahle babička začala křičet: „Jé! Woo, hurá!“ Viděl jsem přes všechny ty lidi, protože jsem vyšší než oni, a ona tam poskakovala dokola a křičela. Tak jsem se k ní proboujel, a pak jsme poskakovali a křičeli oba dva. Řekl jsem jí: „To je úžasné! Co se ti přihodilo? Dostala jsi nové srdce?“ Řekla mi: „To ne, bratře Davide, ale byla jsem slepá 18 let na obě oči a teď mohu vidět!“ Po pár dnech jsem se dověděl, že k tomu dostala i to nové srdce a je dokonale zdravá. Takže pro všechny z vás, kteří jste tak techničtí – ouha! Běžte si to vyřídit s Králem. Nebyl jsem to já, kdo ji uzdravil; byl to Ježíš.

Uzdravení malomocného

Kromě uzdravování máme dělat ještě něco jiného. Máme čistit malomocné. Šel jsem takhle do jedné vesnice. Víte, já jsem hrozbou pro ďábla, kamkoliv jdu. On se mě bojí, protože jsem tak jednoduchý a vím, jak poslouchat.

Šel jsem tedy do jedné vesnice. Měl jsem svoji Bibli pod paží a mým záměrem bylo kázat evangelium. Nejdu tam proto, abych bral jejich ženy nebo jejich drogy aneb cokoli jiného. Nechci ani prodávat jejich děti na černém trhu. Ďáblové z mafie mohou jít přímo do pekla, protože tam také jdou – pokud neučiní pokání ve jménu Ježíš. Šel jsem do tohoto sboru, který je v džungli; krásná vůně pralesa, zelené stromy a papoušci – to mám opravdu rád! Následuji skupinu Indiánů z kmene Aztéků. To jsou ti, kteří kdysi vládli celé té oblasti. Kdysi byli velmi mocní, ale protože se odevzdali čarodějnictví, tak tuto moc ztratili. Takže následuji tyto Indiány, kteří ještě nikdy neměli příležitost slyšet o království Božím. Líbilo se mi, jakým způsobem se džunglí pohybovali. Vůbec nebyli slyšet a bez ohledu na to, jak je půda mokrá nebo bahnitá, nezašpiní se. Nechápu, jak mohou být takto „jedno“ s přírodou, ale učím se. Oni jsou ale daleko přede mnou. Přišli jsme do sboru a já se rozhlížím a říkám si: „Díky Ježíši! Cením si toho, že jsi mě sem nechal dojít, abych kázal tvoje evangelium lidem, kteří Tvoje svaté jméno ještě neslyšeli. Jsi úžasný, že jsi mi tohle dovolil. Děkuji Ti!“ Stojím tam takto, když najednou se k mému nosu dostal odporný zápach. Nemohl jsem se ho zbavit. Cítil jsem mrtvé lidské tělo. Vyšel jsem ven a pastor přišel ke mně. Snažil jsem se být milý, ale nakonec jsem se ho přece jen zeptal: „Co tady tak strašně páchne?“ Prstem takto na něco ukázal. Když jsem se tím směrem otočil, něco jsem uviděl. Seděla tam hromada hadrů. Divil jsem se tomu, co v těch hadrech asi tak mají, že to tak smrdí. Přiběhl jsem k těm hadrům, zvedl jsem je a vystrašeně jsem je zase dal rychle nazpět. V těch hadrech bylo *něco*, co připomínalo lidskou bytost. Ale nemělo to nos. Nemělo to žádné uši. Nemělo to žádné prsty na ruku ani žádné prsty na nohu. Tak jsem chytil ty hadry, hodil jsem je rychle zpět a utekl jsem. Uvědomuji si, že vy byste byli asi taktnější a o hodně víc duchovnější, akorát že jste tam nebyli, jak už jsem řekl. Určitě byste byli „politicky správně“. Ale ta věc smrděla a vystrašila mě, tak jsem od ní

utekl. Byla to lidská bytost – malomocný. Malomocenství. Jen pár lidí něco takového uvidí v USA, protože tyto lidi ukrývají v koloniích, abyste nemuseli ten zápach trpět a neviděli, jak z těch lidí opadáva maso zaživa. Tak jsem se podíval na toho pastora a zeptal se ho: „Co je s tím hochem? Můj Bože!“ A on mi řekl: „Je malomocný! A on se doslechl o tom, že když ty na něho vložíš svoji ruku, tak může být uzdraven.“ V té chvíli by opravdu bylo lepší, abyste tam byli vy. Ale nebyli jste tam.

Takže tam tak stojím a přemýšlím: „Co by asi tak Ježíš udělal?“ Všechny ty verše mi vyvstávají v myšlenkách – ne, ne, ne. To není to, co chceme udělat. Šel jsem k němu a sundal jsem ty hadry z něho a řekl jsem mu: „Přišel jsem sem, abych reprezentoval Ježíše. Ty máš d'ábla. Ted' ti řeknu, co uděláme. Bud' to se znovuzrodíš, nebo se tě ani nedotknu.“ On řekl: „Tak dobře. Co to znamená být znovuzrozený?“ Tak jsem šel do Bible a začal jsem citovat ty nejostřejší verše, jaké jsem jen našel. Takže ted' už byl těmito verši rozporcován na kousky. Jeho mysl trpí kvůli bolesti, jeho tělo vypadá hrozně, a ted' je jeho duch naprosto rozporcován. Ale on se na mě stejně podíval a řekl mi: „Co musím dělat, abych byl spasen?“. To mě obměkčilo. Řekl jsem mu co má dělat a vedl jsem ho k Ježíši. Modlil jsem se s ním, aby byl znovuzrozen a byl jsem šťastný, že se tak stalo. Ale ted' vyvstal jiný problém. Ted' už to není žádný démon. Ted' je to můj bratr v Kristu. Tak tedy hurá do toho! Ruka mi zajela do toho mazu až po rukáv. Nemyslete si, že něco takového se nemůže stát, protože mně se to stalo. Moje ruka se ztratila v tom shnilém těle. Haleluja! Stále mám svoji ruku a nemám malomocenství, mám Ježíše! Dábel ke mně okamžitě promluvil: „Tak a ted' ses nakazil malomocenstvím. Ted' jsem tě dostal!“ Slyšel jsem ho, ale ignoroval jsem ho a pokračoval v modlitbě. Pak jsem to tělo zase přikryl. Očividně žádná změna. Pak jsem šel za pastorem a řekl jsem mu: „Dones mi okamžitě kbelík s vodou a mýdlo.“ (Aby si umyl ruku) Tohle jsem musel udělat a nebylo to „podle pořádku“, protože jsem se nejdřív modlil za malomocného a potom jsem musel kázat v smradě. Nebylo to po pořádku, ale věřím, že Nebe se na nás nezlobí, protože ten chlapík mohl umřít každou minutu, takže jsme se rozhodli, že nejdřív toho malomocného očistíme duchovně.

Pak jsem odešel, ale za pár týdnů jsem se vrátil zpět do té stejné vesnice. Vrátil jsem se do toho sboru a na ten zápach jsem úplně zapomněl. Užíval jsem si pralesa a Indiánů. Když jsem byl ve sboru, lidé tam „poskakovali“. Podívali se na mě, usmáli se a zase odběhli pryč. Myslel jsem: „Jaký je tohle jenom druh Indiánů, že jsou tak šťastní? Mají být lhostejní, lidé bez emocí. Co to dělají, že skákají nahoru a dolů? Mají se přece chovat jako Indiáni, ne?“ Po minutě ke mně přišel pastor, usmíval se na mě a přitom poskakoval. Podíval jsem se na něho a začal jsem také poskakovat spolu s ním. Řekl mi: „Potkal jsi někdy tohoto člověka?“ Podíval jsem se tím směrem a tam v lavici seděl nový člen sboru. Řekl jsem: „Neznám ho.“ On řekl: „Ano, znáš ho.“ „Ne, neznám ho.“ Tak jsem k němu přišel a řekl jsem: „Kdo jsi?“ On řekl: „Já tě znám, bratře Davide.“ Byl to mladý, pěkně vypadající Indián, jen tam tak seděl. Ten muž se mi podíval přímo do očí. Řekl mi: „Znáš mě, bratře Davide. Ty sám jsi mě vedl k Pánu.“ Řekl jsem: „Moment! Nepamatuji si na to... nemám paměť na jména, ale velmi dobře si pamatuji tváře lidí. NIKDY ve svém životě jsem tě neviděl.“ On řekl: „Ale ano!“ „Ne, neviděl jsem tě.“ „Ale ano!“ Zeptal jsem se: „Kdo tedy jsi?“ Odpověděl mi: „Já jsem ten muž, který byl malomocný!“ Řekl jsem: „Ano, tak tebe znám!“ On odpověděl: „Já ti to říkal!“.

Já jsem mu pouze řekl: „Bud' očištěn ve jménu Ježíš!“ To je jedna věc, ale Ježíš šel mnohem dál. On ho obnovil. Ten muž měl dva týdny starý nos! Tak jsem ho za něho chytil. Měl dvě nové uši, tak jsem je chytil. Měl deset nových prstů na rukou, tak jsem ho chytil za ty prsty.

Měl deset nových prstů na nohou, tak jsem chytil všechny ty prsty. Ježíš stvořil úplně nového člověka. Já jsem to neudělal, udělal to Ježíš!

Dorostlé nohy

V jedné vesnici žil jeden bohatý muž, který měl malomocenství. Ztratil obě nohy až po kolena. Jedna z našich nejmenších věřících sester k němu přišla a řekla mu, že ví, jak ty nohy dostat zpět. Řekl jí: „Byl jsem v USA, v Evropě, byl jsem všude.“ Ona mu řekla: „Ale nebyl jsi za Ježíšem.“ On jí odpověděl: „Kdo je ten Ježíš?“ Odpověděla: „On je můj Král!“ Vyhodil ji ven. Vlastně ji vyhodili jeho služebníci. Pak ho ale jeho srdce obviňovalo a nechal pro ni poslat. Byla na rynku a plakala. Jeho služebník jí řekl, aby se vrátila. Odběhla a došla pro pastora, který byl také na tom rynku. Spolu tedy šli a mluvili s tímto mužem o Ježíši. A tak se znovuzrodil. Několikrát jsme ho navštívili, modlili se za něho a měli jsme to privilegium sledovat, jak mu Ježíš dává nové kosti, jak mu dorůstají nové vazy a nakonec nové nohy. Úžasné, že?

Je jedna vesnice jménem Chiconamel (čti Čikonamel). Chiconamel byla místem, kde nikdy neslyšeli jméno Ježíš. Jdeme tam, i když tam jsou teroristé, čarodějové, náboženské nepokoje a političtí ďáblové. Měli jsme tam 5tídenní kampaň. Znovuzrodilo se tam 80 lidí a tak tam začal sbor. Po několik dní tam stála jedna multimilionářka a sledovala mě. Když jsem nakládal nákladák, tak ke mně promluvila. Byl jsem již unavený, protože jsem tam sloužil celý týden a chtěl jsem už jet domů. Řekla mi: „Po celý týden tě sleduji, myslím, že opravdu věříš tomu, co kážeš.“ Řekl jsem: „Ano, to myslíte správně.“ Řekla mi: „Mám nemocnou vnučku a byla jsem s ní v Evropě, Jižní Americe i v USA a podstoupila všechny možné operace. Nemůže se uzdravit.“ Řekl jsem: „Ne! Mýlíte se! Známe jednoho Krále, ke kterému jste ji nepřinesla. Jeho jméno je Ježíš!“ Vzal jsem svoji Bibli, hodil ji na zem a řekl: „Jestli ji neuzdraví, tak už o tom nikdy nebudu znovu kázat.“ A ona řekla: „Dohodnuto!“ Řekla mi: „Co musím dělat, abych byla spasená?“ Řekl jsem: „Jsem velmi rád, že ses na to zeptala.“ Tak jsem si klekl do té špíny a vedl jsem ji v modlitbě hříšníka ke kříži Golgotskému. Představil jsem ji trůnu nebeskému. Znovuzrodila se. Řekla mi: „Moje vnučka má již 4 roky kruté bolesti, 4 roky úplavici, již po 4 roky má horečku. Nikdo ji nemůže uzdravit.“ „Když Bůh mohl vzkřísit Pána Ježíše Krista z mrtvých, pak může uzdravit i tvoji vnučku.“ Řekla mi: „Bratře Davide, kromě úplavice a horečky je s ní ještě v nepořádku i něco jiného.“ Řekl jsem jí: „Už toho mám dost! Nezáleží na tom, co s ní je v nepořádku. Bude uzdravena, protože Ježíš je Pán!“

Ukázal jsem jí nějaké verše o uzdravení a vložil jsem svoje ruce na její hlavu. Řekl jsem: „Tohle si vezmi s sebou. Vlož svoje ruce na hlavu své vnučky a řekni tato slova: „Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterému teď sloužím celým svým srdcem, buď uzdravena!“ Tak odešla domů. Třetí den potom, co jsme se za ni modlili, Nancy začala jíst. Ta malá holčička řekla: „Abuelita! Por favor, frijoles y tortillas.“ „Babičko! Prosím tě, dej mi nějaké fazole s kukuřičnou plackou.“ Babička jí to tedy donesla a tato 4letá Nancy poprvé ve svém životě jedla pevnou stravu bez toho, aby ji vyzvracela. Horečka a úplavice zmizely! Ježíš! Asi tak po 17 dnech jsem kázal v jiné vesnici, asi 2½ hodiny chůze od vesnice Nancy. Modlitebna tam byla plná poskakujících radostných Indiánů, tak jsem skákal spolu s nimi. Pastor ke mně přišel a řekl mi: „Už jsi slyšel tu radostnou zvěst?“ Řekl jsem: „Ano! Ježíš je Pán!“ Řekl mi: „Slyšel jsi tu dobrou zvěst o Nancy?“ Řekl jsem, že nikoho takového jako Nancy neznám. Odpověděl mi: „No přece Nancy – pamatuješ před pár týdny na tu babičku, za kterou ses modlil?“ Pak jsem si vzpomněl. Řekl mi: „Ježíš ji uzdravil!“ Odpověděl jsem: „To je úžasné,

ano, úplavice a horečka. Halelujah!“ Řekl mi: „Ach ne! Pamatuješ si, jak ti chtěla ještě něco říct, ale ty jsi jí řekl, aby mlčela, abychom se za ni mohli modlit?“ Vzpomněl jsem si. Třetí den ráno babička ještě ležela v posteli, a Nancy jí poklepala na rameno a řekla jí: „Abuelita, tengo hambre!“ „Babi, já mám hlad!“ Babička byla v hlubokém spánku a trvalo jí chvíli, než si uvědomila, kdo to k ní mluví. Byla to Nancy! Nancy chodila *poprvé* ve svém životě, protože se narodila bez kostí v obou nohou od kyčlí až po paty. A Ježíš ji uzdravil!

Prosím, zkoumejte svoje srdce a neberte to, co vám říkám, na lehkou váhu. Někteří z vás budete vybaveni různými dary z Nebe – Používejte je moudře. Nenechte se koupit od lidí. Chodte s Ježíšem. Nenechte se koupit člověkem. Já nejsem na prodej. Již jsem byl koupený krví Ježíše.

Odevzdanost a disciplína

Nechápu takový sobecký postoj, který si myslí, že protože jsi Američan a protože někam jedeš na misijní pole na 2 až 3 týdny, že změníš svět. Ježíš přišel, dal za to celý svůj život a pak za to zemřel. Takto se zachraňuje svět. Mám psa, který se jmenuje J.J. Jen pár lidí zná rasu toho psa, je to „leopard tečkovaný, Catahoula cur“. Takovýchto psů mám víc. Ale tento jeden je můj kamarád. J. J. váží okolo 54 kilogramů. Je tak agresivní v psím světě, jako jsem já ve světě lidí. Jednoho dne jsem dostal nový nákladák, 900 kg, Forda, a tak jsem k němu přivedl svého psa a řekl jsem mu: „Tento bílý nákladák Ford je můj!“ Takže očuchal ta kola a prošel se okolo celého nákladáku. Otevřel jsem dveře od řidiče a řekl mu, aby si nasedl, tak naskočil dovnitř. Řekl jsem mu: „Tady budu řídit, pejsku!“ Pak jsem ho nechal vystoupit. Vzal jsem ho na druhou stranu, kde bude sedět moje manželka. Řekl jsem mu: „Tohle je, pejsku, místo, kde bude sedět moje manželka.“ Pak jsem ho vzal na sedadlo vzadu a řekl mu: „Tady, pejsku, budou nastupovat a vystupovat moje děti. Je to náš nákladák. To znamená, že to je i tvůj nákladák.“ Mluvil jsem k tomu psovi stejně tak, jako teď mluvím k vám. Ten pes se na mě podíval – mám na to svědky – podíval se na mě, a samozřejmě že nemohl nic říct, rozběhl se dozadu a vyskočil nahoru a odtud už byste ho nikdo nedostal. Není to obdivuhodné? Několik lidí se o to pokoušelo... dokonce i můj 25letý syn šel dozadu a řekl mu: „Pojď sem, pejsku!“, ale ten na něho jen zavrčel. Ten pes je mi totiž věrný až k smrti. Ten pes tam zůstal velmi dlouho. Možná že tam je dodnes. Pokud mám s tím nákladákem někam jet, tak mu řeknu a on vyskočí a pak zase naskočí zpět. Dobře mě teď poslouchajte! Dokonce i zvířata rozumí tomu, co to je věrnost a odevzdanost a kde je jejich místo, kde mohou zůstat. Ale my, moderní křesťané, takovýto věcem nerozumíme. „Jsme volní!“ Ne, jste vzpurní. „Já následuji Ježíše!“ Ne, nenásleduješ. Jste sektáři, rozdělujete církve na různé skupiny.

Poslouchajte mě. Pokud starý pes se může naučit to co chci, pak jistě i my můžeme být naučeni Duchem svatým tomu, co chce Bůh. Není to pravda? V dnešní církvi to ale nevidím. Slyším nové fráze a různé projevy, ale kde je tvá věrnost, kde je tvá odevzdanost, kde je tvá horlivost získat tu největší korunu od Krále? Vidím spoustu horlivosti rozjet „svoji službu“. Především, nevlastníš vůbec nic; byl jsi koupen za cenu (Ježíšem). O.K?

Jednou jsem takhle šel džunglí, protože můj starý nákladák mi po cestě dosloužil. Brodil jsem se bahnem, prší, je monzun (obrovský liják po dlouhém období sucha). Brodím se tedy tím bahnem, abych se dostal do jedné vesnice, kde jsem slíbil, že budu kázat. Budu muset jít celé dopoledne, pak tam budu muset kázat a přespát tam, poté se budu muset snažit chytnout stopa do další vesnice a to vše kvůli tomu, že můj nákladák dojezdil. Prší, blýská se a najednou slyším zvuk motoru, jak se blíží po cestě. Myslím si: „Kdo tohle jen může být? Já jsem ten jediný, kdo sem jezdí.“ Pak jsem viděl, jak se do kopce šplhá nákladák „Carte Blanca“;

rozvoz piva. Měli to nejnovější vybavení, náhon na čtyři kola, asi 2700 až 3600kg, naložení pivem. Modlil jsem se: „Pane, prosím tě, dotkni se těchto lidí se srdcem démona, aby mě svezli.“ Proráželi tím bahnem s velice silným motorem, a když se ke mně přiblížili, tak řidič naschvál zatočil volantem, takže mě celého nahodili bahnem. Nahněval jsem se, samozřejmě. A tak jsem si klekl do toho bahna a řekl jsem Ježíši: „Podívej se – třeba mě zabij – to je mi jedno. Žeň mě až do bodu vyčerpání – to je mi jedno. Ale to není pro Boha možné, aby ďábel měl lepší vybavení než mám já.“ Vaše obnošené boty si můžete nechat (někdy Američané posílají misionářům staré oblečení a věci). Klidně si je doničte; já je nechci. Pravděpodobně je spálím. O.K? (V džungli takové boty dlouho nevydrží.)

Duch svatý neřekl ani slovo. Byl jsem tam sám a plakal jsem a dokončil jsem svoji pouť bahnem do vesnice. Indiánky mi donesly kbelík vody s ručníkem a umyl jsem se. Vzaly moje oblečení a usušily je, zatímco jsem kázal evangelium. Další den jsem se zase brodil bahnem do další vesnice. Ale od té doby mi Pán Ježíš začal posílat úplně nové, nejlepší nákladáky s náhonem na 4 kola. Alespoň jeden, někdy dva a občas i tři do roka. Nikdy nevím, odkud přicházejí. Myslím, že za těch 20 let jsem měl asi 25 – 27 nových nákladáků. Většinou je trochu zaježdím, potom jim přimontuji pár věcí, aby se jimi dalo jezdit přes džungli a pak je dám někomu ze svých spolupracovníků. Protože Ježíš a já máme tuto smlouvu; já jdu, tak jde i On se mnou, a oba dva spolu jedeme v mém novém nákladáku. Ježíš je s vámi. Ježíš je se zodpovědností a odevzdaností; Ježíš je s disciplínou. On není s tím: „Já chci moc!“ Měj disciplínu, potom dostaneš i moc.

Sarampion Negro

1 Janův 3:8: „*Kdo páchá hřích, je z ďábla, neboť ďábel od počátku hřeší. Na to je zjeven Boží Syn, aby zrušil (angl: ničil) skutky ďábla.*“ Lidé se mě ptají: „Proč pořád nazýváš různé věci ďáblem?“ Tedy cokoli je hříchem, je z ďábla. Říká se to zde v mé Bibli. Ta další část je ta nejpobláznivější a nejmocnější věc, která existuje. Proč sem Ježíš přišel? Aby ničil skutky ďábla. Kde Ježíš žije? V nás! Vaše práce v životě je ničit skutky ďábla. Chápete to? Asi před rokem přišla do naší oblasti Mexika nákaza zvaná „sarampion negro“ „černé spalničky“. Prošlo to vesnicemi a zemřely tisíce lidí. Tisíce a tisíce Indiánů umíraly. Je to nákaza. Je to démon. Asi 8 až 9 hodin pěšky od našeho silného sboru v Chiconamel se nachází další sbor, kde byla jedna vdova, která měla několik dětí a kázala tam evangelium. Byla velmi odevzdaná kázání evangelia, ale „sarampion negro“ přišlo i tam. Zde je vdova s několika dětmi a mysleli byste si, že ji Bůh jistě ochrání. Ale „sarampion negro“ se prohnalo a zabilo dvě její dospívající dcery. Šla na obecní radu, kde jí řekli: „Je nám líto, ale nemůžeme pomoci. Je tolik mrtvých, že nestačíme kopat hroby. Budete se o to muset postarat sama a dát ta těla do společného hrobu s vápnem, k vašim dcerám se pak dostaneme, až vykopeme jámy.“ Taková malá paní, téměř babička, teď musí vzít svoje dvě dcery, omotat je provazem a táhnout jejich těla na místo, kde se pohřbívají mrtví. Než dotáhla ta dvě těla na místo pro mrtvé, tak jí to zabralo celý den. Musíte pochopit, že tyto dvě dcery jsou její tělo. Byla úplně sama, a když je tam dotáhla, tak musela ještě jít a koupit pytel vápna. Džungle je nemilosrdná a ten jediný způsob, jak zamezit šíření nemoci, je posypat těla vápnem, které nemoc zabije. Takže když dotáhla svoje dcery ke hrobu, musela jít a koupit 45 kg vápna. Pytel si dala na záda a když došla ke svým dcerám, rozfízla ho a tím vápnem posypala obě dcery. To všechno jí trvalo celý den.

Tak uběhl první den. Druhý den šla za denního světla džunglí k našemu prvnímu sboru v Chiconamel. Když tam dorazila, co našla? Nalezla pastory a starší uprostřed společného

prodlouženého půstu. Nenašla je někde v nějaké vynikající restauraci, jak pojídají půlkilové řízky. Ani je nenašla v nějakém výběrovém hotelu. Našla je tam u oltáře Všemohoucího. To se mi líbí. Musela jít džunglí 9 hodin přes hory, aby se jí dostalo té jediné pomoci, o které věděla, díky Bohu navěky! Šla k Ježíši a ten důvod, proč tu Ježíš je, je ten, aby ničil skutky ďábla. A předčasná smrt je skutek ďábla. Takže to musí být zničeno, mám pravdu?

Když se tato žena dostala ke sboru, manželky pastorů a starších jí řekli, aby počkala, až skončí modlitba. Ted' si převed'me tuto situaci do Ameriky. Kdybyste přišli vy a já vám řekl, abyste čekali, tak mě zabijete. Ale naši lidé důvěřují muži Božímu, protože musí; není se kam jinam obrátit. Takže tyto paní ji požádaly, aby počkala až do setmění. Takže až o několik hodin později vyšel jeden pastor ven a zjistil, co se stalo. Řekl jí: „Půjdeme ráno, protože dnes je už večer, a budeme se modlit celou noc.“ Je něco důležitějšího než smrt a život, a to je přítomnost Ježíše. Takže ta žena řekla: „Dobře.“ Manželky pastorů se jí ujaly a povzbuzovaly ji. Ráno pastoři vyšli ze své malé místnůstky. Shromáždili svoje manželky a další ženy a šli cestou 9 hodin do té druhé vesnice. Tohle už je třetí den. Když se do té vesnice dostali, zjistili, že její dcery nemají daleko od toho, aby byly zasypány (pohřbeny). Ale ještě nebyly, byly další na řadě. Dva pastoři se postavili k tělům těchto dcer u hromadného hrobu. Těla byla už v rozkladu a byla zasypána vápnem. Stáli tam a zavolali je jménem, a obě tato děvčata se postavila na nohy, byla vzkříšena z mrtvých! Haleluja! Radovaly se, když vstaly a vyplivovaly vápno z úst. „Sarampion negro“ bylo poraženo. Duchové předčasné smrti byli poraženi. Pochybnost a nevěra zničeny. Jméno Ježíš oslaveno! Haleluja!

O pár dní později jsem byl v Chiconamel a přišli tam lidé i z jiných vesnic. Ted' už umím hovořit jejich řečí, aztécky (Nahuatl), a tak jsem poslouchal. Slyšel jsem: „Mikis pan amanti inemiles.“ „Mikis“ znamená „mrtvý“, „pan amanti“ znamená „ted'“, „inemiles“ znamená „byl jim navrácen život“. Řekl jsem: „Moment! Promiňte, že poslouchám váš rozhovor, ale kdo byl mrtvý a ted' žije?“ Tak mi řekli celý ten příběh a ty dvě dcery tam seděly ve shromáždění. Když jsem to slyšel, schoulil jsem se na podlahu a plakal jsem jako malé dítě. Když přišla ta jejich matka, třásla se a sklonila se u mých nohou a se slzami v očích mi řekla: „Děkuji, bratře Davide, za to, že jsi nám přinesl to evangelium, které vzkřísilo moje dvě dcery z mrtvých.“

Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou Rozmnožení jídla

Izajáš 61:1: „*Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány zkroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře.*“ Moje Bible říká: „Duch Páně je nade mnou.“ Říká vaše Bible něco podobného? Kde je tedy Duch Boží? Kde je On?! Ano, On je nade mnou také. A nezáleží na tom, jak se na mě díváš. Můžeš se na mě dívat svrchu nebo zespodu, můžeš mě ocenit nebo ponížit, zastrašit, nadávat mi, cokoliv chceš. To ale nemění ten fakt, že ten veliký Duch svatý je na mně. Ve skutečnosti si tvého názoru na mě nebudu cenit. Ale to nezmění ten fakt, že Duch svatý je na mně. O.K? On je na mně a jde se mnou. Jen ho nechejte skrze vás proudit. Nesnažte se ho dát do láhve a používat ho jen pro svoje vlastní potěšení! Čím více ho necháte skrze vás proudit, tím více bude s vámi. On to má rád! On vás nese ještě do větších hloubek a úrovní a výšin, jaké jste doposud ještě nepoznali a které ještě ani ostatní lidé nezakusili.

Měli jsme velikou kampaň ve vesnici Las Placetas. Shromáždily se tam tisíce lidí a tak jsme měli málo jídla. Přišli ke mně bratři (Indiáni): „Co budeme dělat, musíme nakrmit ty davy

lidí! Nemáme dost jídla. Přišlo více lidí, než jsme si mysleli.“ Řekl jsem: „Pojďte sem!“ Shromáždili jsme se okolo těch starých měděných kotlů. Všechna ta zvířata, která položila svůj život za evangelium, byla v těch kotlích. Začali jsme se modlit nad těmi kotli a nad fazolemi, nad rýží a kukuřičnými plackami (tortillas), i nad hrnci s kávou (ketr), které tam byly. A pak jsme začali krmit lidi, bylo jich okolo 3 000 – 4 000. Když jsme s tím skončili a vrátili jsme se k těm kotlům s jídlem, tak zůstaly plné jídla.

„*Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou.*“ - Na co čekáte? Už se to stalo! „Víš, já ale nic necítím...“ Kdo řekl, že budeš? „Ale já nerozumím...“ Kdo řekl, že porozumíš? „Víš, já jsem nikdy nic takového neviděl...“ To není naše chyba. Musíš dělat následující. 2 Timoteovi 2:15: „*Usiluj, aby ses mohl představit jako osvědčený před Bohem, dělník, který se nemá za co stydět a který správně vykládá slovo pravdy.*“ Musíš se poddat Duchu svatému. Dábel nás zaslepuje, abychom neviděli tu pravdu. Říkám vám, že Ježíš řekl „v tento den“ před mnoha roky, a my čekáme stále na nějaké veliké zjevení. Žádné jiné není! Ježíš je tím zjevením!

Neviditelní – neslyšitelní

Byl jsem takhle jednou na cestě do jednoho sboru, a já jsem takový hodně ukřižovaný člověk. Hodně křičím. Šel jsem spolu se 4 – 5 lidmi od nás společně s dalšími Indiány. Každý rok se naše skupina dále rozšiřuje, a nemohu někam jít bez toho, aby se mnou nechtěla jít kupa lidí. A to je v pořádku, je to legrace. Takže takhle jdeme lesem a chválíme přitom nahlas Ježíše. Dostali jsme se k jedné vesnici, ale jméno vám říkat nebudu, protože to je velmi divoké místo. Přišli jsme tam a kázali jsme evangelium a pak jsme se vraceli zase přes ten les, křičeli jsme a uctívali jsme Ježíše. Ve vesnici, kde jsme byli, byla skupina asi 25 mužů s automatickými zbraněmi všech možných druhů. Byl tam jeden velmi bohatý člověk, který vyšel ze svého domu a začal jim všem nadávat, protože těmto mužům zaplatil několik milionů pesos, aby nás všechny zabili. My jsme ale prošli přímo kolem nich, a oni nás vůbec neviděli! Jsem hlasitý, když nehrozí žádné nebezpečí a ještě hlasitější, když mi nebezpečí hrozí! Ten muž s nimi jednal opravdu brutálně, protože jsme prošli do vesnice a pak jsme se asi v 11 hodin večer vraceli přímo kolem nich a oni nás ani jednou neviděli, i když jsme byli přímo hned vedle nich! Nikdo z nás, dokonce ani Indiáni si vůbec nevšimli, že tam jsou. Bůh nás ochránil díky Jeho nekonečné moudrosti a milosti. Protože Duch Páně je na nás. Takže když s Ním chodíme v Duchu svatém, pak On naplní svoje Písmo. Tak my pak máme jít a konat hrdinské skutky. To je to, o čem mluvil prorok Daniel. Daniel 11:32: „*No, ľudia znajúci svojho Boha, sa zmocnia a vykonajú hrdinstvo.*“ (ROH) Takže nevím, na co církve čeká. Čekáte na to, až dovolíte Nebeské moci skrze vás poudit? Ježíš už to udělal!

Rohy

Byl jeden čaroděj černé magie. Většina z vás ani nevěří, že existují. Protože si myslíte, že v USA je všechno úplně jiné... to je proto, že nejste dostatečně vážní. Máte rádi svoje hamburgery příliš moc a raději je sníte, než abyste se postili, takoví jste. Až dokud nepřijde někdo, jako jsem já, pak na chvíli děláte dobře, ale po nějaké době se opět vrátíte do své netečnosti! Není to moje chyba. Nemusím být se svými přáteli v nějakém rohu a poslouchat nějakou pomazanou kazetu a mít z toho „husí kůži“.

Tohle je vážná věc. Pamatuješ si, bratře Pavle, jak jsme odcházeli z La Paua, a jaké je to nové jméno? Mecatipa! Pamatuješ si, když jsme se dostali do střetu s tou démonickou mocností?

Podíváme se teď, kolik toho unesete. Většina démonů a lidí to neunes. Proto nejsem na prodej. Přál bych si nazvat různými jmény „mega církve“, které se nás snažily koupit za pár špinavých milionů dolarů. Nedávno ke mně přišel jeden velice známý kazatel a řekl mi: „Jsi veliký a to co děláš, je nádherné. Ale máš jeden problém. Neumíš se podřídít určitým osobnostem. Řekneš cokoliv komukoliv a kdykoliv. A kvůli tomu tě nemůžeme přijmout.“ Podíval jsem se na něho s úsměvem a řekl jsem: „Díky Ježíši!“ Já chci, aby mě přijal Ježíš, a díky Jemu, On mě přijal. Udělám pro vás to nejlepší, co mohu, abych s vámi vycházel, jak nejlépe jen umím. Ale nemohu vycházet s lidmi, kteří mají povrchní sebevydání, jsou nezralí a nemají žádnou loajalitu jeden k druhému. Není to nic osobního, stále se na vás mohu usmívat. Musíte pochopit, že to číslo jedna, kterému patřím, je království Boží. Jsem jeho vlastnictvím. Takže jsem docela svobodný – to znamená, že nemám co ztratit a mohu říct vše tak, jak to opravdu je.

Když jedu v nákladáku, nemám čas poslouchat, jak někteří Američané mluví o nějakém novém hloupém učení, které není z Boha. Takže pustím svoji chválicí kazetu a uctívám Pána a pustím to ještě hlasitěji, až nakonec o tom přestanete mluvit a přidáte se ke mně v uctívání. Pak sjedeme z hladké cesty a začne to skákat, takže tam lítáte sem a tam. Když vylezete z nákladáku, nerozumíte ani španělsky ani indiánsky, protože jste se pohybovali ve vašem malém pěkném sobeckém světě a je vám jedno, kdo jde do pekla a kdo ne. Ve vaší sobeckosti si říkáte: „O kom to tak asi mluví? Asi o mně.“ Malá sobecká chudinko – nestarám se o tebe, ale o to, aby tito Indiáni byli znovuzrozeni. Můj syn teď vystudoval školu. A rozhodli jsme se, že tomuto chlapci svěříme asi 35 – 40 sborů. On je na misijním poli celý život. Tak jsme mu to svěřili a řekl jsem mu: „Jsi pěkný chlapec a víš, co říct a co dělat. Ale problém je, že ještě nevidím v té oblasti, kterou jsem ti právě svěřil, těch sto sborů. Tak se vzchop a ty sbory mi získej!“ Takto mluvím se svým vlastním synem. Jsem jeho šéf, takže rodinu do toho netahám. Chápete?

Takže jedeme do Mecatipa, přes hory a já sedím vzadu a nechávám ty mladé ve vedení. Jedou s námi pastoři a některé z nich si pamatuji jako děti. Teď jsou z nich muži a kážou s námi evangelium a mají svoje rodiny.

Jednou jdu takhle džunglí a najednou z lesa přede mě vyskočí Indián. Přišel ke mně a padl přede mnou na zem, tak jsem ho zvedl, protože pamatuji na to, co v Bibli udělal apoštol Pavel. Nevzal jsem si žádnou zásluhu za pomazání Boží. Takže jsem mu řekl: „Děkuji, ale postav se a podívej se mi do očí, protože já jsem člověk stejně jako ty.“

Řekl mi: „Moje matka umírá. Můžete, prosím, přijít?“ Podíval jsem se na našeho vedoucího Indiána a ten jen pokrčil rameny. Ten Indián nebyl spasený; jen slyšel o tom, že přicházíme. Řekl jsem: „Dobře, přijdeme. Ale nejdříve musím kázat evangelium.“ Není to úžasné, být svobodný a naplněný Duchem svatým? Křísit mrtvé a vyhánět demony a stále být svobodným? Je to „zábava“, když projdete tím stresem a zraněním a zklamáním, když vás křesťané oberou, a přesto stále zůstáváte svobodnými.

Takže jsem tomu Indiánovi řekl: „Přijdu brzy, ale bude od tebe velice pěkné, když pozveš na tuto párty ještě někoho, ty čaroděje černé magie, kteří vrhají zakletí na tvoji rodinu. Můžeš je, prosím, také pozvat? Řekni jim také, že proklínám jejich boha a že jejich bůh je chcípák. Děkuji moc. Uvidíme se.“

Takže teď jedeme lesem a dáváme si pozor. Rád bych vás před něčím varoval. Na vašem místě bych tyto duchovní mocnosti nevyzýval na souboj. Nenávidím je a ve jménu Ježíš vezmu ten meč Slova Božího, ten meč Ducha a vrazím mu ho (jako Goliášovi) do pátého žebra a pak mu s tím mečem uvnitř otočím. Bůh mi ještě předtím ukáže, jak mu mám

useknout hlavu. Pak půjdu jako David do Jeruzaléma, vezmu tu hlavu a budu se ptát lidí: „Proč se bojíte těchto obrů? Padají jako kdokoliv jiný.“

Čím blíže jsme k tomu místu byli, tím více jsme to cítili. Pocítil jsem před námi jakousi zeď, plnou energie, a tak jsme se zastavili. To nebyla dobrá zeď, byla to démonická věc, mohli jste do ní vkročit a zase vykročit. Muži, kteří byli s námi v tom zástupu, začali plakat od přítomnosti d'ábla. Můžete chválit Ježíše, i když stojíte před démonským knížatstvem? Je to hrozný pocit – všechny vlasy na hlavě vám stojí a krev se ve vás vaří. Vaše srdce vám téměř puká a není to proto, že někde sedíte v kontrolovaném pohodlí, posloucháte nějaké cédéčko a máte z toho „husí kůži“. Je to proto, že Ježíš, který je ve mně, je větší než ten, který je ve světě. A další důvod je Židům 4:12, Slovo Boží je živé! Sloužím živému Bohu a Jeho jméno je Ježíš! Slovo Boží je živé. Není meč, který by byl ostřejší než Slovo Boží. On řekl: „Běžte.“ On neřekl: „Běžte jen, pokud je ta oblast duchovně vyčištěna.“ Netrvalo to dlouho a narazili jsme na nějaké věci, které visely na stromech. Cítil jsem tu Boží moc ve svých žilách, jak mi proudí a udržuje mě v klidu. Ti válečníci satanovi tam stáli, aby nás zničili. Tak krůček po krůčku jsme vcházeli do té jejich oblasti. A naše těla se trásla pod mocí d'ábla. Ale moc Ježíše v nás udržuje stále silnými. Byly tam ty věci, které visely na stromech. Ti satanovi válečníci přišli a naplnili ty stromy svými fetiši (symboly a předměty, které reprezentují jejich víru jako například voodoo panenky atd.). Je to jednoduše bod kontaktu pro d'ábla; nic jiného. Neřeknu vám co to je; začali byste z toho dělat učení. Všechny možné věci. Obrátil jsem se k našim lidem a řekl jsem jim: „Doufám, že jste všichni znovuzrozeni. Doufám, že mi nelžete, protože jestli nejste, tak zemřete.“ Takže jsme došli k tomu domu a ze všech čtyř světových stran byl tento dům pokrytý fetiši. Přišli jsme k němu a někteří z lidí, kteří byli se mnou, začali plakat jako děti. To z nich nedělá slabochy. To z nich dělá podle mého názoru muže upřímné a čestné. Nesnažíte se nic potlačovat a žádáte od Ducha svatého přikrytí Jeho krví. (Skutky 20:28). Takže jsme tam přišli a čekám na povolení ke vstupu. Když mi řekli: „Můžete vejít,“ tak jsem vešel dovnitř. Na podlaze ležela nějaká žena a nevěnoval jsem v té chvíli pozornost tomu, co se děje po mé pravici. Když jsem udělal krok dopředu, podíval jsem se vpravo. Víte, kdo tam byl? Dva čarodějové černé magie. Takže co uděláte? „Ach, bratře Hogane, sdílejme s nimi lásku Boží!“ O.K, budu. Potom, co rozkrájím jejich d'ábla na kousky, tak budu. „Ty jsi na mě příliš agresivní!“ To už jsem vám dávno řekl. Takže teď zanecháte tu ženu, která tam leží v bolestech a postavíte se tváří v tvář čaroději a dotknete se svým nosem jeho nosu. A řeknete v jejich jazyce, aztéctině, tak hlasitě, aby každý rozuměl: „Dnes moc a krev Pána Ježíše Krista porazí vašeho boha.“ Pak uděláte to stejné tomu druhému čaroději a řeknete mu tu stejnou větu. Tam v krovu (trám ve stropě) byl zavěšený jejich bůh. Přinesli s sebou svého boha. Jaká příležitost! V tom krovu byla zavěšena hlava kozla. Řekl jsem: „To je úžasné!“ Byl v té stejné úrovni jako já, takže jsem k němu přišel a řekl jsem: „Pán ať tě ztrestá!“ Přišel jsem pak k té babičce a s respektem jsem si klekl na zem vedle ní. Ona není ten d'ábel; ona má problém. Teď ukážete slitování kříže. Neukážete slitování svému nepříteli – žádný kompromis s d'ablem! Ale když jsem přišel k té ženě, která potřebuje Ježíše, vzal jsem tu deku, kterou byla přikrytá, odhodil ji a... hrůza! Ležela tam nahá babička, s velikými mokvavými vředy po celém těle. Pak tam bylo ještě něco jiného. Z každého jejího páteřního obratle jí trčely rohy. Teď mi asi většina z vás nebude věřit. Dobrá tedy... můžete jít, nashledanou! Natáhl jsem se a chytil jsem jeden z těch rohů, abych zjistil, jestli se nejedná o nějaký podvod. Jistě to musí být podvod! „Víte, jsem přece jenom vzdělaný člověk a tohle by se lidským bytostem nemělo stát.“ Tak jsem s každým tím rohem zatrásl. Ty rohy k této ženě byly přirostlé! Tak jsem se na ni podíval a řekl jsem: „To je mi líto, babičko.“ Potom jsem se otočil k těm čarodějům a řekl jsem: „Tohle jste neměli dělat. Protože větší je ten, který je ve mně než ten, který je ve světě!“ Ježíš! Teď už vidíte, proč Ho tak moc miluji?

Vysvětlím vám co dělat. Musíte jít agresivně po kříži (zapírat sami sebe). Proto prohráváte vaše bitvy. Musíte jít agresivně po kříži, a když nastane takováto situace, pak kříž bude reagovat. Musíte zůstat připraveni. Máme zřejmě v USA jednu z největších armád na světě. Co kdyby tito vojáci čekali, až přijde bitva a jejich příprava by probíhala až během boje? Samozřejmě že by prohráli, a proto prohráváte vy. My se musíme připravit ještě před vypuknutím války. Musíme zůstat na stráži připraveni. Proto společně s rodinou a většinou mých spolupracovníků, se každý postíme každý druhý den našeho života. Proto vstávám ve 3 nebo ve 4 hodiny ráno a hledám Boha 2 – 3 hodiny každý den. Protože vím, že jinak bych musel přijít a říct: „Tak jo, čarodějové, počkejte tady pár dní, protože já musím jít domů a několik dnů se postit.“ Anebo: „Omluvte mě, kníže. Mějte trochu strpení, než na to zareaguji. Potřebuji běžet domů a postit se deset dní.“ Nebo byste přišli k té babičce a řekli byste jí: „Víte, pomohl bych vám, ale prostě ještě nejsem připraven. Potřebuji běžet domů a postit se dva týdny.“

Musíte věřit Bibli a být připraveni a nakrmeni Božím Slovem života a zůstat v přítomnosti Boží na každý den. A nemusí to být nějak násilím vytlačováno nebo vykouzleno. Pokud jste připraveni bez toho, abyste se teprve museli připravovat, pak můžete pokleknout vedle té babičky, obejmout ji a říct: „Amanti huala chicawas pan icona totecototeotsay“ „Ted' ta veliká moc Nebe přijde skrze Syna živého Boha.“ A držíte ji, na chvíli, protože je nelegální tohle dělat. A pak se jí dotknete na hlavě a začnete děkovat Ježíši za Jeho vzácnou krev. Není znovuzrozena. Mám právo něco takového udělat, když někdo není znovuzrozen? Ježíš to takto v polovině případů udělal. Někdy to byla Jeho víra, a někdy to bylo „podle tvé víry ať se ti stane“. Tak jsme tam chvíli zůstali, a ona mi řekla „Taskemate nuitni Dabe“ „Děkuji ti, bratře Davide.“ To mi stačí – jsem připraven jít dalších milion mil. Řeknete: „Ahmot leno.“ „Není zač.“ Potom vstanete, řeknete nashledanou všem, i svým nepřítelům a odejdete z domu. Venku řeknete těm misionářům: „Poslouchejte mě. Ďábel je na cestě. Ted' už nechce tu babičku. Ted' chce mě.“ A... to je i vaše práce, že? Poslouchejte, národové čekají, až se církve probudí!

Řekl jsem tedy těm chlapcům: „Běžte dolů po cestě, neohlížejte se za sebe, nikomu na nic neodpovídejte, modlete se nebeskou řečí, uctívejte Boha a děkujte mu za krev Ježíše. A běda vám, jestli máte nějaký skrytý hřích, nechtěl bych být na vašem místě. Protože ten démon přichází, a nebude to jen nějaká bolest hlavy, bude to kníže. A přijde, aby nás zabil, protože ta největší zlost pekla byla ted' svolána. Protože já věřím, že mám to právo rozkopnout ty brány pekla a zabrat je pro mého Krále. Haleluja!“

Takže jdeme odtud pryč a je to intenzivní; každému stojí vlasy na hlavě, lidé pláčou a my jdeme... jdeme. „Vzdalujeme se.... vzdalujeme, díky Ježíši. „Ale nevzdalujete!“ „Ach ano, prosíme Ježíši, dovol nám odejít!“ Takže jsme odtud odešli a nikdo už není unavený. Všichni běžíme. Dorazili jsme k nějaké dřevěné bráně od pastviny. Otevřeli jsme tuhle dřevěnou bránu a všichni jí prošli, jeden služebník za druhým. Já zůstávám na konci a rozhlížím se. Díky Bohu, je to otevřené prostranství, žádné temné zastřešené místo. To by bylo strašidelné. Protože na takovémto prostranství můžete dobře vidět. Zabouchl jsem tu bránu a zavřel jsem ji petlicí. Ted' už všichni utíkáme. Nikomu není dovoleno dělat nic jiného kromě zpívání chval o krvi... je to pravda, bratře Pavle? Je povoleno modlit se nebeskou řečí a děkovat Bohu za Jeho vzácnou krev. Protože to je jediná věc, která vás může ochránit před těmito mocnostmi. Takže běžíme a najednou jsem zpomalil, protože jsem za sebou uslyšel zvuk. Ach ne! Ó můj Bože, můj Bože! Ta brána, která byla zavřena petlicí, se se zaskřípáním otevřela. Zůstala otevřená a přitom tam nikdo nebyl! Pak se zase sama se skřípotem zavřela. „Skříp, bum!“ Řekl jsem těm chlapcům: „Pojďte sem, rychle sem. Poslouchejte – ta „věc“ je s námi

tady na této pastvině. My ho nemůžeme vidět, ale on nás ano. Je veliký, ale my zvítězíme! Ted' začněte děkovat Bohu za tu vzácnou krev Ježíše! Uctívejte Krále za Jeho krev.“ „Díky, Ježíši. Díky, Ježíši. Pomož nám, Ježíši! Pomož nám, Ježíši! Ó Bože! Díky Ježíši! Tvoje Slovo je pravda a každý člověk lhář (Řím. 3:4).“ Třesete se z přítomnosti nepřítele. Ta „věc“ teď přišla přímo k nám. Nemůžete ji vidět, a doufám, že ji nikdy ve svém životě nebudete muset cítit. Prosím, Bože! Ta věc byla děsivá! Pak se to najednou rozvinulo v ohnivou kouli. Všichni jsme byli vystrašení. Tohle se opravdu stalo. A tak jsme pokračovali v modlitbách a v modlitbách v jazycích, a modlili jsme se a prohlašovali v modlitbě moc krve a děkovali jsme Bohu. „Ach Bože, to byla dokonalá oběť... pamatuješ? Prosíme, Bože, pomoz nám!“ Vaše tělo je mučeno tímto... nevím kolik jich tam bylo; bylo jich tam několik. Ale ten jeden veliký démon se začal zviditelňovat, a já se modlil. „Ó Ježíši, Ježíši, Ježíši!“ protože tuhle věc jsem viděl, jak se několikrát zviditelnila. „Ó Ježíši, prosím, slituj se, prosím!“ Měli jste to všichni vidět! Ta věc najednou explodovala, a „zahučela“ za hory a byla pryč! Kousek po kousku se naše emoce začaly uklidňovat a začali jsme Pána chválit a uctívat. Vítězství konečně vešlo do našich úst. Uctívali jsme Boha s pláčem a s křikem, poskakováním a běháním! Běhali jsme! To je to, co se stalo. Ale ten příběh ještě nekončí.

Protože jsem všem řekl... pamatuješ, bratře Pavle? Řekl jsem: „Poznamenejte si čas.“ Pamatuješ, jak jsem to říkal? Takže jsme si poznamenali ten čas, kdy se to stalo. A o pár dní později, nepamatuji si naprosto všechny detaily, ale za pár dnů jsme byli v jiné vesnici, několik hodin cesty odtud. Stojím tam a připravuji se na kázání evangelia. A ten jediný důvod, proč tam stojím, je v Matouši 21:22. Je to úplně „nový“ verš, dneska jsem ho osobně našel v Bibli. Říká se tam: „*A všechno, o cokoli byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.*“ To je ale něco! Haleluja! Stál jsem tam a bohoslužba měla za chvíli začít, ale z ničeho nic vidíte, jak z temnoty džungle vychází zástup lidí a říkáte si, kdo to asi tak je. Přišli přímo ke mně a tak jsem se díval, jestli s sebou nemají nože a podobné zbraně. Byla tam s nimi ta malá babička, stála pevně na svých nohou a zpříma hleděla do mých očí, což je pro ženy neobvyklé. A řekla mi: „Děkuji ti, bratře Davide.“ Řekl jsem: „Odkud tě znám?“ Řekla mi: „Přišel jsi nedávno do mého domu.“ Odpověděl jsem: „Hm, tak tomu asi nebude.“ Řekla mi: „Ó ano, já jsem ta malá babička, která mívala ty rohy.“ Zeptal jsem se jí: „V kolik hodin přišel Ježíš do tvého domu?“ Řekla mi to, a to byl přesně ten čas, ve kterém ta „věc“ vybuchla. Přesně v ten čas Duch svatý na ni padl a ty rohy a vředy zmizely! Haleluja! Ježíš! Přišlo s ní 11 lidí a všichni se znovuzrodili. To je úžasné, jaký je Bůh!

Jistě cítíte Boží přítomnost a to je úžasné, ale mohu vám říct, že jsem cítil přítomnost Ježíše, i když jsem musel stát proti jednomu z největších knížat. Také vám mohu říct, že jsem cítil přítomnost Ježíše, když na mě mířili zbraněmi. Okolnosti nemají co dočinění s mými emocemi. Moje pocity nejsou kontrolovány okolnostmi, ani moje pocity neovládají Ducha svatého ve mně. Jsem naplněný Duchem svatým, protože Bible říká, že jsem. Neříká se tam: „Když je všechno pěkné a líbí se mi to,“ ale říká se tam: „*Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou.*“ A také se říká: „*Na to je zjeven Boží Syn, aby zrušil skutky d'ábla.*“ Říká se tam: „*Větší je ten, který je ve mně, než ten, který je ve světě.*“ Říká se tam: „Běžte a kažte evangelium!“

Nevěra

V mojí Bibli se říká, že když bylo učedníkům řečeno, že Ježíš vstal z mrtvých, tak tomu nevěřili. (Marek 16:14, Lukáš 24:11) Mnozí z vás nevěří tomu, co říkám. Někteří se stanou

tím, čím jsem já a začnete dělat stejné věci pro Boží království jako já. Ale většina z vás zůstane světská a nahněvá se na mě. Není to ale moje chyba, ani chyba Nebe, ale je to vaše chyba – je to vaše rozhodnutí.

Marek 16:17: „Ty, kdo uvěří, pak budou provázet tato znamení: v mém jménu budou vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a bude jim dobře.“ Lidé po celém světě se mě ptají: „Proč mně se takové věci nestávají?“ Jednoduše proto, že nevěříte. Verš 20: „A oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrzoval slovo znameními, která je doprovázela. Amen.“ Dělalí přesně to, co jim Pán řekl, aby dělali.

Pamatujete si, jak jsem vám říkal o té vizi, ve které jsem se viděl jako býk a jak tam bylo to dítě, které otevřelo dárek, v souvislosti s tím hluchým dítětem, které nebylo uzdraveno? Hned druhý den jsme byli v jedné vesnici, kde byl jeden malý chlapec. Byl tam „chaos“, Duch svatý padl na shromáždění. A najednou mě malinká žena tahá za nohavici. Podíval jsem se a vedle této ženy stál malý chlapec. Mluvila na mě, ale kvůli tomu rámusu jsem ji neslyšel. Tak jsem si klekl a chytil jsem toho chlapce. Neměl jsem tušení, co s ním je. Tak jsem ho jen tak držel. Najednou mě tento chlapec začal mlátit – buch, buch. Tak jsem ho pustil. Moje první myšlenka byla: „To byl ďábel. Musel to být ďábel, protože mě mlátil.“ Běžel do lesa. Maminka a tatínek běželi za ním. Po nějaké chvíli se vrátili s tím malým chlapcem. Oba plakali. Tomuto chlapci bylo 7 let a narodil se hluchý. A když jsem ho tak držel, Ježíš mu otevřel obě uši a ten hlasitý zvuk ho natolik vyděsil, že mě zbil a utekl.

Další den jsem byl spolu se svým synem, bratrem Pavlem a jinými lidmi ve vesnici zvané Agua Fria, (Studená voda). Duch svatý na nás padl a můj syn, je to velmi vážná osoba, hodně odlišný ode mě, protože já jsem divoký, ale on je velmi klidný. A mému synovi se tam zjevil Ježíš. Je to fascinující. Ježíš tam stál a on Ho viděl. Ježíš se otočil a začal odcházet pryč z budovy. Bratr Pavel může dosvědčit, že můj syn přeskočil stůl, myslel si, že Ho vidí všichni. Chytil Pána Ježíše Krista za roucho. A Ježíš se zastavil, otočil se a podíval se na něho. A můj syn vám řekne, že když uviděl ty ohnivé oči, tak pustil to roucho a přikrčil se k zemi, protože si myslel, že shoří. A Ježíš na něho jen hleděl. Syn řekl: „Ježíši, prosím Tě, nechod' pryč!“ Ježíš ale řekl: „Já musím jít!“ „Prosím tě, Ježíši, nechod'!“ Ježíš mu řekl: „Je tady příliš mnoho nevěry.“ A můj syn Mu řekl – samozřejmě inspirován Duchem svatým – „Já věřím! Prosím tě, zůstaň!“ A moc Krále tehdy padla na celý ten dům.

Mohu vás o něco poprosit? Prosím, můžete něco udělat s tím duchem nevěry? Prosím ve jménu Ježíš!

Kázání

Začneme 2 Korintským, kapitolou 11, veršem 23: „Jsou Kristovi služebníci? (Mluvím jako hlupák:) Já více! Hojněji v pracích, v nesčetných ranách, hojněji ve vězeních, často v nebezpečí smrti.“ Někdo si může říct, odkud se v Pavlovi bere taková pýcha? „Já více!“ Náboženští ďáblové z vás chtějí udělat nepoužitelného člověka a nenechají ani ostatní, aby něco dělali pro Boha. To, co Pavel říká, není žádná arogance, ale pravda. Je to pravda.

Můžu vám upřímně říct, že i já nosím na svém těle jizvy pro Ježíše Krista. Mnohokrát jsme byli zatčeni, uvězněni a zbiti. Jeden z našich misionářů je tak vysoký, že se jim nevešel do jejich malého vězení. Takže ho svázali, obvázáli klacek a pověsili ho za něj na strom přes

celou noc. Takovému evangeliu vy ale nerozumíte, vy žijete v jiném světě. Můžete těmto pronásledovatelům, kteří s vámi nemají žádné slitování, říct: „Ježíš tě miluje“? Já nemohu. „Tak to myslíš sám na sebe!“ Mýlíš se. Já myslím na Ježíše. Kdyby to bylo na mně, tak bych je zabil a ještě bych se jim smál, a pravděpodobně bych si toho užíval. Ale v Ježíši mám tu schopnost jim odpustit, nikoliv sám v sobě. Protože oni bojují proti kříži. To je válka proti Bohu. Nemůžete si to brát osobně, je to d'ábel proti Ježíši.

2 Korintským 11:24-27: „*Od Židů jsem pětkrát dostal čtyřicet ran bez jedné. Třikrát jsem byl zbit holemi, jednou jsem byl kamenován, třikrát jsem ztroskotal, strávil jsem noc a den v moři. Často na cestách, v nebezpečích na řekách, v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od vlastního národa, v nebezpečích od pohanů, v nebezpečích ve městě, v nebezpečích na poušti, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry; v námaze a únavě, často v bděních, o hladu a žízni, často v postech, v chladu a nahotě.*“ Moje tělo tyhle věci nenávidí možná víc než vaše tělo.

Proč hodili Daniele do jámy lvové? Protože byl věřící? Ne – protože věděl, co to je věrnost a kázeň. Daniel nedělal kompromis. Daniel 6:11: „*Když se Daniel dověděl, že byl podepsán přípis, vešel do svého domu, kde měl v horním pokoji otevřená okna směrem k Jeruzalému. Třikrát za den klekal na kolena, modlil se a vzdával čest svému Bohu, jako to činíval dříve.*“ (CEP) Proto Bůh poslal svého anděla, aby Daniele vysvobodil. Tři věci, které Daniele dostaly z jámy lvové: „*Tu Daniel promluvil ke králi: "Králi, navěky buď živ! Můj Bůh poslal svého anděla a zavřel ústa lvům, takže mi neublížili. Vždyť jsem byl před ním shledán čistý a ani proti tobě, králi, jsem se ničeho zlého nedopustil."* (Daniel 6:22-23) Tři věci, které ho odtud dostaly:

1) - duch znamenitější - „*Tedy Daniel převyšoval ty hejtmany a úředníky, proto že duch znamenitější v něm byl. Pročež král myslil ustanoviti jej nade vším královstvím.*“ (Daniel 6:3)

2) – věrnost – „nebo **věrný byl**, aniž jaký omyl **neb vada** nalézala se při něm.“ (Daniel 6:4)

3) – čistota – „*Vždyť jsem byl před ním shledán čistý a ani proti tobě, králi, jsem se ničeho zlého nedopustil.*“ (Daniel 6:22-23)

Tyto tři věci. O tyto tři věci prostě. Velice důležité je být nevinný, čistý a věrný.

Žena s nádorem

Jednoho dne mě probudili ze spánku: „Moje matka umírá, a ty se za ni musíš jít modlit teď hned!“ Mému tělu se to moc nelíbilo. Nějaká starší paní tam ležela na zemi a spousta lidí byla okolo ní, měla nafouklé břicho jako těhotná žena. Řekl jsem: „Poslouchejte, já nejsem porodní bába.“ Tahle žena se ke mně natáhla, vzala mě za ruku a přitáhla si ji na svoje břicho, abych to ucítil. Její břicho bylo tvrdé jako kámen. Řekla mi „nádor“, vypadala jak v posledním měsíci před porodem. Řekl jsem jim: „Je mi jedno, co vám o mně řekli, ale buďto budete spaseni nebo vaše matka zemře.“ Zeptali se mě: „Co máme dělat, abychom byli spaseni?“ Vzal jsem Bibli – tito lidé nikdy v životě neslyšeli evangelium – a po zhruba 20 minut jsem jim kázal, zatímco jejich matka tam ležela ve smrtelných bolestech. Poté co jsem se s nimi modlil za přijetí Ježíše Krista, jsem řekl té ženě, že se za ni budu modlit. Přečetl jsem jí pár veršů o uzdravení a pak se modlil, aby ji Pán cele uzdravil skrze rány a krev Pána Ježíše – ale nic se nestalo. Vzali mě do kuchyně a k jídlu mi dali jíst krvavou kouli „moli“. Jíst krev je v Bibli zakázáno, ale mohu vám říci, že mnohem důležitější bylo neurazit žádného

z těchto „nejmenších“. Všichni mě sledovali, jak jím tuto krvavou kouli a dnes je na tomto místě silný sbor – jedna krvavá koule, to přece za to stojí. Až jsme založili na tomto místě sbor, pak teprve jsme je mohli vyučovat o tom, že Bible jist krev zakazuje. Byl jsem unavený a ospalý a tak jsem se vrátil domů. S tou ženou se pořád nic nestalo. Až po uplynutí 48 hodin se tato žena postavila na nohy, ta věc z ní spadla na podlahu a byla naprosto uzdravena. Zavolali mě zpět a tato žena právě nesla na zádech svázané klacky na oheň. Když mě uviděla, upustila to dřevo na zem, poklekla, chytila mě za ruku a řekla mi: „Děkuji ti za tvého Ježíše.“ To je pocta. Poté rozdělala oheň, šla a usekla hlavu kuřeti – to kuře položilo svůj život za evangelium – a vařila ho. Během vaření jsem jim kázal z Bible.

Přes rozvodněnou řeku

Kniha Ester je nádherná kniha. Je plná drahokamů. Ester šla do situace, kdy věděla, že přirozeně nemá žádnou šanci – zákon vás zabije. Někdy se stane, že musím projet rozvodněnou řekou. Osobně vlastním dva „ponorkové nákladáky“, v USA takovou techniku nemáte. Nikdy ale nepoznáte, který z těch nákladáků je ten ponorkový, až dokud tam nenasednete spolu s Ježíšem. Přijeli jsme k řece a ta byla rozvodněná a přirozeně neexistuje způsob, jak tu řeku projet. Ale musím se přes ni dostat, abych kázal evangelium. To, co od druhých ve svém životě slyším nejčastěji, je: „Bratře Davide, ty se musíš naučit používat moudrost,“ dobrá, tedy podívejme se na to, co Bible říká, že je pravá moudrost. Ten, „*kto jima duše, je moudrý*“ (Příslaví 11:30) ROH „Ten, kdo získává duše, je moudrý.“ Takže jsem chytrý chlapík. Podíval jsem se na všechny a řekl: „Víte, v Bibli byl jeden muž jménem Mojžíš. Pronásledovala ho armáda a Ježíš mu řekl, aby prošel mořem. Nejen on, ale všichni, kteří ho následovali, tou vodou prošli také. Potom byl také Jozue a to byl Mojžíšův žák. Ježíš řekl Jozuovi, aby vzal všechny lidi a přešel přes Jordán. Když tam přišli, vody Jordánu se rozestoupily a oni přešli Jordán suchou nohou. A já věřím, že Bůh je ten stejný včera, dnes i navěky. Pokud někdo chce vystoupit, tak může.“ Všichni zůstali uvnitř. Když jsme vjeli do řeky, byla opravdu hluboká. Nějakou dobu to trvalo, ale ten proud nás vůbec nestřhl. Vůbec jsme také nepotřebovali extra kyslík. Pod vodou byla tma jako v jeskyni. Tak jsem v té kabině rozsvítil světla. Pěkně jsem se u toho zpotil. Bylo to ale něco, když se najednou šplháte na druhé straně ven a vidíte, jak ta voda pomalu stéká z auta. Pak řeknete: „Díky, Duchu svatý, to byla úžasná automyčka.“

Ester 4:14: „***Budeš-li v tuto chvíli skutečně mlčet, úleva a osvobození přijde židům odjinud, ale ty a dům tvého otce zahynete. Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti právě pro chvíli, jako je tato.***“ To znamená, že Ježíš pošle lidem vysvoboditele. Pokud nepůjdete vy, pak Ježíš pošle někoho jiného. Takže si o sobě nemyslete víc, než máte. „*Kdo ví, zda jsi nedosáhla královské hodnosti...*“ – Co když opravdu jsem Bohem povolán. Mohu vám říct, že Bible říká, že vy jste ta vyvolená generace, královské kněžstvo – ale jestli nepůjdete...

Devítiměsíční půst

V říjnu roku 1995 jsme vešli do velmi vážného půstu. 8 měsíců jsme se postili 3 dny a dva dny jedli – 3 dny jsme se postili, 2 dny jedli a to po dobu 8 měsíců! Zjistili jsme, že číslo soudu je číslo 9, takže devátý měsíc jsme zakončili 40tídním půstem, protože jsme chtěli být souzeni. Ježíš nám ukázal, že to máme dělat. Přitom jsme dělali naše všední povinnosti, jak nás učí Ježíš – ráno vstát a umýt si obličej, aby nebylo lidem jasné, že se postíme. Byla to osmiměsíční smlouva, kdy jsme hledali Boží království a každý z nás si napsal seznam věcí, které chce, aby se v jeho životě děly pro Boží slávu. Lidé se báli podívat na Mojžíše, protože jeho obličej zářil Boží slávou, když se vrátil ze svého půstu. Bible nám říká, že sláva té nové

smlouvy je větší než té staré. Tohle se mi opravdu několikrát stalo, že moje tvář doslova svítila jako žárovka od Boží slávy – já ale chci, abych svítil pořád. Takže musíme hledat Boží království. Stěžování si a nadávání na Boha nefunguje. Daniel se musel modlit 21 dní, protože tam byl démonský kníže, který bránil té odpovědi. Takže jsme se rozhodli, že to uděláme podobně jako Daniel.

Při tomto 40t denním půstu jsem se oddělil od všeho, od své manželky, od služby, od internetu. Byl jsem ve svém pokojíku se svým magnetofonovým přehrávačem, s Biblií a s pár věcmi, které s sebou máte, když opravdu chcete hledat Boží království. Vzdáváte se věcí, kterých si ceníte. Ostříhal jsem se i dohola, a seděl tam holohlavý v očekávání na Ježíše. Třetího dne ke mně přišel Král, a jestli ještě neznáte Jeho jméno, tak je to Ježíš. Přišel, a když se mě dotkl, tak jsem padl k zemi na koberec jako mrtvý. Několik hodin uběhlo a řekl jsem si: „Tohle je důvod mojí existence.“ Přemýšlel jsem: „Teď, když Ježíš přišel, tak bych mohl ukončit svůj půst.“ Pak ale přišla jiná myšlenka: „Ne, ne, musím se ukázat! Co když je pro mne ještě něco víc?“ Uběhly další dny a sedmého dne takhle ležím na posteli a přehrávám si kazety s Biblií. Od chvíle, kdy jsem se probudil, modlil jsem se v nebeské řeči a neustále poslouchal audio Biblii. Ležím tam tedy, poslouchám Biblii a uctívám Ježíše... a najednou mě Boží moc vymrštila z postele a hodila se mnou o zeď. Nebyl to démon, ale Duch svatý. V tu chvíli do mne začalo proudit zjevení o věcech, nad kterými jsem si vždy dělal otazník a chtěl jsem vědět jejich opravdový význam. Zaplavily mě odpovědi na otázky, které jsem si kladl celý život. Rozplakal jsem se a Boží moc na mně byla tak silně, že jsem běhal a běhal dokola. Poté jsem popsal spoustu stránek tohoto přímého zjevení z Nebe. Dodneška jsem to ještě všechno nestačil prostudovat, ale pracuji na tom.

Řekl jsem si, že musím jít a říct to své rodině. Ale pak mi přišla myšlenka: „Co když je tam toho pro mne ještě víc!“ A bylo to úžasné, zůstal jsem tam dál a zhruba dvakrát do týdne na mě sestupovala Boží moc. Asi 17. – 18. den jsem sešel po schodech dolů, kde byla moje rodina. První kdo mě viděl, byla moje manželka a když mě uviděla, tak padla pod Boží mocí a začala plakat. Ona se také postila, avšak musela vykonávat všechny ty denní povinnosti – děti, škola atd. Byl jsem změněný. Ano, jsem o trochu hubenější, ale to není to, co mám na mysli. Být hubený je náhodou dobrá věc. Děti ke mně přiběhly a objímaly mě a Boží moc je také povalila na zem. Trvalo mi asi deset dní, než jsem se z toho dostal. Začal jsem jíst a musel jsem pít ovocné šťávy, tak jak se má půst správně ukončit. A všude kde jsem byl, tak na mě lidé hleděli, protože jsem byl jako vyměněný. Navenek vypadám pořád stejně, ale něco se se mnou stalo uvnitř. Tak jsme šli od vesnice k vesnici, od sboru ke sboru a pokaždé, když jsem za kazatelnou otevřel svoji Biblii, začal číst a řekl jsem něco o Duchu svatém, o pomazání nebo o Boží moci, tak lidé začali padat na zem.

Chci vám něco ukázat z Božího Slova, protože ta stejná věc se stala i nám. V 1 Paralipomenon 21 čteme o tom, jak David udělal velikou chybu (sečtení lidu). 1 Par. 21:18: „*Hospodinův anděl nařídil Gádovi, aby Davidovi řekl: "Ať David vystoupí a vystaví Hospodinu oltář na humně Ornána Jebúsejského."* David vystoupil podle Gádova slova, jež promluvil v Hospodinově jménu.“ Chci, abyste věděli, že Ornán byl dobrý muž. Ornán spolu se svými syny mlátil pšenici – dělal to, co má dělat. Otočil se – to bylo přitom, když mlátil tu pšenici – a tam byl anděl Páně s mečem v ruce (verš 27). (20) „*Ornán se obrátil a spatřil toho anděla; jeho čtyři synové, kteří byli s ním, se skrývali a Ornán mlátil pšenici.*“ Jeho synové se skrývali za těmi snopy s pšenicí. Chci vám jen říci, že ty věci, za kterými se schováváte, je jen kupa pšenice. Neschovávejte se. Otevřete se a nechte se očistit a použít Bohem. Schováváte se jen sami před sebou. Když se pak otočil jiným směrem, uviděl svého krále Davida. (21) „*Když David došel k Ornánovi, Ornán vzhlédl a uviděl Davida. Vyšel z humna a dvakrát se*

Davidovi poklonil tváří k zemi. “Na tento verš bych mohl kázat dva roky. „*Co pro tebe mohu udělat, králi?*“ Byl poddaný Boží autoritě, byl poslušný, i když to byla doba, ve které smrt hubila lidi. Král David se na něho podíval a řekl (22): „*David Ornánovi řekl: "Přenech mi to místo, své humno. Chci na něm vybudovat Hospodinu oltář. Dej mi je za plnou cenu stříbra, ať je od lidu odvrácena pohroma.*“ Ornán se nenahněval, i když do toho místa vložil spoustu práce a potu, ale řekl mu (23): „*Vezmi si je. Ať král, můj pán, udělá, co uzná za dobré. Hle, přidám dobytek k zápalným obětem a smyky jako dříví, též pšenici jako obětní dar. To vše dám.*“ Ornán byl poslušný a plný respektu. Tohle byl ten „*duch znamenitý, čistý a věrný*“.

Chci, abyste ale viděli tuhle jednu věc ve verši 22: „*Dej mi je za plnou cenu*“ – spousta křesťanů stále věří tomu, že existuje nějaká zkratka, ale žádná není. Neexistuje žádná zkratka, jak si zkrátit cestu k získání Boží moci. Tahle moc se dává ZA PLNOU CENU! Musíte zaplatit plnou cenu. „Ale já jsem si myslel, že Ježíš už tu cenu zaplatil!“ – Ježíš zaplatil tu plnou cenu za tebe na kříži, ale teď, abys mohl jít k těm národům, ke kterým jsi byl povolán, musíš i ty zaplatit plnou cenu. Lidé se na mě dívají a říkají mi: „Řekni mi, jaká je cena za tohle?“ Odpovídám jim: „Zeptej se Ježíše, já ti to říkat nebudu.“ Proč? Protože nechcete slyšet o modlitbě a půstu a nestálé poslušnosti Pána a o neustálém hledání Božího království 24 hodin denně. Jít a kázat evangelium. Chcete prostě jít a koupit si ten hamburger. Ornán mu DAL VŠECHNO! Ale David to od něho koupil za plnou cenu. Musíte pochopit, že vy... musíte zaplatit tu cenu. Já vám jen mohu pomoci na začátku s tím pomazáním, které je na mém životě. Rád pomáhám, vkládám ruce na vás, ale vy potom musíte vstát a zaplatit tu plnou cenu.

(pozn. překladatele: Mat. 25:9: „*Ty rozumné (panny) jim ale odpověděly: „Nebude ho dost pro nás i pro vás. Raději jděte k prodávacům a kupte si.”*“ Olej v nádobce reprezentuje plnost Ducha svatého v našich životech. Cenou je myšlen čas strávený v modlitbě, půstu atd. Zj. Janovo 3:18: „*Radím ti, aby sis ode mne koupil zlato přetavené v ohni, abys byl bohatý, a bílé roucho, abys byl oblečen a neukazovala se hanba tvé nahoty.*“)

Nadešel den, kdy jsme se jako vedoucí všichni shromáždili na jednom místě. 25. dne půstu na nás na všechny sestoupil Duch svatý. Bylo to ohromné, vraceli jsme se domů jako bychom byli naprosto opilí. Druhý den konference jsme začali v 8 hodin ráno a pokračovali jsme až do půlnoci. Bylo to úžasné.

Třetí den ráno jsem byl od toho místa vzdálený asi tři čtvrtě hodiny. Nasedl jsem do nákladáku a během jízdy jsem poslouchal vysílačku. Někteří z našich misionářů již byli přítomni – slyšel jsem je ve vysílačce, jak říkají: „Co se to děje... nemohu chodit.“

Jak jsem je poslouchal, cítil jsem, jak na mě přichází moc. Čím více jsem se přibližoval, tím mě zachvacovalo větší teplo. Cítil jsem to teplo, a přitom jsem měl zapnutou klimatizaci!

Když jsem k tomu malému sboru dojel, otevřel jsem dveře auta a ihned mi začalo být horko. Stékal ze mě pot. By! jsem od shromáždění vzdálen asi 300 metrů. Jak jsem se blížil, horko bylo stále intenzivnější. Stěží jsem tím mohl procházet, tak bylo husté. Teď mluvím o Boží přítomnosti. Bylo půl osmé ráno!

Obešel jsem roh budovy. Lidé byli všude. Někteří leželi na zemi. Někteří nařikali a sténali. Bylo to velmi neobvyklé a sám jsem sotva mohl chodit. Než jsem došel dopředu, kde byli starší sboru, musel jsem se přidržovat různých předmětů, abych se tam dostal. Stěží jsem mohl dýchat. Teplo Boží přítomnosti bylo ohromující. Nevěděl jsem, že předtím strávili celou noc na modlitebním shromáždění.

Nespasení lidé doslova utíkali na tuhle konferenci pastorů ze zvědavosti, aby se podívali, co se to děje, a byli znovuzrozeni. Svatá Boží přítomnost je všechny srazila k zemi – desítky lidí. Každý nevěřící, který stál venku, i všichni sedící na zídce popadali na zem. Byly jich desítky.

Ze shromáždění, které se konalo na vrcholu kopce, jsme mohli pozorovat obyvatele vesnice, kteří vybíhali ze svých chatrčí, křičeli a padali pod mocí Ducha svatého. Může být něco lepšího? Stalo se to třetího dne brzy ráno – tehdy jsme ještě nevěděli, co to je ta plná cena - ale dnes už si myslím, že vím, co to je. Myslíte si, že už toho spoustu víte a že jste už toho i spoustu viděli, ale není to tak. Jednou jsem takhle četl knihu o různých probuzeních v historii a najednou jsem se tam dočetl o nás... haleluja!. Je to dobrý pocit, když víte, že jste zaplatili plnou cenu a přijmete to pomazání. Ale to, na co myslím, je Ježíš. 22 roků jsem těžce pracoval... a viděl jsem, jak lidé dostávají nové oči, mozek, srdce, každou část těla... viděl jsem, jak Ježíš rozmnožil jídlo... co bych chtěl tedy ještě víc? Je něco většího než tyto zázraky? Přinesli nám holčičku, která spadla ze skály a rozbila si hlavu tak, že část mozku na té skále zůstala. Modlili jsme se za ni jednu... dvě hodiny.... tři hodiny.. a pak se najednou postavila a řekla svému otci: „Tati, můžeme jít domů? Já mám hlad.“ Byla vzkříšena z mrtvých. Může být ještě něco víc? Mozek zůstal na té skále... jak může být něco většího?

Najednou ale na nás padlo ještě větší pomazání. Podívejte se teď na konec verše 24: *„Odkoupím to od tebe za plnou cenu stříbra. Vždyť nemohu přinést Hospodinu, co je tvé, nemohu obětovat zápalnou oběť darovanou.“* Nemohu – chápete? Bůh nebude sdílet svoji slávu s nikým jiným. Já vám nemohu dát to, co mám. Mohu vám na té cestě jen pomoci a ukázat, kde to je. Je to na vás, abyste to našli. *„Nemohu obětovat zápalnou oběť darovanou“* – mentalita většiny křesťanů je taková, že Ježíš to zaplatil všechno. „Dej mi, dej mi, dej mi!“ – vy ale musíte dát nejdřív. *„Dej mi to všechno, Bože!“* - jste prostě nevyspělí a sobečtí. Američané si myslí, že Bůh jim to všechno musí dát jen proto, že oni řekli Bohu: „Dej mi to!“ (26-27): *„I vybudoval tam David Hospodinu oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval Hospodina. Ten mu odpověděl ohněm seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti. Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy.“*

A tak podobně jako David jsme Pánu obětovali a Bůh sestoupil se svojí slávou a ohněm na tu konferenci. Nešlo se téměř ani pohybovat v té slávě, protože to bylo neuvěřitelně husté. Moje oblečení bylo toho rána úplně zpocené z horka Boží slávy. Plazil jsem se tam po čtyřech a už uběhlo několik hodin, co to na nás padlo. Bůh k nám ke všem promlouval úplně stejnými verši z Bible. Právě tam jsme učinili všichni mezi sebou smlouvu – že získáme všechny duše v celém Mexiku, ať už skrze mučednickou smrt nebo cokoliv to bude stát – že zaplatíme plnou cenu. A všichni řekli – ano, udělejme to, bratře Davide. Potom jsme všichni pozvedli ruce k nebi a těchto devět vedoucích různých národností, kteří byli vedle mě, najednou padlo k zemi a když jsem se podíval, tak Nebesa nebes sestoupila a 500 lidí srazila k zemi. Boží sláva v podobě oblaku sestoupila a převzala kontrolu. Stál jsem tam uprostřed všech těchto lidí, a když jsem se začal Boha ptát: „Bože, co to...“, náhle jsem ležel na zemi. Lidé, kteří byli vzadu a vařili pro tyto stovky lidí, byli touto mocí Boží také sraženi k zemi. Někteří padli do mraveniště, ale ani jeden mravenec je nekousl. Padlo to na nás ráno a až během poledne jsme se z toho trochu probrali. Mysleli jsme si, že to byl jen okamžik, ale přitom uběhlo několik hodin. Teď dobře poslouchajte – ve všech těch kotlích na vaření nebyla ani jedna spálená fazole. Nemám nic společného s těmi fazolemi, ležel jsem tam sražený Boží mocí, tak jako všichni ostatní. Ježíš tam asi stál u těch kotlů a míchal je vařečkou. Pět lidí mělo otevřenou vizi, jak Ježíš se na tomto místě prochází. Když jsem se z toho trochu vzpamatoval, držel jsem se stolu, ale nohy mi nefungovaly a třásl jsem se. Jeden z našich pastorů tam stál a říkal mi: „Bratře Davide, On je ale veliký, že?“ Já se na něho dívám a říkám: „Koho máš na mysli?“ On zašeptal: „Ježíš, tamhle stojí.“ Já říkám: „Kde stojí?“ On mi znovu řekl: „Jak jsme se jen mohli dostat do tohoto obrovského mramorového paláce?“ Podíval jsem se na podlahu, a ta byla hliněná. Podíval jsem se na střechu, a ta byla z trávy. Podíval jsem se na stěny, a byly pořád jen z klacků. Řekl jsem mu: „Popiš mi ten palác.“ „Podlaha je z čistého

bílého mramoru. Ty stropy jsou tak obrovské, ty mramorové sloupy jsou tak nádherné, bratře Davide. On znovu bere do rukou ten seznam.“ Ptám se: „Jaký seznam?“ „Seznam se jmény. A když řekl „pět“, tak to znamenalo pět lidí, kteří v tom okamžiku odletěli vzduchem jako když je někdo střelí. To bylo obdivuhodné. Bratře Davide, odkud se vzal ten kouř? Podívej na tu Boží slávu,“ a vtom padl k zemi. Kdokoliv se dostal k němu na vzdálenost asi jednoho metru, tak byl odhozen Boží mocí. Bylo to jako nějaké silové pole okolo nás.

„I vybudoval tam David Hospodinu oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval Hospodina. Ten mu odpověděl ohněm seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti.“ Cítím ten oheň na sobě i teď během kázání a vím, že někteří z vás ho mohou také cítit. Tohle je pro duše, je to samozřejmě i pro vás, protože vy jste ty duše. Tohle je pro získávání duší.

Čas a místo neznámé (někde v USA):

Viděl jsem čaroděje, jak se proměňují ve zvířata a v ohnivou kouli.

V církvi, do které jsem chodil, bylo více pokrytců než opravdových křesťanů a zjistil jsem, že je to tak v každé církvi, do které vejdu.

Kázal jsem evangelium jednou v Louisianě a dal jsem výzvu k přijetí Ježíše Krista. Dopředu přišla jedna velmi pěkně oblečená žena. Její hlava se najednou jakoby nafoukla a začal na mě skrze ni mluvit ďábel: „Tebe znám, Davide, prosím tě, už mě znovu nevyháněj ven... prosím.“ Jsem rád, že mě ďábel zná.

Jednou mě v džungli na začátku mé služby střelili do hlavy. A ten důvod, proč mně střelili do hlavy, je ten, že jsou v těchto pralesích 3 miliony Indiánů, kteří ještě nikdy neslyšeli o Ježíši. Připadalo mi, že mi rozstřelili hlavu. Oni mě ale nemohou zabít. Když jsem se z toho probudil, neviděl jsem na jedno oko. Nevěděl jsem, že to oko je zalité krví. Když jsem se chtěl postavit na nohy, tak to nešlo. Kulka mě trefila kousek od oka, stačil jen kousek a prošlo by mi to okem. Chtěli mě trefit do srdce, ale netrefili se. Přijel můj kamarád, který mě zavezl domů a po cestě jsem mu zakrvácel celý nákladák. Myslel jsem, že jsem bez oka, ale díky Ježíši tomu tak nebylo. To bylo poprvé, kdy jsem ve svém životě nešel na bohoslužbu. Ležel jsem doma na posteli asi deset hodin a hlava mě bolela otřesně, bylo to opravdu drsné. A toho večera ke mně přišel Ježíš. Jak už jsem řekl, neznám vaši teologii, znám jen to, o čem čtu ve své Bibli. Přišel ke mně – a přitom jsem neviděl žádné blesky, psaní rukou na stěnu, andělské hlasy – cítil jsem jen, jak se mě dotkl na straně mojí hlavy – a byl jsem uzdraven.

Někteří z vás říkají: „Víš, já nejsem kazatel.“ Neznám vaši teologii, ale Bible říká v Matouši 10:7: „*Jděte a kažte: Nebeské království se přiblížilo!*“ V mojí Bibli se říká „Jděte!“ Jednomu každému v této místnosti byla dána služba smíření. 2 Korintským 5:18: „*To všechno je pak z Boha, který nás se sebou smířil skrze Ježíše Krista a dal nám službu toho smíření.*“ Než začnete křísit mrtvé, musíte předtím něco udělat. Musíte nejdřív „jít“.

Jednou večer jsem byl na cestě do sboru a u silnice mě zastavil jeden muž: „Slyšel jsem, že můžeš uzdravovat nemocné.“

Řekl jsem: „Slyšel jsi špatně.“

„Cože? Ty nejsi ten Američan, co...? Máš ten stejný nákladák a vypadáš jako on.“

Řekl jsem: „Ano, jsem to já, ale ten, který uzdravuje, je Ježíš a ne já.“

„A kde je tedy ten Ježíš?“

„On je se mnou. Co potřebuješ?“

On mi řekl: „Pojď se mnou.“

Šel jsem tedy, přivedl mě ke keři, ve kterém byl ukrytý nějaký muž, který tam ležel schoulený s hlavou mezi koleny. Řekl jsem mu: „Co je s tebou, postav se!“ Byl přikrytý jakýmsi hadrem a když jsem to řekl, tak přede mnou poklekl. „Já jsem jen člověk, přede mnou nemusíš klekat – postav se!“ řekl jsem. On ale zůstal – tak jsem z něho ten hadr odhodil... a okamžitě jsem ho dal zase nazpět. Ten člověk byl jeden veliký bolák, plný hnisu a krve – rakovina tomu člověku snědla celý krk a obličej. Řekl jsem: „Co potřebuješ, člověče?“ A on řekl: „Slyšel jsem, že tvůj Bůh může tohoto d'ábla vyhnat.“ Řekl jsem mu: „Kdokoliv ti tohle řekl... řekl ti pravdu, ale jen pokud se pokloníš před mým Ježíšem – jinak tě nechám jít, jak o tom mluví moje Bible – do věčného ohně.“ A on mi řekl: „Co mám dělat, abych byl spasen?“ Tak jsem ho vedl k Ježíši. Poté jsem mu položil ruku na těch pár vlasů, které mu zůstaly, přímo na ten hnisavý vřed a řekl jsem: „Vřede, proklínám tě skrze slávu kříže, svatost Ježíše stojí proti tobě – moc Ježíše je proti tobě.“ Pak se mnou nasedli na nákladák a jeli jsme spolu do sboru. Po bohoslužbě jsem tam uviděl nějakou novou tvář. – „Kdo je to?“ „Pastore Hogane, ty ho přece znáš!“ „Ne, neznám.“ „To je ten muž, který měl rakovinu, bratře Hogane.“ Tak jsem k němu přišel a dotýkal jsem se jeho krku a hlavy – protože ten člověk dostal novou kůži. Díky Ježíši!

Během kázání v Louisianě jedna paní najednou začala vykřikovat, tak jí říkám: „Co se vám stalo? Co s vámi není v pořádku?“ A ona řekla: „Šedý zákal, ten šedý zákal,“ tak říkám: „O čem to mluvíte, jaký šedý zákal?“ „Je pryč – zmizel – jsem uzdravena!“

Nemůžete mi vzít tu píseň, kterou mi dal Pán do srdce. Nemůžete mi vzít ani tu svobodu – tím vašim „náboženským kyselým obličejem“ – protože vy jste mi tu svobodu nedali.

Mexičané mi dovolili imigrovat – takže teď mám dvě občanství.

Moc Božího Slova

Židům 4:12: „Neboť Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč; proniká až k rozdělení duše a ducha, i kloubů a morku v kostech, a rozsuzuje myšlenky i záměry srdce.“

Zjevení Janovo 1:16: „V pravé ruce měl sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvojsečný meč; jeho tvář byla jako slunce, když září ve své síle.“

Nebyl jsem v žádné škole poradenství ani jsem nestudoval psychologii, abych uměl jednat s lidmi. Musel jsem jednat s jedním misionářem, který spáchal hřích a tak jsem šel do Božího Slova, protože Boží slovo dokáže pronikat do vašich myšlenek a začne je rozsuzovat, jakmile Boží slovo začnu vyslovovat. Tohle Slovo začne rozeznávat vaše srdce, když kážu a pak se ke mně vrací a pomáhá mi s tím, co mám kázat. Šel jsem tedy do domu toho misionáře a byl jsem opravdu nervózní, protože nemám žádnou školu, jak lidem radit. Když jsem tam přišel,

tak celé čtyři hodiny jsem mu citoval Boží slovo. A po další půlhodině tento muž najednou začal plakat, dělal pokání a byl vysvobozen skrze moc Ježíše.

Šel jsem kázat do jedné vesnice a asi 500 lidí bylo znovuzroeno. Na druhý den přišli ale na shromáždění jen tři lidé. Byl jsem z toho zarmoucený. Najednou mi někdo řekl: „Už jdou sem.“ Ptám se: „Kdo sem jde?“ Odpověděl mi: „Jdou sem ti lidé, kteří tě chtějí zabít!“ Bylo jich několik set a měli v rukou mačety, kameny a různé jiné zbraně. Tak co jsme udělali, bylo to, že jsme vzali do rukou Bible a oba dva jsme začali nahlas citovat verše – protože Boží slovo je ostřejší než jakýkoliv meč na obě strany ostrý – je ostřejší než mačety. Takže jsem se postavil a spolu se svým partnerem v evangeliu jsme začali citovat verše z Bible a kárat toho ducha. Byli jsme obklíčeni, jindy bychom třeba udělali díru do zdi a utekli, ale teď to nešlo. Začal jsem mluvit směrem k těm lidem: „Já tě kárám, d'áble – ty duchu vraždy, ve jménu Ježíše, ty mě nedostaneš!“ A po dobu asi 20 minut jsme společně takto kázali a citovali nahlas Boží slovo. A najednou z ničeho nic se začali hádat o to, jakým způsobem nás zabijí. Řekli nám: „Odpočiňte si zatím.“ Šlo to až tak daleko, že někteří z těchto lidí skončili pověšeni na stromě, zatímco my jsme odpočívali. Tak jsem jim řekl: „Co potřebujete?“ A oni mi řekli: „My potřebujeme tvého Ježíše“ – a dvanáct z nich odevzdalo svůj život Pánu Ježíši. Ježíš je Král!

O několik dní později jsem znovu šel do té vesnice, kde nás chtěli napadnout těmi mačetami. V Mexiku se velmi často stává, že lidé jsou uštknuti jedním velmi nebezpečným hadem, jehož jed vám ochromí mozkové centrum a zemřete. A za celou tu dobu se mi ještě nestalo, když jsem se modlil za uštknuté lidi, aby je Ježíš neuzdravil. Šel jsem tam kázat. U cesty stál člověk se zděšeným výrazem v obličeji: „Pojďte, prosím, mého bratra uštkl had.“ Když jsem k tomu muži přišel, ležel na zemi. Modlil jsem se za něho následovně: „Otče nebeský, děkuji Ti za to, že ten jed, který teď proudí v krvi tohoto muže, mu neublíží,“ pak jsem vstal a šel jsem... dělat co?... kázat evangelium, jak nám to káže Bible. Když jsme se vraceli navečer tou cestou, uviděl jsem tam stát nějakého muže. Nejdříve jsem měl obavy, že to je nějaký komunista, protože skupiny těchto teroristů – komunistů - útočí v noci, aby nikdo neviděl jejich tvář. Ale když mi ten muž dával signál baterkou, odhodlal jsem se k němu přijít. Řekl mi: „Bratře Davide – já jsem ten muž, který byl uštknutý hadem.“ Bůh ho uzdravil.

Věci tohoto světa

Jsem velmi sebejistý. Lidé mi říkají: „Ne, nejsi sebejistý – jsi pyšný!“ Tak pojďte se mnou do džungle a nechejte na sebe vystřelit pár kulek a potom uvidíte rozdíl mezi pýchou a sebejistotou. Jan 3:16: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.*“ Chápete? Aby nezahynul. Teď vám přečtu verš, který se může zdát jako opak toho, co jsem právě četl. 1 Janův 2:15: „*Nemilujte svět ani ty věci, které jsou ve světě. Jestliže někdo miluje svět, Otcova láska v něm není.*“ Tohle jsou dva rozdílné světy, o kterých se tu mluví. Mluvíme o tom jít do světa a zachraňovat duše, aby šly do nebe a druhá věc je láska k věcem tohoto světa, která vás zatáhne zpět do pekla. Váš problém je ten, že se snažíte hrát si mezi těmito dvěma. Vy tady nejste domácí, ale jen poutníci. (Křesťané jsou jen poutníci na cestě do nebe: Židům 11:13, 1 Petrův 2:11). Vy jste se ale zabydleli v Babylóně – většina z vás je úplně zadlužena, takže kdyby vás Pán požádal, abyste šli na misijní pole, tak ani nemůžete. Není hřích mít dům nebo auto, ale je hřích, když tyhle věci, které jsou ve světě, mají vás a ne vy je. Mám malé sportovní letadlo, které mi někdo dal, ale to letadlo nemá mě, ale já je. Všechno co máme, má sloužit evangeliu. Kdykoliv mohu, tak se snažím své manželce koupit pěkné šaty. Vypadá

pěkně – není hřích, když moje manželka vypadá pěkně. Byl by hřích, kdyby se v této kráse neustále vzhlížela. 1 Janův 2:16-17: „*Neboť všechno, co je ve světě – žádost těla, žádost očí a pýcha života – to není z Otce, ale ze světa. A svět pomijí, i jeho žádost,*“ a teď - tento verš mám opravdu rád – „*ale ten, kdo činí Boží vůli, trvá na věky.*“ Tento život je jako pára, objeví se jen na chvíli a zase zmizí. Jako květ, který za chvíli začne opadávat. A my chodíme jako pávi a myslíme si kdoví kdo nejsme.

Ezdráš 9:5: „*Při večerní oběti jsem se probral ze své trýzně a s roztrženým šatem i řízou jsem klesl na kolena a rozprostřel ruce k Hospodinu svému Bohu.*“ „Ze své trýzně“ znamená z pústu. Důvod, proč nemáte tolik moci, je ten, že místo pústu a modlitby vysedáváte v kavárnách a cukrárnách. Chcete získat moc, ale ne Jeho způsobem, ale svým vlastním a způsobem dnešních denominací, které mezi sebou vytvářejí hradby. Ty denominační hradby jsou vyšší než kdykoliv předtím a jsou dobře opevněné, takže se k nim nikdo nedostane a pokud nemáte ten správný účes, kravatu kolem krku a pokud nemluvíte to, co chtějí oni, tak s nimi nikam nepůjdete – a to je hřích – stydím se za vás. Miluji vás, ale také se za vás stydím – chcete moc bez toho, abyste museli platit cenu. Zapomeňte na to smetí. Myslíte si, že mi Bůh žehná kvůli mému otci a matce? On mně žehná jen proto, že s Ním trávím čas v milostném vztahu, kdy mu říkám: „Miluji tě, Nebeský Otče“ a obětuji mu svůj pot – vylévám mu svůj život a pot.

Víte, rád jezdím do USA a učím děti o Ježíši. Víte, na co se mě často ptají? „Ty jsi Rambo?“ „Nejsi Tarzan?“ Víte, co jim říkám? Rambo a Tarzan jsou měkoty – je třeba někoho opravdu odvážného, aby sloužil Bohu. Toto jsou jen smyšlené postavy, ale lidé, o kterých vám vyprávím já, jsou opravdoví lidé.

Muž s ohněm uvnitř

Byl jsem jednou v Coloradu na shromáždění, kde bylo několik tisíc lidí. Spousta lidí přicházela dopředu. Sám bych to nezvládl, tak jsem zavolał dopředu svoji rodinu a společně jsme se modlili za tyto lidi. Dopředu přišel také jeden muž pro modlitbu za uzdravení. Nevěděl jsem, že měl již domluvenou operaci srdce a měl něco s okem a také jsem nevěděl, že není spasený. Když přišel dopředu, tak ho Ježíš povalil svojí mocí na zem. Nějací lidé přišli a postavili ho zase na nohy – ten muž byl v bolestech a říkal, že celý hoří. Byl tak zasažen Boží mocí, že nemohl chodit, takže ho museli naložit do auta – a stále „hořel“. Když se ráno probudil, tak ten oheň pořád v sobě cítil. Přivezli ho k doktorovi a ten ho nechal v nemocnici tři dny na pozorování. Doktor k němu po všech těch vyšetřeních přišel a řekl mu: „Nemůžu nic najít, co jste dělal?“ „Nedělal jsem nic, jen jsem přišel do jedné církve, tam na mě někdo vložil ruce a začal jsem cítit ten oheň a to je vše.“ Doktor se ho zeptal: „Co to bylo?“ On řekl: „To nevím.“ Zjistili, že je naprosto zdravý. Po několika dnech se vrátil do toho sboru a tam ho přivedli k Ježíši a byl naplněný Duchem svatým.

Zlomená ruka

Jednou, když jsem byl na cestě ke kázání evangelia – přišla ke mně jedna Indiánka a řekla mi: „Bratře Davide, musíš se modlit za mého syna, má zlomenou ruku.“ Nevím jak vy, ale když vám někdo řekne, že má zlomeninu, tak stačí zavolat sanitku, odvezou ho do nemocnice a dají mu to do sádry. Trvá to asi 6 týdnů, až se to uzdraví, pak se sádra sundá a je to. Tak jsem jí řekl: „Proč ho nevezmete na kliniku?“ A to byla hloupá otázka, protože jsme v džungli a

široko daleko žádná nemocnice není. Takže Bůh použil tuto maličkou Indiánku, aby mě pokárala. Řekla mi: „Bratře Davide, nemyslíš si, že když Bůh mohl mého syna stvořit, tak mu také může uzdravit tu zlomenou kost?“ Odpověděl jsem: „Ano, myslím, že máš pravdu.“ Tak jsem přišel na to místo, vložil jsem svoji ruku na toho malého chlapce a modlil se: „Ve jménu Ježíše Krista ti, Pane, děkuji za to, že uzdravíš jeho ruku, protože nás miluješ a je to podle Písma.“ Pak jsem šel kázat a druhého dne v neděli k večeru jsem byl v další vesnici. Viděl jsem tam nějakou ženu, jak pláče. Říkám svojí manželce: „Proč ta žena tak strašně pláče? To se nedá vydržet.“ Tak jsem se zeptal té ženy: „Ženo, proč pláčeš?“ A ona mi říká: „Nepamatuješ? Můj syn.“ „Ne, nevím nic o tvém synovi.“ Ona mi řekla: „Já jsem ta žena, která tě po cestě zastavila a přinutila tě, aby ses modlil za mého syna s tou zlomenou rukou.“ „Ano, už si vzpomínám. Jak se mu daří?“ „Byl uzdraven hned potom, co jsi odjel pryč.“ „Opravdu? Který to je?“ Když mi ho ukázala, tak jsem ho vzal za tu zlomenou ruku a začal jsem s ní kroutit na všechny strany. Zjistil jsem, že ho Bůh opravdu uzdravil. Bůh je dobrý Bůh. Miluji Pána Ježíše!

Jeden z vedoucích komunistů

Byli jsme na cestě, abychom... abychom dělali co? Správně, abychom kázali evangelium. A byl tam jeden vedoucí komunista, který moje lidi často zbil a spoustu mých pastorů dal do vězení. Ale když jeho manželka rodila, dostala přitom nějakou infekci. Nechal ji převézt do nemocnice, jenže nemocnice je tak daleko, že když do ní přijeli, tak jí řekli, že na operaci je příliš pozdě, že její děloha odumřela. Takže ji vzal zpět domů a seděl tam se svým synkem. Nenáviděl Boha, neměl žádnou naději. Najednou mu na mysl přišla myšlenka: „Co když ti chlapci mají pravdu?“ Byl to vedoucí komunista. Jiná žena teď musela kojit jeho syna. Řekl si: „Co když ti chlapci mají pravdu, a já se mýlím?“ Víte, co udělal? Přišel rovnou k tomu muži Božímu, jehož lidi zavíral do vězení a řekl: „Já potřebuji vašeho Ježíše.“ Tak šli do jeho domu a byl spasen on i ta žena. A víte, co Bůh udělal? Nejenom že ji Bůh uzdravil z té infekce, ale dal jí úplně novou dělohu, takže znovu porodila.

Komunisté – teroristé

Mám tisíce případů, kdy jsme vysvobodili lidi z démonické posedlosti. Takže přemýšlím, který případ vám mám říct. Tím mám na mysli opravdu lidi, kteří jsou tak posedlí, že ztratili jakékoliv lidské smysly. Bylo to v Guatemale, kde jsme měli shromáždění s bratrem Eddym. Vzali jsme z ulice jednu mladou ženu, která byla ve dne v noci na ulici. Řekl jsem jí: „Vezmu tě domů, protože se na tebe nemohu dívat, jak tady sedíš v té špíně.“ Ona mi řekla: „Nikam s tebou nepůjdu.“ Přemlouval jsem ji asi tak hodinu. Zeptal jsem se jí: „Co tady děláš, ty jsi žena, ty nepatříš na ulici, ty máš být ctěná muži. Bůh stvořil ženu, aby byla mužem ctěna.“ Nakonec jsme ji vzali k nám domů, kde jsme jí sloužili k vysvobození. Tato žena byla z El Salvadoru. Řekla mi: „Přišli teroristé, kteří jsou najati komunisty a viděla jsem je, jak vzali moje dítě za nohy a hlavu mu roztříštili o zeď. Vzali moji maminku a tatínka a rozrazili jim hlavy. Pak řekli mému manželovi, že jestli se k nim nepřidá a nebude s nimi bojovat proti režimu, tak mu udělají to stejné, co mojí matce.“ Matce uřízli hlavu a pověsili ji na zeď. Této mladé ženě pak rozrazili hlavu a mysleli si, že je mrtvá, ale ona to přežila – měli byste vidět tu jizvu, kterou měla na hlavě. Přišla jako emigrantka a všechny nenávidí. Tito teroristé v Mexiku i v Guatemale – a spousta z nich je teď znovuzrozených – se snaží lidem nahnat strach, aby nebojovali za svoji svobodu. Je to démonické. Bratr Eddy měl nákladňák, který byl používán v armádě, byl dobrý do džungle. A tito teroristé se rozhodli zabít Eddyho a celou

jeho rodinu a vzít mu ten nákladák. Ale byly to modlitby svatých, které zabránily jeho smrti. Modlete se za misionáře. Dověděla se to tajná policie v Mexiku a na tyto komunistické teroristy udělala zátah. Nastala přestřelka, a když nakonec jednoho ze zajatých teroristů mučili, tak přiznal, že chtěli vyvraždit celou Eddyho rodinu. Modlitba – nic jiného tyto teroristy nezastaví. Komunismus je z ďábla – je to ďábel. Ale víte co? Stejně tak i kapitalismus je z ďábla. (pozn. překl: Daniel 2. kapitola mluví o všech královstvích a vládách až do doby příchodu Syna jako o hrozné soše, kterou rozbije kámen bez zásahu lidské ruky – Kristus. Bůh tyto bezbožné vlády dopouští a používá si je, aby obrátil náš zřetel k Němu samotnému. Daniel 2:34: „*Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhł kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, a rázem bylo rozdrčeno železo, hlina, měď, stříbro i zlato, a byly jako plevy na mlatě v letní době. Odnesl je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi.*“)

Posedlá čtrnáctiletá dívka

Jedna 14letá dívka, která byla zavřená na samotce ve vězení města Mexiko, byla posedlá demony, užívala všechny možné drogy, dělala orgie, běhala nahá po Mexiku, někoho přepadla, zabila, měla s ním sex a poté z mrtvol trhala kusy masa a jedla je. Měla sex se zvířaty a dělala i jiné hrozné věci. A ten důvod, proč odešla na ulici, byl ten, že její matka s otcem říkali, že milují Ježíše, ale přitom byli jen nábožní a ve skutečnosti Ježíše nenáviděli. A to způsobilo, že tahle dívka odešla na ulici. Byla to vina jejích rodičů, tak jako je tomu i v mnoha jiných případech. Takže ji museli dát do osamocené cely. Zavolali katolického kněze, který přišel s křížem, aby to z ní vyhnal. Místo toho mu tato dívka kříž z ruky vytrhla a pobodala ho s ním, a pak utekla ke dveřím.

Tohle bylo i ve zprávách a v novinách. Až se o tomto případě dověděl jeden bosý Indián, který byl jedním z mých vedoucích. Nasedl na autobus a odjel do města Mexiko. Přišel do této věznice – bosky, jen malý batůžek na zádech. Přišel k vedoucímu doktorovi v té věznici a řekl mu: „Přišel jsem vyhnat ďábla z té dívky.“ Nevěděl, že by to neměl říkat. Doktor se ho zeptal: „Co budeš dělat?“ Odpověděl mu: „Já nebudu dělat nic. Ježíš tu dívku zbaví toho ďábla.“ Odemkli celu a pustli ho dovnitř za ní. Když tam vešel, tato dívka se krčila v rohu a vydávala ze sebe zvuky jako zvíře. Měla rozčuchané vlasy a byla úplně nahá. Ukázal na ni prstem a řekl: „Já tě kárám, satane, skrze mocnosti Boží, vyjdi z ní ve jménu Ježíše Krista!“ Tu dívku to odhodilo na zeď. Pak vytáhl ze svého batůžku oblečení, které jí koupil. Přišel k ní, navlékl na ni tričko, vzal ji za ruku a odvedl ji z toho vězení k sobě domů. Vzal ji domů a pak zavolal mě, protože já jsem hlavní vedoucí. Vidíte, jak ovlivňujete lidi bez toho, abyste o tom věděli? Zavedl ji ke mně, protože my bereme takové sirotky z ulice a dáváme jim najíst a staráme se o ně. Její otec byl alkoholik, a když tam přišel a uviděl, co Bůh udělal pro jeho dceru (že ji vysvobodil), tak padl na kolena a volal: „Co mám dělat, abych byl spasen?“ Takže tento Boží muž mu řekl: „Musíš přijmout Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele, musíš činit pokání a znovu se narodit.“ A tak ho vedl k Pánu Ježíši v jednoduché modlitbě. Tento alkoholik se pak vrátil do kantýny a spolu se svým přítelem vypil čtyři piva. Tentokrát ale z toho piva začal poprvé v životě zvracet. A najednou se začal dusit, vyplivl jakousi žlutou věc, hodil ji do ohně a tam také zahodil svoji mačetu a od té chvíle byl naprosto vysvobozen z alkoholu. Tohle je Bůh, kterému sloužím. Bůh nemůže lhát! Jan 3:16: „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život.*“

Čas a místo neznámé (někde v USA) (jedna z jeho prvních nahrávek):

Pane Ježíši, je to privilegium být tady, sloužit Ti a vzývat Tvoje jméno. Děkuji Ti, Bože, za toho převzácného Ducha svatého. Děkuji Ti, Duchu svatý, za pomazání. Ve jménu Ježíše, Bože, my Tě potřebujeme, toužíme po Tobě, Bože. Ve jménu Ježíše jsou prokletí zlomena a Ty nás svým Slovem uvádíš do té dokonalé svobody. A my v té svobodě budeme chodit ve jménu Ježíš. My se Ti, Duchu svatý, ve jménu Ježíš odevzdáváme. Amen.

Budu k vám upřímný. Během posledního roku jsem byl tak znechucený a natolik odrazený, že jsem byl připraven s touto službou skončit. Izajáš 42:17: „*Ustoupí nazpět polití studem ti, kteří doufají v tesané modly, kdo říkají slitým modlám: »Jste naši bohové«.*“ Modloslužba je v náboženství. Modloslužba je v následování člověka. Modloslužba je v tom, když lidé příliš kladou svoji důvěru ve své domy. Jsme zaneprázdnění děláním věcí, které jsou dobré, ale je v nich modloslužba.

Žiji v Mexiku, Mexičané žijí jiným životním stylem než Indiáni v pralesích a já zase žiji jinak než všichni tito dohromady. Oni slyší o tomto člověku, který vejde do vesnice a lidé jsou uzdravováni ze všech možných nemocí.

Chlapec od narození nemohoucí

Jednou pro mě poslali, abych se modlil za jednoho chlapce. Když jsem vešel do jejich chatrče, všiml jsem si, že všude pod touto chatrčí leží spousta lahviček od léků. Několik roků se snažili tohoto chlapce uzdravit, ale neúspěšně. Jediný důvod, proč jsem tam byl, bylo to, že jim došly peníze. Jejich chatrč byla tak malá jako toto pódium a na podlaze leželo nějaké tělo, ale bylo přikryté, takže jsem je neviděl. Utratili všechno za doktory a za kouzelníky, ani už pro kouzelníky neměli žádné černé slepice na oběti. Když jsem to tělo odkryl, tak jsem si nejdříve myslel, že ten chlapec je mrtvý, ale jeho otec mi řekl, že žije. Víte, kdybych měl v té chatrči čekat na to, až mi nějak nadpřirozeně Bůh řekne co mám dělat a kam mám jít, tak bych se nikdy nikam nedostal. Ten chlapec byl opravdu bledý. „Jak je to dlouho, co se mu tohle stalo?“ zeptal jsem se otce. Vzpomínáte si, že v Bibli je to také tak řečeno? A víte, co mi tento otec, který nikdy Bibli nečetl, odpověděl? „Od narození.“ Řekl jsem si: „Aha, teď už vím ve které kapitole a verši se právě nacházíme.“ Neměl jsem nadpřirozené zjevení od Boha, kam mám přesně jít a co mám dělat, ale znovu pro mne ty skutky Ježíše, které jsou zaznamenány v Bibli, ožily. Jednoduše proto, že já chci slyšet volání těch národů, které jdou do pekla. Snažím se dělat to, co je správné, jak nejlépe umím. Tento otec mi řekl: „Jsou chvíle, kdy se mu začíná dařit dobře, tak ho nakrmíme, ale najednou z ničeho nic ho něco jakoby vhazuje do ohně.“ Aha, to mi zní známě. Ten otec mi také řekl: „Někdy se zdá, že je v pořádku, tak ho jdeme vykoupat a... něco ho hodí do té vody.“ To už jsem někde slyšel, to už jsem četl v Bibli (Matouš 17:15). Jsem vděčný Bohu za to, že jsem tím, kdo jsem. Nesnažím se být někým superduchovním, když vím, že nejsem. Jsem podřízený Duchu svatému – a někdy dělám chyby. Takže jsem přišel k tomu chlapci a cítil jsem, jak jen nepatrně dýchá a slabounce mu tlučí srdce. Neargumentuji s jeho otcem, aby vyhodil všechny prášky, než se za něho budu modlit – vy tomu říkáte „očistění domu“, já tomu říkám „prázdné náboženství“. Nechápu, jak si někdo může myslet, že lahvička s pilulkami zabrání tomu, aby Bůh někoho uzdravil. Bůh, kterému sloužím, nevěnoval žádnou pozornost těm pilulkám ani

obrázkům, ani fetišům. Takže jsem na něho položil svoje ruce ve jménu Ježíš – ale ten chlapec se ani nehnu. Po modlitbě jsem ho zase přikryl. Jeho otec se mě zeptal: „Co budeme dělat teď?“ Řekl jsem mu: „Víte, pokud se ho Bůh nedotkne, pak není nic, co bychom mohli udělat my.“ Takže jeho otec se mě zeptal: „Nedáte si nějaké tomali?“ Jo, určitě. Někteří se na mě hněvají a říkají: „Měl jsi na něho položit ruku a alespoň deset minut se modlit v jazycích.“ Ale pokud se budete postit, tak jako to děláme my a modlíte se a hledáte Boží království a tím naplňujete Boží Slovo – pak když přijdete k někomu a jen na něho vložíte ruku, pak vězte, že se to stane! Takže jsme si s jeho otcem sedli a pojedli jsme tomali... horké tomali... my tomu jídlu říkáme „balíček překvapení“; když do toho jídla kousnete, tak se může stát, že vám v puse zůstane zobák z kuřete nebo kuřecí noha, nebo také prasečí mozek nebo had. Proto tomu říkáme „balíček překvapení“, protože pokaždé, když to jíte, tak je to pro vás úplné překvapení. A vždycky, když to sním, tak je to zázrak. Já nemám rád překvapení. Já mám rád věci, které jsou zorganizované a nemám rád balíčky s překvapením. Další věc, kterou nemám rád, je taková černá věc, vy tomu říkáte káva. Ale nezáleží na tom, nad čím moje tělo nařiká, důležité je jestli je tam Duch svatý a jestli já naslouchám Jeho hlasu. Ten tatínek mi řekl: „Hodně jsem o tobě slyšel. Mohl by ses zase někdy stavit?“ „Ano, mohl.“ Vytáhl jsem svůj malý deníček a zeptal jsem se ho, jestli bych mohl přijít v tento určitý čas. Požádal mě, abych přišel znovu a vyprávěl jim o svém Bohu. Proč? Protože jsem si sedl v jeho ubohé chatrči a jedl jsem jeho jídlo, což pro Indiána hodně znamená. Poslouchejte mě. Jakmile jsem z té chatrče odešel a nastartoval jsem motor, tak ten chlapec vyskočil z postele a vrhl se do ohně. Když ho z něho vytáhli, tak ho to znovu porazilo, a veliký černý červ mu vylezl z ucha. Když se posadil, tak byl naprosto uzdravený skrze Ducha svatého.

Izajáš 42:17-20: „*Ustoupí nazpět polití studem ti, kteří doufají v tesané modly, kdo říkají slitým modlám: »Jste naši bohové«.*“ *Slyšte, hluchí, prohlédněte, slepí, ať vidíte! Kdo byl slepý, ne-li můj služebník? Kdo byl hluchý jako můj posel, jehož jsem vyslal? Kdo byl slepý jako ten, za něhož jsem zaplatil, slepý jak služebník Hospodinův? Mnoho jsi viděl, ale nedbal jsi na to. S ušima otevřenýma neslyšel nic.*“

Verš 22 ukazuje stav dnešní církve: „*Lid je však oloupený a popleněný, jinoši všichni spoutáni, vsazení do vězení. Stali se loupežnou kořistí a není, kdo by vysvobodil, jsou vydáni v plen a není, kdo by řekl: "Vrať to."*“

Proč? Protože nechcete vzít na sebe kříž. Nechcete se postit a modlit a hledat Boha a jít kázat evangelium. Musíme činit pokání a odpouštět, tak jako Bůh odpustil nám. „*Lid je však oloupený a popleněný, jinoši všichni spoutáni, vsazení do vězení. Stali se loupežnou kořistí a není, kdo by vysvobodil.*“ Církve, které navštěvují, naprosto odpadají a nastává veliké rozdělení, ďábel je ničící a spousta lidí je zraněna. Proč? Protože jsme příliš pyšní, abychom řekli: „Pomoz mi, já tě potřebuji.“

Lukáš 21:25: „*Tehdy budou znamení na slunci a na měsíci a na hvězdách a na zemi úzkost národů nevědoucích kam se podět před řvaním moře a vlnobitím.*“ Co myslíte, je tohle někde daleko v budoucnu? Začínají se dít podivné věci v přírodě. Člověk ji poničil tak, že už se nedá napravit. Nedávno nějaký meteorit spadl na zem a smetl několik domů. Verše 26-28: „*Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na svět, neboť nebeské mocnosti budou otřeseny.*“ Uvědomujete si, co se děje okolo nás? „*Lidé budou zmírat strachem a očekáváním toho, co přijde na svět, neboť nebeské mocnosti budou otřeseny. A tehdy spatří Syna člověka, jak přichází v oblaku s mocí a velikou slávou. A až se toto začne dít, vzpřimte se a pozvedněte hlavy, protože se blíží vaše vykoupení.*“ Myslíte, že všechny ty sopky, co vybuchají a zemětřesení, že to je normální? Jeden rok řeka vyschne a druhý rok je tak přeplněná, že

přeteče. Je to úplně mimo kontrolu. Jak je možné, že uprostřed všeho toho sedí církev s ušima zacpanýma a očima přikrytýma? Chcete to svým způsobem, ale ne Božím způsobem. Brzy ráno vstávám, sedím tam a děkuji Bohu – je mi odpuštěno – jsem požehnaný. A skrze ranní modlitbu a půst mohu uvolnit celou armádu andělů, kteří za mne bojují.

Epidemie

V jedné z našich vesnic, jméno té vesnice je Amekatipa, byl jeden velmi mocný čaroděj. Promítali jsme tam film Ježíš, což je film natočený podle evangelia Lukáše – velmi pěkně natočený a přeložený do španělštiny. Tento čaroděj slyšel na konci výzvu a přišel dopředu, aby odevzdal svůj život Ježíši. On šel opravdu po moci a byl něco jako Šimon kouzelník v knize Skutků, kapitole 8. Tento čaroděj dostával svoje příkazy přímo od démonů. Začal tedy sloužit Bohu a obrátil se i s celou svou rodinou. Ale po nějaké době měl problém s pastorem v našem sboru, vlastně s několika pastory, je to velký sbor. Najednou z ničeho nic přestal sloužit a měl ruce takto složené a jen sledoval. Pořád chodil do sboru a říkal: „Bratře, to není správné, to se mi nelíbí, tohle učení změníme a tamto změníme.“ Do jeho srdce se dostala hořkost, zloba a démonický postoj vzpoury, až už to nemohl vydržet a jednoho večera povstal, pokáral pastora, pokáral starší, pokáral mě a odešel. Já neposlouchám vzpouru, tečka. Takže někteří lidé ze sboru odešli a následovali ho. Začal mít svoje vlastní shromáždění, říkal: „Jsem svobodný v Ježíši a žádnou autoritu nepotřebuji.“ To je lež od ďábla. My všichni potřebujeme autoritu, protože jsme lidé.

Jednoho dne ale přišla epidemie; odkud se vzala? Nikdo neví. Všem lidem ve vesnici, kteří byli proti evangeliu, umírala všechna jejich kuřata, prasata atd. Když to ale přišlo k domu křesťanů, tak je to přeskočilo. V domě toho bývalého čaroděje však také začala všechna zvířata umírat. Ty, kteří ho následovali, najednou přepadl strach. „Co se to děje?“ – a když to přišlo k jejich domu... tak i jim začalo všechno umírat. Ale místo pokání se ještě více nahněvali. A tahle epidemie se zase vrátila. Tentokrát bývalému čaroději zabila jeho jedinou krávu a jediného brojlera. Pro vás to možná nic neznamená, ale pro něho ano. Místo toho, aby činil pokání, tak se nahněval ještě víc. Tato epidemie se vrátila tedy potřetí... tentokrát ale napadla jeho nejmladší dítě. A tak se tedy začali postit a modlit za uzdravení a četli a vyznávali nad tímto dítětem Slovo Boží. Hodiny a hodiny nad ním četli Bibli. Tohle ale není podle poslušnosti a podřízenosti. Bylo mi ho líto – protože kdyby poslouchal, mohl mít svoje dítě... kuřata, krávu i brojlera (mladé dobytče na výkrm). My jsme nekázali proti němu, ale proti vzpouře a v tom je rozdíl. Sedmého dne jeho dítě zemřelo. Začal se bít v prsa a naříkat: „Jaký blázen jsem, jaký blázen!“ Vzal to dítě a modlil se za něho celou noc, ale nic se nestalo. Až nakonec ho přinesl k pastorovi do sboru a řekl: „Nepřijde dnes bratr Hogan?“ Pastor řekl „ano“ a choval se k němu moc pěkně. Miluji Ježíše! Chápete, že jsem toho muže znal roky? Věděl jsem, že je vzpurný a že dělá rozdělení a ničí věřící – znám ho už mnoho let. A měl jsem autoritu od Ducha svatého, abych ho v tu chvíli ze sboru vyhodil. Ale také mám autoritu od Ducha svatého vzít to dítě do náručí, jako by bylo moje vlastní, a říct: „Děkuji, Bože, za milost.“ Obrátil jsem se k jeho otci a řekl jsem: „To dítě nevstane z mrtvých, dokud nebudeš činit pokání. Ty se rozhodni ve svém vzpurném srdci, jestli to dítě bude žít nebo jestli zemře. Pokud budeš činit pokání a vrátíš se ke kříži, tak ho můžeš mít nazpět. Ale jestliže se rozhodneš, že se na mě nahněváš ještě víc, pak už nikdy nebude znovu dýchat. Je to na tobě – podle tvé víry se ti stane.“ Někdo může říct: „Bratře Hogane, na to ale nemáš právo,“ vy mě ale nebudete říkat, jaké mám právo. Právo tady určuje Duch svatý a ne vy. Chápete, že to není vina toho dítěte? Tohle je démonická válka – je to bitva mezi Bohem a ďáblem. Ten muž přišel ke mně, chytil mě za ruku a s pláčem řekl: „Odpusť mi, bratře Hogane.“ Řekl jsem mu

tedy: „Běž k oltáři.“ – což není nic jiného než hliněná podlaha jako kazatelna a pár kamenů, které jsme posbírali, které slouží jako zeď – to je vše. Tomu říkáme „oltář“. (pozn. překl: volné místo před kazatelnou, kam lidé přicházejí dopředu pro modlitbu nebo k pokání, aby přijali Ježíše.) „Skloň se teď před Ježíšem, protože ses pokořil přede mnou a tebe jsem vždy miloval. Ježíši ale dlužíš svoje srdce.“ Ten muž šel dopředu a modlil se se slzami a my jsme se modlili spolu s ním, až jsme úplně zapomněli na to mrtvé dítě, které položil na lavici. Tohle usmíření pro nás tolik znamenalo... byli jsme tímto chlapíkem tak trápeni, zranění jeho charakterem a on je najednou tady a veřejně činí pokání – to bylo úžasné. A najednou jsme byli všichni z této úžasné chvíle vyrušeni nějakým malým dítětem, které nás zezadu bouchalo ručkami. Čí je to dítě? Copak nevidíš, že tento muž se tady teď smíruje s Bohem? A najednou mi to došlo... vždyť to je to dítě, co bylo mrtvé! A když se otočil, uviděl tam svého chlapečka živého a jejich oči se setkaly... tak ho vzal do náruče a začal křičet radostí: „Díky, Bože – děkuji, živý Syne Boží!“

Marek 3:13-15: *„Potom vystoupil na horu, povolal k sobě ty, které sám chtěl, a ti přišli k němu. Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním a aby je poslal kázat a aby měli moc uzdravovat nemoci a vymítat demony.“* Jaké je vaše povolání v církvi? Abyste někde vysedávali a zůstali tlustí? To je otázka. Ježíš nás za prvé povolává sám k sobě, abychom trávili čas s Ním. Být s Ježíšem. Druhé povolání je, abyste šli do vašeho okolí a zvěstovali tam evangelium a nakonec po celém světě kázali smíření s Bohem. To největší povolání je být s Ježíšem. Ráno brzy vstávám, posadím se a trávím čas s Duchem svatým a říkám mu: „Já vím o svých chybách, ale děkuji Ti za to, co jsi již ze mě udělal.“ Nikdy jsem Ježíše neviděl, ale cítím Jeho přítomnost. Možná, že podle vašeho názoru nejsem ten nejlepší – ale já jsem byl povolán Ježíšem – a tvůj názor mě nezajímá. *„Ustanovil jich dvanáct, aby byli s ním a aby je poslal kázat a aby měli moc uzdravovat nemoci a vymítat demony.“* Tohle je další část vašeho povolání – uzdravovat nemocné a vymítat demony. Poté, co jste usmíření s Místrem – poté, co jste byli takto Pánem ustanoveni – a to není nějaký papír, který vám někdo dá v Biblické škole, začnete volat po obnovení: „Jsem unaven z toho života ve vězení.“ Pak začneš pokládat ruce na nemocné a ti jsou uzdravováni a začneš vymítat demony; to nejsi ty, koho se démon bojí, ale on se bojí toho pomazání, které na tebe přichází z toho času, který trávíš s Pánem. Když začneš kázat, pak to Slovo začne chytat a měnit lidské životy – začne rozpoznávat lidská srdce – jestli jsou to křesťané, kteří jen něco vyznávají a nebo ti, kteří konají to, co říkají. Protože jinak lidé klamou sami sebe. Chození s Bohem – z celého srdce musíme pěstovat chození s Bohem – znamená, že se dívám na každý svůj den jako by to byl můj první den. Chápu, co se stalo včera, ale dnes je nový den.

Austrálie 1994–1996

Moje manželka vás všechny pozdravuje. Spolu s dětmi se za vás po dobu mého pobytu zde modlí a postí. Pak se bude postit zase normálně každý druhý den svého života.

Jsem normální lidská bytost, jak vidíte. Aspoň sám sobě připadám normální. Vám se mohu zdát abnormální. Ale být normální s Bohem, to je to, co chceme, že? Můžu si sundat kabát? Mám pod ním pěkné purpurové tričko... ty boty jsou v pořádku? Nemám knoflíky, jen se to zaklapne.

Duchu svatý, děkujeme Ti za tu příležitost, že můžeme volat a děkovat. Bože, modlíme se za toto dítě a prosím Tě za jeho otce i matku, prosím o pokoj. Dotkni se jich, Duchu svatý, ať už jsou kdekoliv. Ve jménu Ježíš! Prosíme Tě, Bože, aby ten mocný Duch svatý uzdravil toto

dítě i jeho matku. Dáble, ty jsi lhář. Ty, duchu předčasné smrti, ať tě Pán Ježíš pokárá. A děkujeme Ti, Bože, za Ducha svatého.. haleluja! Svazujeme d'ábla! Život je z Boha!

Pracuji mezi Indiány. Právě teď pracujeme s osmnácti kmeny v šesti zemích ve Střední a Jižní Americe. Také pracujeme v Jugoslávii a máme to privilegium jít do Pákistánu a do Mongolska – tam budeme také pracovat. Pracuji mezi těmi nejchudšími z nejchudších. Žiji s nimi a pracuji s nimi. Viděli jsme více jak dvě stě mrtvých vzkříšených. Lidé každého věku jsou křišeni z mrtvých. Protože věřím, že můžete zemřít, ale neměli byste zemřít nemocní. Myslím, že to není takové umírání, o jakém hovoří Bible. Takže tohle učím svoje lidi. Pokud zemřete, je to v pořádku, ale my vás vzkřísíme z mrtvých, a budete uzdraveni... pak si klidně můžete zemřít.

Takže když mezitím co budu kázat, vám vyvstane nějaká myšlenka, tak s vámi nebudu debatovat o teologii. Nemyslím o sobě jako o nějaké autoritě, Ježíš je ta autorita.

Jsem vždy mladší než si lidé myslí, že jsem, kvůli spoustě věcí, které jsem viděl, jak je Bůh dělá. Lidé si myslí, že mi musí být přinejmenším sto padesát let, s těmi dlouhými vousy. Zatím ještě tak starý nejsem.

Vy pastoři a vaše manželky, vy jste pro mě velicí šampióni. A také vám, studentům Biblické školy bych rád řekl... vy všichni si myslíte, že vaše práce je jen malá a že nikdo neví, kdo jste. Že by Bůh ztratil vaši adresu? A vy teď jen bloudíte po světě a díváte se, co tady vlastně děláte? Ujišťuji vás, že to není v tom, kolik toho víte, není to v tom, kolik peněz máte, není to o tom, jaký vliv máte, není to o tom, jak velicí jste, je to ale o tom, jak veliký je ten Bůh, který je ve vás. Za posledních pár let se mě ďábel snažil osobně zastavit. Ďábel je totiž nahněvaný kvůli tomu, co s námi Bůh bude dělat a co už s námi udělal. Oni prostě nemají žádného démona, který by byl dostatečně veliký na to, aby mě zastavil. Pokud důvěřujete Ježíši, pak Boží ruku ve vašem životě nedokáže zastavit vůbec nic.

Občas si během kázání dělám legraci, ale věřte, že každé slovo myslím opravdu vážně.

Matouš 21:22: „*A všechno, o cokoli byste prosili v modlitbě, dostanete, když budete věřit.*“ To znamená všechno i pro Australany? Všechny věci! Musíme žádat v modlitbě! Skrze víru! Je mi jedno, jestli váš intelekt a vzdělání říká, že tento verš nakonec říká něco jiného, než že říká.

Louis Alberto

Svého chlapce jsem vyhrabal z odpadkového koše v jedné chudinské čtvrti v Guatemale a adoptovali jsme ho, jmenuje se Louis Alberto. Moje manželka, jakmile na něho položila ruce, tak řekla, že to je Boží vůle, tak jsem svolil. Tehdy nebylo dovoleno adoptovat dítě v cizím státě. Bůh ale změnil ty zákony. Šli jsme až k senátu té země. Museli jsme jít až k nejvyššímu soudu, ale dostali jsme ho. Bůh to udělal. Neznám tam nikoho, kromě Ježíše.

Chci, abyste věděli, že tvrdě pracuji, a tím mám na mysli, že kážu jednou až třikrát za den, dvacet šest až dvacet sedm dní v měsíci, každý měsíc. Volno si беру jen dva nebo tři dny za měsíc. Měl jsem tedy takhle jednoho dne volno a byl jsem na pláži u Mexického zálivu se svojí ženou a dětmi i několika spolupracovníky... jen jsem tam tak seděl a nedělal nic. Bylo to skvělé. Seděl jsem v křesle a jedl jsem směs z krevet. Měl jsem na sobě kraťasy a vestu a

užíval jsem si sluníčka. Najednou se můj chlapec na mě podíval... ztuhl a převrátil oči v sloup. A zemřel. Přímou před námi. Věřili byste tomu, že to byl ďábel? Právě když jsem odpočíval – oni totiž nechtějí, abych odpočíval. Vždy jdou po vás, otravují vás a nedají vám pokoj.

Nesmíte ale podlehnout tomu, co vidíte. Musíte podlehnout tomu, co říká Boží slovo. Je to velmi vážná věc, když vám chlapec zemře přímo v náruči matky před zraky vašich dětí a některých mých spolupracovníků. Nelíbilo se mi to. Bible ale říká „o cokoliv požádáte“ a po tomto verši následuje další verš. A je tady verš, nad kterým si stále ten skeptický náboženský démonický svět klade otázku. Verš dvacet tři. Matouš 21:23: „*Když pak přišel do chrámu, přistoupili k němu velekněží a starší lidu, když vyučoval, a řekli mu: "Jakou mocí děláš tyto věci? A kdo ti tu moc dal?"*“ Co ti dává právo, synu tesaře? Máš mozoly na rukách, máš špatné oblečení na sobě, nemáš ani sako. Nemáš správný druh sandálů, přišel jsi a zaparkoval jsi svého osla na špatném místě. Co ti dává právo takto mluvit?

Co mi dává právo k vám mluvit, je Ježíš. Ale když ten démon udeřil mého syna v náruči mé manželky, tak zemřel. Dali jsme ho do malé místnosti a modlili jsme se a věřili jsme... a přijímali jsme. Museli jsme být pilní v modlitbě a v tom, abychom nepochybovali. Pochybnost, strach a nevěra jsou vždy připraveny do vás uhodit, když se snažíte něco udělat pro Ježíše. Seděli tam moji přátelé, kterým patřil ten malý hotel, ve kterém také pracovali. Všichni přiběhli a volali o pomoc, ale já jsem nedopustil, aby se mého syna kdokoli dotkl. Moje žena ho držela a já jsem stál mezi nimi. „No tak, copak nevíš, že ten chlapec... no tak, prober se...“ „Ale ano, vidím, že je mrtvý. Jestli se ho dotknete, tak zabijí já vás. Mého syna nechte na pokoji, Bůh se ho během několika minut dotkne.“ Po čtyřech hodinách přišel zpět k životu. Když se to ale stalo, tak nic neviděl ani neslyšel. Ta místnost tím démonem zapáchala... ďábel sám přišel a s ním všechen zápach hříchu a nenávisti a s velikou pýchou zaútočil na mého nejmenšího, na toho nejslabšího... a vzal si ho. Když byl ale vzkříšený, tak ještě nebyl celý... měli jsme jen část svého syna. Tak jsme pokračovali v modlitbě a během několika minut se na mě podíval... Bůh mu dal zpět jeho oči... ale pořád ještě neslyšel. Vztahoval ke mně svoje ručky a volal: „Tati, tati,“ tak jsem ho vzal do náruče a chodil jsem s ním po místnosti a během chvíle ho ten démon opustil a on začal slyšet.

Podle toho, co vidím v Bibli, tak všechny nemoci a všechny zlé věci pocházejí od ďábla. A všechny dobré věci pocházejí od Boha. Takže mi dlouho netrvá zjistit co je Boží vůle a za ni se modlit.

Když můj syn zemřel, bylo to v době, kdy se nám začala dít spousta podivných událostí. Nikdy jsem nezažil takovou bolest, utrpení, emocionální trauma, nemoci, které začaly napadat moji rodinu a moje spolupracovníky. Byly napadeny moje finance a každá oblast naší lidské existence. Ten jediný důvod, proč jsem tady, je kvůli milosti Boží, která mi stačí. Poslední dva roky jsme byli uprostřed duchovní bitvy. Protože jsem zaútočil na nějaké ty kouzelníky. Opravdu jsem je rozzuřil. Jsou z ďábla a nezáleží na tom, jak pěkní nebo škaredí jsou, já na ně svolávám zmatek ve jménu Ježíše Krista a prohlašuji moc Boží nad nimi, aby je přivedla ke spasení ve jménu Ježíše Krista. Pokud nebudou činit pokání, pak mohou jít rovnou do pekla. Mám stovky a stovky příběhů, o kterých bych mohl hovořit, které se týkají těchto čarodějů a které by některé z vás opravdu vystrašily.

Vidění duchovní bitvy

Takže jsem byl opravdu v zápase v mém životě služby a šel jsem spát až ve dvě hodiny v noci. Ráno jsem musel vstávat o šesti a vyjet na cestu. Když jsem ulehl, najednou se před mýma očima ukázalo otevřené vidění od Ducha svatého jako nějaký panoramatický film v kině. Viděl jsem již několik takovýchto vidění. Nacházel jsem se nad nekonečnými zástupy démonů. Byl jsem jedním z válečníků a měl jsem ve své ruce meč. Bojoval jsem jak nejlépe jsem uměl. Dostával jsem jednoho démona za druhým. Bojovali jsme, způsobovali jsme jim těžká zranění a sekali jsme tyto demony našimi meči doslova na kusy. Doslova jsme jim odsekávali jejich hlavy a části končetin.

Z této bitvy jsem byl velmi unavený. Moje ruce byly k tomu meči jakoby přirostlé. Nemohl jsem ten meč odtrhnout od ruky. A ten boj byl tak intenzivní, že můj meč byl pokrytý žlučí a krví, doslova krví a střevy. Byl jsem tím pocákaný. Bojoval jsem jak nejlépe jsem dovedl a nebyla žádná cesta, jak tento útok odrazit.

Ale z nějakého důvodu se Duch svatý rozhodl... věrnost, vytrvalost, houževnatost, pár slov... a z nějakého důvodu jsem stále mohl bojovat. A mohl jsem slyšet svoje spolubojovníky okolo mne, jak také bojují.

Pak se najednou stalo něco ohromného. Uprostřed té bitvy, bez jakéhokoliv upozornění předem, tento meč najednou začal vyzařovat energii. A sám od sebe začal ukazovat trhliny v nepřátelské linii. A začala z něho vyzařovat světelná energie. Přestal jsem bojovat a začal jsem sledovat ten meč. Byl jsem tou nádherou uchvácený a nepřítel na mě nemohl. Volal jsem na bojovníka vedle sebe, hej! Řekl mi: „Mně se děje to stejné.“ A ta únava z bojování z nás začala opadávat a byli jsme těmito meči znovu obcerstveni.

Ten meč se začal sám od sebe čistit. Měli jste ho vidět, když se cele očistil! Byl to ten nejkrásnější kus zbrojařského umění, jaký jsem kdy viděl. Bylo to nádherné! Ten způsob, jak byl konstruovaný. Kdybych byl malíř, mohl bych vám ho nakreslit... bylo by to opravdu nádherné. Když jsem tento meč sledoval, tak mě začal očišťovat od rukou, až mě očistil naprosto celého, a když mě takto očistil, tak jsem byl najednou oblečený do „oděnění Božího“. (Efezským 6)

Volal jsem na toho spolubojovníka vedle mě, a on byl oděný stejně jak já. Byly tam paprsky světla a lidé bojovali proti nepříteli. A uslyšel jsem zvuk přicházející z levé strany. Když jsem se tím směrem otočil, uviděl jsem příjízďet tři jezdce na koních. Ten, který byl vpředu, to byl hlavní šéf! Měli jste vidět jeho koně. Po celý svůj život jsem používal koně. Používáme je i při práci v Mexiku v horách. Ale tohle zvíře bylo opravdu odlišné. Bylo opravdu velkolepé. Ten kůň měl na sobě brnění, ale bylo posázeno rubíny a diamanty a smaragdy. Bylo to opravdu to nejúžasnější zvíře, jaké jsem kdy viděl.

Byl to válečný kůň, už jste o tom někdy slyšeli? Zpředu tohle zvíře vypadalo opravdu masivně a viděl jsem, že ten bojovník na koni měl na sobě sandály a svalnatá stehna a když jsem spatřil meč, který držel v ruce... tak byl úplně stejný, jako ten, který jsem měl ve své ruce já. A ti dva za ním byli na jiných koních, ale ve svých rukou měli také ten stejný meč. A za těmito jezdci byla ohromná armáda.

Všichni zářili a měli v rukou ty stejné meče. Podíval jsem se na ty d'ábly a řekl jsem: „Prohráli jste, chlapi.“ A vtom jsem se probudil. To byl Bůh, který mi zjevoval moc Jeho

Slova a to povzbudilo moje srdce. To ukazovalo na konec té bitvy, ve které jsem byl, i když jsem se ve skutečnosti nacházel teprve v polovině této bitvy. Nevím co se děje zde ve vaší zemi, ale vím, co se děje v zemi, ve které pracuji.

Daniel 11:32: „*A tých, ktorí sa bezbožne chovajú voči smluve, zvedie k pokrytstvu lichoteniami. No, ľudia znajúci svojho Boha, sa zmocnia a vykonajú hrdinstvo.*“ ROH Ti, kteří se chovají k této smlouvě bezbožně, budou svedeni pokrytectvím, lichotkami. Nikdy nechoďte proti smlouvě Boží, ale vždy se jí poddávejte.

Nezáleží na tom, co je právě moderní – nezáleží na tom – několikrát jsem byl v takové politické válce v království Božím. Schovávat se za práva někdy není ta správná věc – vždy je lepší poslechnout Boží Slovo, než nějaká „lidská práva“: snažit se zalíbit lidem a dělat kompromisy.

Ten verš říká, že Boží lid – já jsem část Božího lidu – ti, kteří znají svého Boha... co budou dělat? Hrdinské činy! Tohle ale nemá co dočinění s fyzickou silou.

Ve Střední Americe teď vypukla cholera – možná, že jste o tom slyšeli. Jednou jsem tuhle cholera také dostal, měl jsem v těle všech pět symptomů, ale Ježíš mě z této cholery uzdravil poté, co jsem deset dní krvácel. Modlíme se za stovky lidí, kteří umírají na cholera a Bůh je uzdravuje.

Potom co jsem sám dostal cholera, tak jsme se modlili za lidi s touto nemocí se stoprocentními výsledky. (Matouš 8:16 „*Když potom nastal večer, přivedli k němu mnoho lidí posedlých démony a on ty duchy vymítal slovem a uzdravil všechny nemocné.*“)

Předtím jsme měli padesátiprocentní výsledky, padesát procent z nich zemřelo. Potom co jsem ale sám prošel touto hroznou nemocí, tak když se modlíme za lidi s cholera, jsou uzdraveni všichni, kohokoliv se dotkneme. Jsou jen dvě místa v tomto boji, ve kterých vidím stoprocentní výsledky, jedno z nich je cholera a druhé je uštknutí hadem. Vidíte? Lidé, kteří znají svého Boha, budou dělat hrdinské činy. Hrdinské činy neznamena vysedávat u televize! Hrdinské činy neznamena vysedávat u čaje a mluvit o hrdinských činech! Hrdinské skutky, to jsou znamení, divy a různé dary Ducha svatého. Asi deset obrovských „mega-církevních“ organizací si nás chtělo koupit – samozřejmě, jakmile se začnou tyto nadpřirozené dary projevovat, lidé jsou fascinováni – a pokud se necháte chytit do pasti lidí – pak můžete začít vydělávat na Božích darech a začnou vás propagovat všude možně, ale bude z vás jen velká duchovní „mega-nula“. Nejsem na prodej – usoudil jsem, že lidská duše má větší hodnotu než pár milionů dolarů.

U mě to funguje skrze hledání Boha v pústu, v modlitbě a rozjímáním nad Božím Slovem. Osobně se postím každý druhý den svého života a dělám to takto již asi deset nebo dvanáct let. Moje rodina se postí se mnou, mé dceři je teď 17 let a když začne slábnout, tak jí dám sníst celerový salát nebo napít mléka a řeknu jí: „Podívej, Bůh se na tebe nehněvá a já také ne, sněz to a budeš silnější,“ oni ještě nejsou tam, kde jsem já. Můj syn se postí každý den do šesti odpoledne. Můj další syn se nejdřív postil každý den do dvanácti hodin a dnes už se postí do tří hodin odpoledne.

Byl jsem postřelen, zbili mě, kamenovali, byl jsem ve vězení ... spousta věcí. Většina zázraků se stane asi tři dny potom, co se za dotyčného modlím a odejdu... tři dny ... a najednou se to stane. Téměř vždycky. Spousta z nich se také stane okamžitě. Ještě nejsme jako Ježíš, ale

jakmile budeme jako On, tak to budeme mít... chci být jako Ježíš ještě dříve než zemřu. Nejsem spokojený sám se sebou.

Daniel 6:1-4: *„Darjaveš médký se ujal království ve věku šedesáti dvou let. Darjavešovi se zalíbilo ustanovit nad královstvím sto dvacet satrapů, aby byli po celém království. Nad nimi byli tři říšští vládcové, z nichž jedním byl Daniel. Těm podávali satrapové hlášení, aby se tím král nemusel obtěžovat. Daniel pak vynikal nad říšské vládcy i satrapy, neboť v něm byl mimořádný duch. Král ho zamýšlel ustanovit nad celým královstvím.“*

Bůh dosadil Daniele na toto místo. Nebylo to ani tak kvůli jeho schopnostem úředníka, ale kvůli jeho znamenitému duchu. A lidé mu záviděli. Stejně tak, když Bůh dosadí vás na nějaké vedoucí místo, tak vám také budou ostatní závidět... jen proto, že Bůh se začne projevovat ve vašem životě. Naštveté nějaké lidi. A přijdou ti, kteří na vás začnou hledat chyby. Já s těmito lidmi nebojuji, nebudu s nimi o tom ani mluvit.

Daniel byl věrný modlitbě, on otvíral okno směrem k Jeruzalému a modlil se třikrát denně. Tak tito lidé šli ke králi a udělali na Daniele past. Ten král miloval Daniela, ale kvůli své pýše a pompéznosti podepsal ten zákon Médkých a Perských, aby se lidé neklaněli žádnému jinému než jemu. Co udělal Daniel, když byl tento zákon schválen a vyhlášen?

Všimněte si, že když ve většině zemí někdo podepíše nějaký nový zákon, tak je to pro mnohé křesťany takové, jako kdyby to řekl samotný Bůh. Dokonce i církve tyto vzbouření označují jako rebely. Vy rebelové! Takže Daniel byl jeden takový! Tady ho máte! On ale nebyl žádný rebel, ale Boží muž... kdybychom šli do zoologické zahrady a spadli bychom do jámy se lvy, přáli bychom si, aby tam byl Daniel s námi!

Ve verši jedenáct se říká, že Daniel věděl o tom, že ten zákaz byl podepsán. Místo aby se na své nepřátele Daniel vrhl, tak šel k Bohu, otevřel okno a modlil se... vběhl do svého domu, otevřel okno a začal volat k Bohu: „Smiluj se, Bože, ti idioti se znovu zbláznili,“ ale ti „idioti“ stáli u okna a sledovali ho. Neříká se právě proto v Novém zákoně, že když vejdete do svého pokojíku, abyste se modlili, tak máte za sebou zavřít? (David to o tom pokojíku říká z legrace).

A okamžitě šli za králem a začali mu to všechno říkat: „Hele, ty... všemocný, veliký, ty jediný jsi takový, ty jsi ta osoba nad celým vesmírem... podívej, našli jsme jednoho, který tě neposlouchá. Přivedeme sem toho „ořecha“ a zabijeme ho. Ano, hodíme ho do jámy lvové.“

Takže podepsal kus papíru, oni to zapečetili a šli pro Daniele. A král se zarmoutil. Padl do politické pasti svých vlastních lidí. Když Daniele hodili do té jámy, tak se král začal postit za Daniele a ani neposlouchal žádnou hudbu, protože sám tento zákon nemohl nijak změnit. Není to úžasné? Tento král Darjaveš (Darius) nebyl nějaká padavka, byl to opravdový bojovník.

Král vstal velmi brzy ráno a šel k té jámě lvové. Daniel 6:20: *„A jakž se přiblížil k jámě, hlasem žalostným zavolal na Daniele.“* KR Chápete? Ten veliký válečník najednou volá žalostným hlasem: „Danieli!“ Když upadnete do politiky a přestanete hledět na Boha, stanete se žalostnými a jste na kolenou, protože víte, že jste to zpackali.

„A promluviv král, řekl Danielovi: Danieli, služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů?“ KR Můj Bůh je schopen! Tohle jsou ty hrdinské činy – ale je to zázrak! Bůh se postavil za Daniele. (21) *„Tedy Daniel mluvil s*

králem, řka: Králi, na věky bud' živ.“ – Vidíte? Ani v jámě lvové Daniel neztratil svého mimořádného ducha. A následující verš opravdu miluji. 6:22: „Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili; nebo před ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, nic zlého jsem neučinil.“ Haleluja! Hned se mi vybavuje spousta příběhů, které bych vám mohl vyprávět, ale není na to čas. Vidíte, jsou zde tři věci, které musíte mít, první je znamenitý duch, druhá věc je věrnost a třetí nevinnost.

Vidíte? Pokud jste věrní, bez vady a nevinní, pak se za vás Bůh postaví. Nepotřebujete chodit a obhajovat sami sebe. Musíte nejdřív projít údolím stínu smrti, kde se nebojíte zlého. Mohou to být přátelé, nepřátelé, démoni, nemoci, finanční krach – cokoliv. 6:25: „*Král pak poručil, aby přivedli ty muže, kteří Daniela udali, a hodili je do lví jámy i s jejich syny a ženami. Ještě nedopadli na dno jámy, už se jich zmocnili lvi a rozdrtili jim všechny kosti.*“ Jejich kosti byly zlámány ještě předtím, než dopadli na dno. Je v pořádku dělat hrdinské skutky, ale je potřeba nejdřív chodit ve věrnosti a bez vady a v nevinnosti ve jménu Ježíš!

Když kážu Indiánům v Mexiku nebo v Jižní Americe, pak je ujišťuji o tom, že to, co jim říkám, nepochází z USA, ale z Bible. To je velmi důležité.

Pokud nezískáváte duše, pak jdete do pekla! Slyšeli jste mě všichni? Víím, že tomu nevěříte, ale tohle vyučuji své Indiány. Skutky nás nespasí, ale spasení lidé dělají skutky – hrdinské skutky!

9. 10.1994

Hniloba pralesa

Z toho, co vám teď řeknu, se vám asi obrátí žaludek, ale řeknu tu stejně. Jeden muž mi napsal dopis. Nejsou tu telegrafní dráty, žádné telefony. Takže mezi sebou posílají běžce. V našem týmu ale máme mezi sebou vysílačky. Takže mi poslali jednoho běžce. Trvalo mu to jedenáct hodin, než doběhl do mého domu. Když jsem si to přečetl, jednalo se o muže, který umíral na nemoc zvanou „hniloba pralesa“. Znáte to? Je to podobné jako malomocenství, ale nesní vás to celého, ale jen části těla – tedy alespoň většinou. Ta nemoc ráda pojídá svalovou hmotu. Je to ďábel z pekla. Tak jsem jim odepsal, že tam budu tehdy a tehdy, v tom a v tom čase. Takže jsem se vydal na cestu. Spousta lidí ani nevěděla, kde tato vesnice je. Trvalo mi patnáct hodin, než jsem se tam dostal. Ale našel jsem to. Když jsem se přiblížil k tomu domu, ucítil jsem pach shnilého masa. Byl to malý domek postavený z klacků. Nakláněl se trochu na jednu stranu a střecha byla pokryta jakýmsi plastem. Málem jsem se z toho zápachu pozvracel. Sklonil jsem se, abych do té chatrče vůbec mohl vejít. Dovedli mě k muži, který tam ležel na zemi a nohu měl přikrytou banánovým listem. Odkryl jsem ten list a zase jsem ho dal zpět. Ta noha byla asi tak třikrát větší než normálně, byla to jedna veliká koule hnisu a krve. Zeptal jsem se, jaký druh ďábla se mu na tu nohu zavěsil, a on řekl, že se tomu říká „hniloba pralesa“. „Jsem zničený, ale slyšel jsem, že znáš Ježíše. Slyšel jsem, že mě můžeš uzdravit.“ „Slyšel jsi správně,“ řekl jsem. „To bylo nejlepší rozhodnutí poslat běžce, protože Ježíš je tady se mnou a On mne poslal, abych ničil skutky ďábla, který se zavěsil na tvoji nohu.“

Jak se teď za něho modlit? Asi položit mu jeden prstíček na čelíčko. Je to tak správně, církvi? Takhle to já ale nedělám. Přišel jsem k té noze a zabořil jsem svou ruku do té nohy, až v ní úplně zmizela. Takže jste v hnisu a krvi a řeknete tomu ďáblovi: „Nejenom že mě nezabiješ, ale ty vyjdeš z toho chlapíka ve jménu Ježíš! A ty, chlape, budeš uzdraven! Když jsi už způsobil, že jsem sem šel patnáct hodin cesty jen proto, abych ponořil svou ruku do hnisu a

krve, tak budeš uzdraven.“ To víte, anglicky už dobře nemluvím, ale učím se a příště se polepším, když mi dovolíte přijít opět.

Vyšel jsem z toho domu a našel jsem kbelík s vodou a mýdlem. Měl jsem možnost vrátit se tam asi za dva týdny. A když jsem se tam po dvou týdnech vrátil, tento muž už seděl na posteli. Bylo to lepší, ale stále měl nohu přikrytou banánovým listem. Takže jsem ji odkryl a znovu jsem do ní zabořil ruku. Promluvil jsem k tomu ďáblu, aby ho opustil ve jménu Ježíš. Prohlašoval jsem zdraví a svatost a spravedlnost do života toho muže. Když jsem se k němu vrátil potřetí, to už uběhl měsíc. Tentokrát už tam nic nezapáchalo. Vonělo to tam horským dřevem a ten muž už neseděl, ale táhl tu nohu za sebou a podepíral se klackem jako berlou. Byl jsem nervózní. Tentokrát už to bylo jen asi jednou tak větší než normálně. Tak jsem ten list znovu odkryl a zabořil svoji ruku do toho a řekl jsem: „Ty ďáble, nevyhraješ ve jménu Ježíš.“ Když jsem se tam vrátil znovu po třech týdnech, tak utíkal dolů z té hory, aby mě přivítal, naprosto uzdravený. Haleluja!

Duch Eliáše

Víte, celé to území je ponořeno do čarodějnictví. Vůbec to není zbožný národ. Udělali jsme tedy spolu s bratry shromáždění, abychom se dohodli na tom, jak nejlépe obrátit tento národ k Bohu. A našli jsme v Bibli, že byl jeden prorok, který poručil dešti a řekl, aby nepršelo po tři a půl roku. Takže jsme se všichni shodli na tom, že požádáme všichni Boha, aby na určitou dobu zastavil déšť. Takže jsme se postili a modlili po několik dní, aby Bůh zadržel déšť. A pak opravdu nepršelo celé dva roky. Jak asi už víte, „déšť padá na spravedlivé i nespravedlivé“. Jeden z bratrů přišel do mého domu a řekl mi: „Mám problém. Potřebuji, abys ke mně dnes přišel.“ Řekl jsem tedy, že přijdu, že to není problém. Když jsem k němu tedy jednoho dne přišel, řekl mi: „Mám veliký problém, bratře Hogane, chci, abys šel se mnou.“ Takže jsem šel s ním. Všimli jste si už někdy, že když neprší, tak nic neroste? Nezáleží na tom, jak zoraná je půda, pokud není voda, nic nevyroste. Takže tento bratr mě zavedl na jednu stranu hory, a byli tam i starší sboru. A řekl mi: „Podívej se na to.“ Když jsem se podíval, uviděl jsem obdělanou půdu s chilli paprikami... aj jaj. Všechny ty rostlinky byly mrtvé. Mohli jste je vytrhnout, ale rozsypaly by se vám v ruce. Celou tu stranu hory měl posázenou chilli papričkami. Řekl mi: „Bratře Hogane, já chci svoji úrodu chilli papriček.“

Kopl jsem do prachu a řekl jsem mu: „Vidíš to? To je prach. My jsme ti, kdo se modlili k Bohu za to, aby zadržel déšť.“ Odpověděl mi: „Řekl jsi mi, že Bůh je větší než kdokoliv z nás.“ Řekl jsem: „On je.“ Pokračoval: „Řekl jsi mi, že může udělat, cokoli se mu zachce.“ Řekl jsem: „On může.“ Řekl: „Modli se za moje chilli papričky, aby znovu ožily.“ Řekl jsem mu: „Co se mi to snažíš namluvit? Chceš snad, abych se modlil, aby začalo pršet?“ Řekl: „Nechci déšť. Chci chilli papričky.“

Vidíte? Když začnete kázat víru, zrodí se z ní takoví velikáni, kteří nenávidí ďábla a způsobí, že se vaše víra rozroste ještě více, než byste sami očekávali. Takže měl jsem mu to teď nějak vymluvit? Řekli byste mu, že Bůh je omezený? Takže jsme začali procházet mezi těmi chilli papričkami a prohlašovali jsme nad nimi Boží život ve jménu Ježíš. Co myslíte, že se s nimi stalo? Každá ta rostlinka zase ožila. Věřili byste tomu? Chilli papričky se pokořily před jménem Ježíš. A začaly růst bez vody! „To není možné!“ Ne, opravdu to možné není. Není to možné pro tebe a pro mě, ale je to možné pro Ježíše. O tři měsíce později mě pozval, abych se podíval, kolik těch chilli papriček posbíral. Sklidil více chilli papriček, než kdykoliv za celý svůj život. Když pak znovu začalo pršet, tak už takové papričky nikdy neměl. Řekl jsem mu, že aby měl znovu tolik papriček, tak je potřeba zase se modlit, aby nepršelo.

Moc se dokonává ve slabosti

Je další věc, která se nám začala stávat. Začali jsme chápat, jak se podřídit pod milost Boží. Je to v druhé Korintským, kapitola dvanáct, verš devět: „*Ale řekl mi: "Moje milost ti stačí; vždyť má moc se dovršuje ve slabosti."* Nejrady se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočívala Kristova moc.“ Je tady jedno prohlášení od samotného Ježíše, se kterým se budete muset naučit žít. Stačí milost. Nemusíš běhat po celém světě a hledat nějaké větší zjevení. Žádné není. Jen vyzdvihuj Ježíše. Je to o tom, že ty se zmenšíš, aby On se mohl zvětšit. „*Moje milost ti stačí; vždyť má moc se dovršuje ve slabosti. Proto mám zalíbení ve slabostech, v příkořích, v nedostacích, pronásledováních a v úzkostech pro Krista. Vždyť když jsem slabý, tehdy jsem silný.*“ Tento verš je můj nejoblíbenější v celé Bibli. Protože lidé se mě neustále ptají: „Jak je možné, že jsi viděl tolik moci Boží a přitom nosíš brýle a máš slabé levé oko?“ Moje odpověď je vždy stejná: „Nevím. Nechápu to.“ Ptal jsem se na to Boha několikrát, ale místo toho, abych se o to staral, tak vkládám ruce na nemocné. Hledám mrtvé, abych je mohl křísit.

Hledám pomoc Ducha svatého, protože jsem slabá osoba. Slyšíte, co jsem teď řekl? Chápete to? A pokud mi s touto otázkou nedáte pokoj, tak proč tedy nevystoupíte sem za mnou a nevložíte na mě ruce, abych byl uzdravený? Několik lidí už nade mnou prorokovalo: „Bůh tě uzdravuje, zahod' ty brýle pryč!“ Už jste někdy kupovali brýle? Jsou opravdu drahé. Ale protože jsem nechtěl neposlechnout Ducha svatého a minout svůj zázrak, tak jsem je už třikrát odhodil. Ale uzdravený jsem nebyl. Takže si myslím, že to není zrovna dobrý nápad přijít ke mně a prorokovat o mých očích. Pokud máš opravdu slovo od Pána, pak jenom na mě vložíš ruce a „držíš zobák“. A jestli pak budu uzdraven, tak to bude úžasné.

„Proto mám zalíbení ve slabostech, v příkořích, v nedostacích, pronásledováních a v úzkostech pro Krista. Vždyť když jsem slabý, tehdy jsem silný.“

Jak byste se asi cítili, kdybyste byli ženou, jejíž tělo je plné tuberkulózy a byli jste na pokraji smrti? Umíráte a není nikoho, kdo by vám mohl pomoci. Jak by se vám líbilo, kdybyste takto museli ležet čtyři roky na lehátku, plivat hlen a krev každý den, až se stanete tak hubenými, že z vás zůstane jen kostra potažená kůží? Tato nemoc vás velmi pomalu požírá zaživa a není nikoho, kdo by vám pomohl. Jak byste se cítili, kdybyste najednou uslyšeli hlasitý zvuk z reproduktoru, který se ozývá džunglí a nějaký blázen volá: „Bůh vás uzdraví, nezáleží na tom, co je s vámi, jen přijďte k Ježíši!“ Ale jak byste se cítili, kdybyste byli tak slabí, že nemůžete chodit a nemůžete se tam nijak dostat, i když chcete? Víte, co tedy ta stará paní udělala? Začala se skrze tu džungli plazit po loktech. Trvalo jí osm hodin, než se proplazila tím městečkem, což je ve skutečnosti malinká vesnice, ne jako vesnice zde. Když se doplazila k domu pastora, bylo již po půlnoci. Zaklepala na dveře. Nakonec tedy vyšli ven a hledali, kdo to klepal. Nikdo tam nebyl. Dívali se a tato žena pastora chytla za nohavici, a když se podíval dolů, tak uviděl na zemi tuhle ženu s pořezanými a zakrvácenými lokty, která říkala: „Potřebuji, prosím, pomoc!“ Sklonil se k ní tedy a vzal ji k sobě domů. Uložil ji do postele a společně s manželkou se za ni začali modlit.

Modlili se za ni od jedné hodiny až do sedmé hodiny ranní. Pak šel dvě hodiny po cestě k dálnici, kde nasedl na autobus. Jel dvě hodiny, až dojel k mému domu. Vzal mě s sebou a když jsem tam přišel, uviděl jsem tuhle dotlučenou ženu s tuberkulózou ležet v jeho domě téměř mrtvou. Takže co teď? Lehl jsem si na ni ve jménu Ježíš. Moje plíce jsou dobré a mé tělo je plné života. „Prosím Tě, Bože, pronikni do této ženy ve jménu Ježíše.“ A potom jsem ji vedl k Ježíši a ona se znovuzrodila. Pak jsem se s nimi najedl a odešel.

O několik dní později jsem s nimi byl ve sboru v té stejné vesnici. Modlím se za tolik lidí, takže na většinu z nich zapomenou. Ale seděl tam někdo, kdo byl nově obrácený a uctívá Ježíše. Taková malá stará paní. Zeptal jsem se pastora: „Kdo to je?“ „Ó! To je ta babička, Davide, co měla tu tuberkulózu. Je úplně uzdravená, maso a svaly jí dorostly a je z ní úplně někdo jiný než ten, koho jsi viděl. Proto ji nepoznáváš!“

David Hogan prožil znovuzrození v letadle

Efezským 2, 1-3: *„A vzkřísil i vás, mrtvé v proviněních a hříších, v nichž jste kdysi chodili podle běhu tohoto světa, podle mocného vládce ovzduší, toho ducha, který nyní působí v synech neposlušnosti, mezi nimiž jsme také my všichni kdysi žili v žádostech svého těla, když jsme dělali to, co chtělo tělo a mysl, a byli jsme přirozeností dětmi hněvu tak jako ostatní.“* Nebyl jsem v pořádku, ale Ježíš přišel a osvobodil mě. Letěl jsem tehdy v letadle na Aljašku z místa, kde jsem žil. Svoji práci jsem vykonával velmi dobře. Zavolali si mě a opravdu na mne čekala velmi slibná práce. Byl jsem na cestě, abych si začal vydělávat spoustu a spoustu peněz v místě zvaném Prud Bay na Aljašce. Našli tam naleziště oleje a tam jsem měl pracovat. Ale když jsem tam tím letadlem letěl, tak ke mně Bůh promluvil. Nikdy předtím jsem hlas Boží neslyšel. Dokonce i když jsem vyrůstal jako syn pastora. A Bůh ke mně promluvil a řekl mi, že chce, abych se znovuzrodil. Takhle přímo mi to řekl. Nejdřív jsem si myslel, že to vychází z těch reproduktorů v letadle. To ke mně ale mluvil Bůh slyšitelným hlasem. Slyšíte, co jsem řekl? Rozhlížel jsem se, kdo že to mluví. Každý se tvářil drsně, protože chtěl, aby si o něm ti druzí mysleli, že právě on má nejvíc peněz ze všech. Uslyšel jsem ten hlas znovu a myslel jsem si, že všichni ostatní to slyšeli také. Takže jsem k tomu hlasu začal promlouvat také nahlas a všichni okolo se začali ohlížet a mysleli si, že jsem blázen, protože nikdo jiný to neslyšel. Ale já nejsem blázen. Mluvil ke mně hlas. A byl to Ježíš. Tak jsem si mu začal stěžovat, že se mi to nelíbí, protože lidé nemají víru. Říkal jsem mu, že nejsem proti Bohu. Řekl jsem mu: „Já nejsem proti Tvému království. Opravdu ne, a vím, že je to správné, být znovuzrozen. Ten problém je v tom, že jsem ještě nikdy nepotkal nikoho, kdo by žil cele vírou tak, jak to říká Tvoje Bible. Takže nemám nikoho, koho bych mohl následovat a z toho důvodu Ježíše následovat nemusím.“ Bůh ke mně znovu promluvil slyšitelným hlasem. A nahlas mi řekl: „Já chci, abys ty byl takovouto osobou.“ Jsem dobrý na to, abych dělal výzvy. Řekl jsem: „Máš tedy, co jsi chtěl.“ Odepnul jsem si bezpečnostní pás... promiňte... promiňte... vyšel jsem z té uličky, poklekl jsem a pozvedl jsem ruce k Bohu a vedl jsem se k Ježíši, nahlas. Přímou v letadle. To proto, že jsem byl pastorův syn, takže jsem viděl alespoň tisíckrát, jak to otec dělá. Víím, jak někoho vést k Ježíši, jen z toho, jak jsem otce sledoval. Takže jsem se vedl k Ježíši a tím jsem byl znovuzrozen. A jsem opravdu rád, že jsem znovuzrozen. A od toho dne žiji vírou. Nežijeme člověkem. Žijeme Ježíšem.

Efezským 2:3, 4: *„...mezi nimiž jsme také my všichni kdysi žili v žádostech svého těla, když jsme dělali to, co chtělo tělo a mysl, a byli jsme přirozeností dětmi hněvu tak jako ostatní. Ale Bůh, který je bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou si nás zamiloval...“*

Není to tedy ze skutků, ale z milosti. Není žádný způsob, jakým bych tyto zázraky sám nějak vykonal. To musí udělat Bůh. Je to čistě milost Boží, která proudí z tebe k někomu jinému. Efezským 2:8: *„Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás – je to Boží dar.“* Je tomu tak proto, že Bůh nechce, aby se tím kdokoliv chlubil.

Bázeň Boží

Byl jsem jednou zavolán na jedno místo, kde pěstují bambus. Byl tam jeden chromý člověk, který byl sedm let ochrnutý. Šel jsem k němu a jen jsem se ho dotkl, ten člověk byl okamžitě uzdraven. To byla ta nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděl. Jen jsem k němu přišel a on byl okamžitě uzdraven. Vyskočil a začal tam běhat radostí, po sedmi letech života jako mrzák! To je něco. Běhal po celém tom místě a běhal okolo domu, vyběhl do městečka, k řece a pak se vrátil. Byl tak šťastný, že po sedmi letech vstal z postele. Byl v tom ale jeden problém. Jeho otec a matka byli čarodějové černé magie. A začali za to na něho i na nás a na všechny házet různá prokletí. A začali s ním bojovat... a bojovat... až nakonec jim podlehl. Chápete? Zapřel Ježíše. Naše bratry to úplně vystrašilo k smrti, protože už viděli, že když někdo takový zapřel Ježíše, tak padl mrtvý k zemi. Takže jeden bratr rychle utíkal ke mně domů. A řekl: „Člověče... ten muž... musíš rychle přijít. On zapřel Ježíše! Musíš ho přemluvit, aby se vrátil k Bohu!“ Tak jsem nastartoval svůj nákladák, jel jsem tam a snažil jsem se ho přemluvit, aby se vrátil zpět k Bohu. Řekl: „To nikdy neudělám. Jsem uzdraven. Ted' už více Boha nepotřebuji.“ Řekl jsem: „Říkám to skrze Ducha svatého, máš jeden týden na to, abys činil pokání. Za každý den, ve kterém se neobrátíš zpět k Ježíši, budeš jeden rok ochrnutý. A jestli se k Němu nevrátíš za sedm dní, což bude těch sedm let, ve kterých jsi byl ochrnutý, tak zemřeš!“

Řekl mi: „Mocnosti mého otce jsou větší.“ Řekl jsem: „Mýlíš se, hochu. Byl jsi ochrnutý sedm let a tvůj otec tě nemohl uzdravit.“ Odpověděl: „Neobrátím se.“ Řekl jsem: „Dobře, ale uvidíme, jestli jsou moje slova pravá nebo jestli je čarodějnictví tvého otce správné. Poslouchej mě dobře, sedm dní!“ Bylo deset hodin dopoledne, napsal jsem to na kousek papíru a dal jsem mu ho. O týden později a jednu sekundu padl mrtvý k zemi. Slyšeli jste mě všichni, co jsem řekl? Byla tam tehdy spousta lidí, kteří chtěli být znovuzrozeni, protože byli naprosto vystrašení. Báli se, aby se jim náhodou nestalo, že by nebyli znovuzrozeni. V církvi potřebujeme bázeň, bázeň Boží.

19.10.1994 Austrálie

Novodobý Job

Ten veliký misionář, který mě učil jak se stát Božím mužem a jak jednat jako Boží muž a jak nehledat dolary, ale hledat krev Ježíše a moc kříže, mě také naučil, že ten největší misionář, kterého v životě potkal, žil na Sahaře v poušti. Tento muž tam pracoval 42 roků a za těchto 42 roků získal 7 duší. To je to, co Bůh hledá. Nehledá nějaké nedbalé „rychlerozpustné vločky“, které skáčou z místa na místo a hledají ta nejlepší saka a nejlepší auta a ty nejlepší zástupy. Bůh hledá někoho, kdo neustále hledá Ježíše!

Zacharjáš 3:1: „*Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího před andělem Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil.*“ KR

Takže tady máme Jozua, nejvyššího kněze Božího. V jeho dnech byl právě on tím vyvoleným – chápete? Bible říká: „*a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil.*“ Musíte si něco uvědomit. Když se rozhodnete něco udělat pro Boha, pak za vámi stojí zástup andělů, máte k dispozici zbroj Boží, krev Ježíše, slovo Boží a slávu Boží. Ale také máte vedle sebe jednoho duševně chorého šílence, který je proti vám. Jmenuje se ďábel. A musíte si uvědomit,

že odpor je součástí křesťanské chůze. Většina z nás nechce slyšet, že hned vedle Jozua stál ďábel. On obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit. Žádný člověk není výjimkou! Všichni jsme náchylní ke svodům. Musíme neustále a denně vzývat jméno Ježíš. Na každý den musíme bojovat se strachem. Pokud trochu rozumíte tomu, co pro člověka dělá fyzické cvičení – ten jediný způsob, jak přinutím tyto staré svaly ještě k větší fyzické práci je, že s nimi budu pracovat. Musí se na ně vložit odpor a možná že příští den nebo až ten další zdvihnu těch 120 kilo, jen počkejte a uvidíte. Pokud chcete vyhrát, pak musíte prostě makat – cvičit a namáhat ty svaly. A za nějakou dobu se vaše schopnosti a síla znásobí a budete schopni pohnout s ještě větší vahou.

Nesmíte být znechuceni. To je další vlastnost ďábla, kterou vám není v Bibli povoleno praktikovat. Bible říká ve verši 2: „*Ale Hospodin řekl satanu: Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?*“ Chci vám říct, že pokud vydržíte ve své chůzi s Bohem, pak On pokárá ďábla a ďábel se bude muset odklidit. Musíme se naučit, jak bojovat pro Boha a společně s Bohem.

Job 2:2: „*Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemí, a obcházel jsem ji.*“ Tím nechci říct, že bych byl tak dobrý jako Job nebo apoštol Pavel, ale byli to také jen lidé a byli naplněni čistotou a horlivostí, a přece museli procházet peklem. Verš 3: „*I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své, ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil bez příčiny.*“ Bible říká, že Job byl „dokonalý“ (v anglické Bibli), to o něm říká Bible a samotný Bůh. Byl to dobrý a spravedlivý člověk a vystříhal se zlého. Bůh má na vás názor – samozřejmě pokud nejste pronásledováni kvůli hříchu jako někteří, a to je potom jiný příběh. Bůh měl svůj názor ohledně Joba. Ďábel odpověděl Pánu ve verších 4 a 5: „*Kuži za kuži! Za sebe samého dá člověk všechno, co má. Ale jen vztáhni ruku a dotkni se jeho kostí a jeho masa, hned ti bude do očí zlořečit.*“ Víte, co řekl Bůh ďáblu? „*Nuže, měj si ho v moci, avšak ušetři jeho život.*“ Job byl velmi bohatý a mocný člověk. Měl tisíce kusů dobytka, krav a oslů a mnoho služebníků. Měl spoustu půdy.

Už jsem vám vyprávěl o mém chlapci, jak jsme seděli v Guatemale na pláži. Jedli jsme krevetový salát. A můj chlapec najednou zemřel v náručí mé manželky. Nevěděl jsem, že jsem vstoupil do války, tak jako můj bratr Job tady. Teď je to na mně, jestli budu stále chodit v bezúhonnosti před Bohem. Teď je řada na mně, jestli se vyvaruji zlého. Protože ty myšlenky na vás začnou přicházet. Manželka plakala, a viděly to moje ostatní děti. Modlili jsme se a modlili, a po čtyřech hodinách modliteb byl vzkříšený z mrtvých, ale nemohl vidět ani slyšet. Okolo něho byl podivný zápach. Žil jsem v Lousianě poblíž místa, kde dolují síru, a to byl podobný zápach. Řeknu vám, že to byl samotný ďábel na tom místě! Ďábel přišel, aby se pokusil vzít mého chlapce, ale kvůli Ježíši nemohl. Po další asi hodině zápasu v modlitbě začal znovu vidět a slyšet. Tancoval jsem radostí po místnosti.

Když se to ale stalo, začal jsem hledat nějaký hřích ve svém životě, vědomý i nevědomý. Ale nemohl jsem žádný najít. Nejsem dokonalý člověk, ale následuji Ježíše. A v tom okamžiku jsem si vzpomněl na Joba – ztratil děti, zvířata, dostal nemoc a seděl na kupě hnoje a škrábal se nějakým starým střepem a všichni na světě ho opustili, i jeho žena. Byl opravdu dole! Psi mu lízali rány.

Byl další člověk, který tímto musel projít...apoštol Pavel. 2 Korintským 11:13-15: „*Takoví lidé jsou falešní apoštolové, lstiví dělníci, vydávající se za apoštoly Kristovy. A není divu, vždyť sám satan se vydává za anděla světla. Proto není nic zvláštního, jestliže se také jeho*

služebníci vydávají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude podle jejich skutků. “ Když lidé začnou mluvit proti vaší službě, proti vám, proti tomu, co Bůh dělá ve vašem životě – musíte se naučit, jak se radovat. Tím se jenom učíme, jak posílit další sval. Verš 16: *„Znovu říkám, aby mě nikdo neměl za nemoudrého. Jinak mě přijměte aspoň jako nemoudrého, abych se i já trochu pochlubil.* “ Někteří mi vyčítají ty věci, o kterých mluvím.

Verš 22: *„Jsou to Hebrejové? Já také! Jsou Izraelité? Já také! Jsou símě Abrahamovo? Já také!“* Podívejte se, ten člověk prošel všemi těmi školami. Naučil se různým řečem. Prošel celý svět. Nejsem proti vzdělání, ale pokud vám říkají, že vzdělání je vše co potřebujete, aby z vás byl Boží muž, tak proč tedy Pavel mluví o těch věcech v dalších verších? 23-24: *„Jsou Kristovi služebníci? (Mluvím jako hlupák:) Já více! Hojněji v pracích, v nesčetných ranách, hojněji ve vězeních, často v nebezpečí smrti. Od Židů jsem pětkrát dostal čtyřicet ran bez jedné...“* Je k tomu potřeba zkušenosti v Duchu svatém. Je třeba strávit nějaký čas na bitevním poli. Je třeba chodit v dokonalosti s Bohem. Je třeba nenechat si vzít tu horlivost Ducha svatého, kterou do tebe Bůh vkládá.

V té době jsme měli bohoslužby v 7 – 12 sborech denně. Měli jsme měsíčně zhruba 150–550, 600 nově obrácených a to nepočítám práci domorodých pastorů, počítám jen ty bohoslužby, kterých jsem se účastnil. Začali jsme křísit mrtvé, slepé oči se otvíraly, tuberkulóza a malomocní byli očišťováni. A najednou mi můj chlapec zemře v náručí matky! Zeptal jsem se manželky: „Jak je to možné?“ Šel jsem za každým svým dítětem zvlášť a ptal jsem se jich, jestli nežijí v nějakém hříchu. Zeptal jsem se manželky: „Nejsi v hříchu?“ Každý mi tvrdil, že není v hříchu. Tak jsem řekl: „Dobrá tedy. Pak je jasné, že to je ďábel.“

„Hojněji v pracích“ – řeknu vám, že pracuji pro Ježíše více než ostatní. *„V nesčetných ranách“* – byl jsem zbitý tolikrát, že už to ani nemohu spočítat. Byl jsem zbitý pro Ježíše. Mám stále ty jizvy na svém těle. Cože to mám? Nové video? Nové auto, abych ho mohl chválit? Nové sako, abych ho mohl uctívat, abych vypadal jako „třída“? *„Hojněji ve vězeních, často v nebezpečí smrti.“* – O tom jsem vám už vyprávěl. *„Od Židů jsem pětkrát dostal čtyřicet ran bez jedné. Třikrát jsem byl zbit holemi, jednou jsem byl kamenován.“* Už ani nevím, kolikrát jsem byl kamenován. Byl jeden sbor, do kterého když jsme šli, tak jsme byli pokaždé kamenováni. Chodil jsem tam opravdu nerad, nenáviděl jsem to. Říkali jsme tomu „sbor létajícího kamení“.

Protože pokaždé, když jsme tam šli, tak na nás zvenku litaly kameny a nebyly to jen nějaké malé kamínky, ale pořádné balvany. Jednou navečer jsem byl v tomto sboru a přede mnou stála malá holčička a se zájmem mě poslouchala. Kázal jsem evangelium. Poskakoval jsem za kazatelnou a tahle holčička ze mě nespustila oči. Najednou na nás začaly lítat kameny a jeden z nich ji udeřil přímo do obličeje. Krev začala stříkat po celém tom místě. Začala křičet bolestí, která musela být veliká.

Vzal jsem ji do náruče a začal jsem s ní chodit sem a tam a přitom jsem stále kázal evangelium. Byl jsem celý od krve, ale stále jsem kázal a ona pořád plakala. Jestli kázete evangelium bez kompromisu, pak z lidí poteče krev. Boží církev je pronásledovaná. Pronásledování vás dělá radikálními, nebojíte se. Pokud trpíte pro jméno Ježíš, pak máte být těmi nejradostnějšími lidmi na zemi. Pokud ale trpíte kvůli vaší hlouposti – to je pak jiný příběh.

Takže jsem držel tu dívenku a krev mi stékala po oblečení a já pořád kázal a modlil se, žádal jsem Boha za uzdravení a během několika minut to krvácení přestalo a s tím i bolest. Během několika minut jsem ji dal zpět její matce, která došla pro kbelík s vodou. Před námi ji umyli, dali jí nové oblečení a ona se tam znovu postavila a poslouchala moje kázání až do konce, jako kdyby se nic nestalo.

Během této doby byla spousta příležitostí, abych přestal. Mohl jsem říct: „Hele, tohle je na mě příliš, končím; nevěděl jsem, že ta cena je tak vysoká. Nechci ji zaplatit.“ Ale nemůžete přestat. Lidé s vámi počítají.

Verš 26: „Často na cestách, v nebezpečích na řekách, v nebezpečích od lupičů, v nebezpečích od vlastního národa, v nebezpečích od pohanů, v nebezpečích ve městě, v nebezpečích na poušti, v nebezpečích na moři, v nebezpečích mezi falešnými bratry.“ Někteří z vás ani nevědí, že něco takového je v Bibli. A jiní zase říkají: „Mně se to nemůže stát – já mám víru.“ Pavel napsal více jak 14 knih a Bůh je dal do svého svatého Slova. Verše 27-28: „*V námaze a únavě, často v bděních, o hladu a žízni, často v postech, v chladu a nahotě. Kromě těch vnějších věcí je tu ještě to, co proti mně povstává každý den: péče o všechny sbory.*“ Tohle je opravdová starost o církev. Chce, aby sbory byly plné Boží moci. Vy se ale spíše staráte sami o sebe než o církev nebo o národ. „*Kdo slábne, abych já neslábl? Kdo se pohoršuje, aby mě to nepálilo?*“ Tenhle člověk byl takový jako vy a já. „*Musím-li se chlubit, budu se chlubit svými slabostmi.*“

Po několika týdnech od doby, co zemřel a byl vzkříšen můj chlapec, jsem se začal cítit nemocný. Po dobu osmnácti let, co jsem byl v džungli, jsem nikdy nedostal žádnou tropickou nemoc. Jedl jsem všechno, co mi dali a nikdy jsem neonemocněl. Vždy jsem byl zdravý. Jednoho dne ale cholera zaklepala na moje dveře a já to nevěděl. Cholera udeřila a já se modlil za spoustu a spoustu lidí, za jejich uzdravení z této nemoci, každý den na bohoslužbách i v jejich domech jsem na lidi vkládal ruce. Najednou jsem se začal cítit velmi slabý, ale nevšímal jsem si toho. Nenechal jsem se ničím zpomalit. Začal jsem rychle ztrácet na váze. Zvracel jsem, ale pořád jsem navštěvoval sbory. Až jednou jsem omdlel za volantem. Ale díky Duchu svatému ten nákladák nesjel ze stráně, ale vjel do kopce. Po nějaké době jsem se probral, ale nevěděl jsem, kde to jsem. Nakonec jsem se ale otočil a dojel jsem domů za manželkou. A následujících jedenáct dní mého života bylo naplněno slávou ďábelskou. Začal jsem krvácet. Moje stolice a moč byly neustále plné krve. Pokaždé, když jsem šel na záchod, všude zůstávala spousta krve. Krev mi tekla z pusy a z nosu. Krev mi tekla i z očí a z uší. Nemohl jsem spát, pořád ze mě tekla krev. Nemohl jsem ani chodit. Takto přešlo devět dní. Mohl jsem se pouze plazit po loktech na záchod, jen proto, abych zvracel, a zvracel jsem veliké kusy krve. Nevěděl jsem co to je. Manželka a děti se po celou tu dobu postily a prosily o milost, protože takto mě nikdy v životě neviděly. Opravdu hodně jsem zhubl.

Brzy ráno byla moje manželka vzhůru, díky Bohu za dobrou manželku. Na postel dala dvojité ručníky, umývala vše od krve téměř neustále. A najednou toho rána, z ničeho nic, po jedenácti dnech jsem dostal hlad. Krev tam stále byla, ale měl jsem hlad. Požádal jsem manželku, aby mi udělala všechno, na co mám chuť, jedl jsem, ale stále tam byla ta krev. Někdy odpoledne se však krvácení zastavilo, a necítil jsem se nemocný – byl jsem uzdraven krví Ježíše! Haleluja! Ježíš!

Ještě ten den jsem s pomocí své manželky jel na shromáždění v hlavním městě Mexiku. Tam na mě ďábel nastražil další past. Chytil jsem se tam do pastí sršně. Lidé, s kterými jsem sloužil více jak deset let, ke mně přišli a řekli mi: „Něco s tebou není v pořádku! Nejdřív ti zemře syn, potom ti dojdou peníze a teď máš choleru, jsi tedy v hříchu! Odcházíme!“ (pozn. překl. Podobně jako Jobovi přátelé, kteří obviňovali Joba z hříchu, i když tomu tak nebylo.) Dva z mých hlavních vedoucích mě opustili a naprosto mě emocionálně zdevastovali. Co v takové chvíli dělat? Zůstanete stát! Důvěřujete Ježíši! Necháte Ducha svatého, aby byl veliký ve vás i v té nejtemnější hodině. Tehdy Ho potřebujete nejvíc.

Vrátil jsem se tedy ke své misijní práci ve středním Mexiku, když mi najednou někdo zavolal. Řekl mi: „Mám pro tebe špatnou zprávu. Muž, kterému tak velmi důvěřuješ, upadl do

hříchu.“ Byl to muž, s kterým jsem se společně modlil za uzdravení a lidé byli vždy uzdravováni; pracovali jsme společně po více jak sedmnáct let. Zjistil jsem, že upadl do cizoložství a zneužíval peníze z naší služby. Jedna rána za druhou! A tohle se nedělo jednou za půl roku, ale každý týden. Neřeknu vám vše, co se stalo, ale jen něco. Okamžitě jsem k němu jel. Řekl jsem mu: „Hele, musíš se mnou mluvit. Ty žiješ v cizoložství?“ Neodpověděl, jen svěsil hlavu. Padl jsem na zem a začal plakat a prosit Boha, ale už bylo pozdě. Všechno na mě dolehlo. Nestačil jsem se ještě pořádně vzpamatovat z té cholery a dva vedoucí mi odešli a nazvali mě ďáblem.

Myslel jsem si, že ke konci roku to přestane, ale neskončilo to. Čtrnáctého ledna byly narozeniny mého syna. Byly mu čtyři roky. Někdo mi zavola. Byl jsem právě na shromáždění s právníky v hlavním městě Mexiku kvůli povolení naší služby v Mexiku, abychom vše mohli dělat legálně. Šel jsem do hotelu a tam byl pro mě vzkaz: „Naléhavý telefonát, volejte vaši manželce.“ „Ach, Bože, prosím,“ vzal jsem telefon a na druhém konci se ozvala moje dcera Crystal. „Tati, musíš rychle přijet domů. Maminka byla popálená.“ Ach, jenom to ne! Ona je ta nevinná v tomto boji. Vše, co dělá je to, že umývá moje nohy. Nemohu vám říct, jaký to byl pocit.

To byl ďábel. Dojeli jsme tam a hned jsem vběhl do domu a spatřil jsem svoji ženu od pasu nahoru popálenou. Měla spálené vlasy, oční víčka a obočí, její nehty byly spálené, všude seškvařené strupy po celém těle. Byla pálena zaživa! Hrozná utrpení! To jediné, kterého si kromě Boha vážím, je moje manželka. Hned potom si cením svých dětí. Ležela tam a umírala. Padl jsem na podlahu a začal plakat. Moji spolucestující Indiáni padli na podlahu také. Sloužila s milostí, nikdy si nestěžovala, nenadávala, vždy byla šťastná, že může sloužit muži Božímu. Vkládali jsme na ni ruce a s pláčem se za ni modlili.

Musel jsem se stát matkou, učitelem ve škole, hlavním uklízečem, kuchařem a k tomu jsem se musel starat o 300 sborů. To je opravdu těžké. Fyzicky vás to poznamená. Stal jsem se jejím doktorem. To bylo jedenáct dní potom, co byla popálena. Vyměňoval jsem jí obvazy dvakrát denně. Svlažoval jsem ji a dělal vše, co se musí dělat, ale žádné výsledky to nepřinášelo. Až nastal jedenáctý den. Díky Bohu za den jedenáctý! Ty strupy spadly z její tváře a z rukou a pod tím se objevila nová kůže. Byla uzdravena. Díky Ježíši!

Mysleli byste si, že to skončilo, ale takové slovo ďábel nezná. Chůze víry je každodenní chůze. Byli jsme na jedné konferenci, kde jsem s nadšením kázal a Ježíš tam dělal spoustu věcí. Bůh nám začal opět žehnat finančně. Seděl jsem v letadle, ale ještě než jsme začali stoupat, tak ke mně promluvil ďábel slyšitelným hlasem: „Zabij svou dceru Crystal!“ Ježíš by nepřišel, aby zabil moji dceru, takže to musel být ďábel. Myslím, že není těžké rozpoznat tyto dva hlasy.

Tak jsme spolu s manželkou začali okamžitě svazovat ďábla ve jménu Ježíš! Jakmile jsem

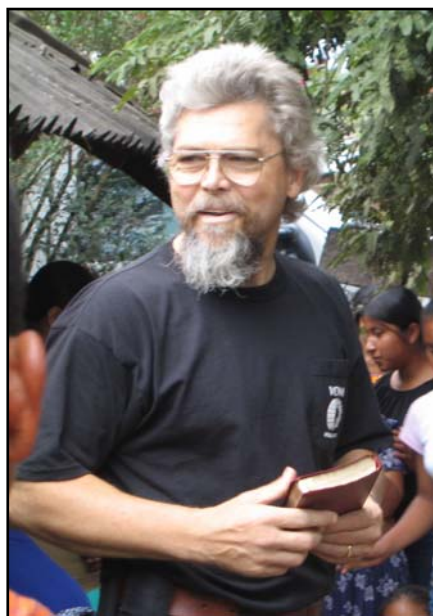
Děvčátko vzkříšené z mrtvých

Tohle malé děvčátko bylo vzkříšené z mrtvých poté, co se za něj jeho rodiče modlili. Když se ráno probudili, leželo její tělo bezvládně v posteli a oni se začali modlit. Ježíš odpověděl na jejich modlitbu životem.

přišel domů, zjistil jsem, že moje dcera má spálu. Byl to ďábel, kdo se tím snažil zabít moji dceru! Celé tělo jí zrudlo a ztratila na váze a kůže se jí sloupala. Vypadaly jí všechny vlasy. Dvanáctého dne ke mně přišla, když jsem se modlil v nebeské řeči ve své pracovně, aby jí Bůh daroval život, a řekla mi: „Tati, jsem zdravá.“ Halelujah! Byla uzdravena!

Zůstal jsem ale na stráži, protože jsem si byl vědom toho, že přijde něco dalšího. Ted' už jsem byl plně přesvědčen o tom, že jsme v boji, ve kterém musím vytrvat. Byl jsem přesvědčen, že jsme pod těžkou palbou, protože Bůh o nás projevil zájem, aby nás vzal s sebou do vyšší úrovně s Ním. Takže jsem ji držel v náručí a děkoval Bohu za její uzdravení, když vtom přišel dovnitř můj malý syn Louis: „Tati, bolí mě v krku.“ Vzal jsem ho a hned jsem začal přikazovat mocností zla, aby ho pustily a svazoval jsem je. Nepomohlo to. Byl oteklý, celé tělo mu zčervenalo od spalniček a víte, co se mu ještě přihodilo? Slezla mu kůže. Přeběhlo deset dní a jedenáctý den ráno přišel ke mně do pracovny. Rozhodil ruce a řekl: „Tati, tati, jsem zdravý.“ Můžete o mně říkat, co chcete, ale ďábel je lhář.

Přeběhlo pár dní a byl jsem šťastný, protože můj chlapec byl opět zdravý. Crystal měla své šestnácté narozeniny. Crystal byla ta, o které ďábel řekl, že ji zabije. Moji krásnou šestnáctiletou dceru. Takže jsem se rozhodl, že budu s ní, protože pro děvčata jsou šestnácté narozeniny velmi důležité. Manželka všechno na její narozeniny pěkně připravila. Sedli jsme si ke stolu k hostině, kterou moje manželka připravila, ale moje dcera na mě pohleděla a řekla mi: „Tati, bolí mě v krku.“ Ach ne! Shromáždili jsme se okolo a modlili jsme se za ni a požádali Boha, aby ji uzdravil. Ráno však nebyla schopná vstát z postele. Bylo to 28. února. Tehdy začala bitva, která trvala 61 dní. S ní to bylo ze všech nejhorší. Moje dcera je velmi pěkná, je to sportovní typ, ráda sportuje a miluje Ježíše. Modlil jsem se nejen za ni. Odešel jsem do jedné indiánské chatrče modlit se za lidi nemocné cholerou. Vždy když jsem se za někoho modlil a pak jsem odešel, tak byl ten dotyčný uzdraven a nezáleželo na tom, co to bylo za nemoc. Byly tam dvě ženy nemocné na choleru. Klekl jsem si, modlil se za jednu,

David Hogan

potřísnil jsem se její krví a přiskočil jsem k druhé, modlil se, potom jsem šel do sboru, a po nějaké chvíli se vrátily obě dvě, uzdraveny. Takže jsem se nadšený vrátil domů, protože Bůh byl stále s námi. Přišel jsem k dceři do pokoje - a našel jsem ji téměř mrtvou. Přiskočil jsem k ní a řekl jsem: „Ve jménu Ježíši!“, ani jsem si nestačil umýt ty zakrvácené ruce: „Bud' uzdravena!“ a... nefungovalo to. Vypadalo to tak, že se stane to, co ďábel o ní řekl. Ale já jsem se stejně modlil a věřil Bohu. Mohu vám říct, že Bůh byl se mnou během té doby. Modlil jsem se za jedno malé dítě a Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Halelujah! Pokud Bůh může křísit mrtvé, pak jistě může uzdravit i moje dítě. Tak jsem utíkal domů, modlil se za ni... a opět se nic nestalo! V noci jsem téměř ani neusnul a stále se modlil. Ráno to bylo ještě horší, až přišel den dvacátý první, kdy mi manželka řekla: „Musíme jí píchnout injekci. Musí dostat nějaká antibiotika.“ Moje manželka ji odvezla na kliniku.

Když jsem tam přijel, řekli mi: „Má hnisavý šok.“ Znáte to někdo? To je, když se vám dostane infekce do jednoho hlavního orgánu, a tento hlavní orgán se stane přenašečem této infekce do dalších částí těla a zemřete. Začal jsem plakat. Řeknu vám, že jako otec jsem zklamal. Selhal jsem i jako Boží muž pro někoho, kdo potřeboval Ježíše. Selhal jsem i jako pastor. Moje dcera ke mně vzhlíží jako ke svému pastrovi. Tak jsem ji odvezl do velkého

města. Dali jsme ji do nemocnice a doktor mi řekl, že její plíce jsou plné tekutiny. Následujících deset dní nastal boj. V těle mé dcery se projevilo během té doby jedenáct nemocí. Z hnisavého šoku se stala tuberkulóza, leukémie, dokonce poškození mozku. Najednou byl z toho zžiravý vřed, pak vápenatá nemoc. Potom z toho bylo 5 – 6 různých druhů rakoviny. Ta věc si prostě v jejím těle hrála různé hry a přitom měnila jména. Jedenáctkrát ke mně doktoři přišli a řekli mi: „Je nám líto, zmýlili jsme se v diagnóze.“ Byl jsem fyzicky i psychicky zničen. Vypadal jsem jako živá mrtvola. Žádná síla ve mně nezůstala. Vše, co mi zůstalo, byl Golgotský kříž... Duch svatý. Byl jsem vyčerpaný a sledoval jsem svoji dceru, jak tam leží na jednotce intenzivní péče, ale když se naše oči setkaly... řeknu vám, že to byla jedna z nejúžasnějších věcí, jakou jsem kdy viděl. Když se naše oči setkaly... uviděl jsem, jak uzdravení vchází fyzicky do mé dcery a přitom z ní cosi vyšlo. Najednou se jí rozevřely oči a začala se na mě usmívat... byla uzdravená! Halelujah! Nesmíme se pustit kříže. Musíme stále vzývat krev Ježíše Krista. Vzal jsem ji do náruče a běžel s ní po chodbě a řekl jsem to sestrám. Šel jsem pro doktora a ten nemohl věřit svým očím. Všichni, kdo tam byli, nemohli věřit svým očím! Doktor ji chtěl vyšetřit, aby zjistil, proč byla tak náhle uzdravena. Tak jsme tam pár dní ještě zůstali. Když k nám přišel, řekl nám, že neexistuje žádné lékařské vysvětlení pro uzdravení toho děvčete. Tak jsem mu řekl, co to bylo, až nakonec doktor řekl: „Propouštíme vás.“ Podíval se na moji dceru a řekl: „Tvůj tatínek je upřímný člověk. Má ke každému respekt.“ Pak nám řekl: „Nikdy jsme nepotkali takové lidi, jako jste vy.“ A potom řekl ještě něco jiného mé dceři: „S vaším uzdravením nemáme nic společného. Byla to víra vašeho otce v Pána Ježíše, která vás uzdravila.“

Job 42:1, 2: „*Job na to Hospodinu odpověděl: "Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný."*“ Nezáleží na tom, kdo nám odporuje a kdo tímto odporujícím je, záměry Boží se naplní. Musíme se naučit, jak se poddat pod Boží suverénní ruku. Musíme se naučit, jak mít víru ve jméno Jeho Syna. A musíme se naučit, jak se nepouštět kříže. Job 42:3: „*Kdo smí nerozvážně zatemňovat úradek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám. Rač mě vyslyšet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučíš mě.*“ Dostal zjevení o všemohoucnosti Boží. (5) „*Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.*“ Je jen velmi málo lidí z těch, kteří zde sedí, kteří doslova měli s Pánem Ježíšem rozhovor. Většina z nás máme pouze víru z toho, co jsme slyšeli. Bible říká, že víra přichází ze slyšení a slyšení ze Slova Božího. Tito Boží mužové jednali stejně tak jako my. (6) „*Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.*“ Bůh ale Joba neobvinil a svůj názor ohledně Joba také nezměnil. (7) „*Když Hospodin k Jóbovi domluvil tato slova, řekl Elífazovi Témanskému: "Můj hněv plane proti tobě a oběma tvým přátelům, protože jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Job."*“ Job dostal veliké vysvobození, ale až poté, co odpustil svým přátelům jejich „moudré“ řeči. Opravdu nenávidím, když mi někdo říká: „Musíme používat moudrost, bratře Hogane.“ Moudrost je získávat duše. (8) „*Vezměte tedy za sebe sedm býčků a sedm beranů a jděte k mému služebníku Jobovi. Obětujte za sebe zápalnou oběť a můj služebník Job ať se za vás modlí. Já ho přijmu milostivě a nepotrestám vás za vaše poblouzení, že jste o mně nemluvili náležitě jako můj služebník Job.*“ To jsou ti lidé, kteří si mysleli, že chodí ve zbožné moudrosti! Ale Boží názor je takový, že potřebují Jobovy modlitby. Další verš je velmi důležitý (10): „*Hospodin také změnil Jobův úděl, poté co se modlil za své přátele, a dal mu všeho dvojnásob, než mívával.*“ To všechno mu Bůh dal až poté, co se modlil za své přátele, kteří ho obviňovali z hříchu. Stalo se to až poté, co vírou se modlil za jejich vysvobození. Tohle je to nejdůležitější – naše chození s Bohem. Pán navrátil Jobovi dvakrát tolik, co měl. Dábel vás chce dostat, ale vy se musíte vzepřít tomuto náporu s vytrvalou modlitbou. Zacharjáš 4:6: „*Nato mi řekl: "Toto je slovo Hospodinovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů."*“ Nezáleží na tom, že nemáš dost peněz a mocí... je to silou Boží. (pozn. překl. Tehdy měl David to vidění o nebeském meči)

10. 11.1996 v Christian Outreach Centre, Mansfield, Queensland, Austrálie.

Římanům 4:17: „...*(jak je napsáno: "Ustanovil jsem tě otcem mnohých národů")* před Bohem, kterému uvěřil, který obživuje mrtvé a povolává věci, které nejsou, jako by byly.“ Bůh může vzkřísit kohokoliv z mrtvých – dokonce i vás. Bůh vás může vzkřísit i jako církev. Může se vás opravdu dotknout. Den předtím než jsem sem přijel, jsme u nás měli sedmdesátiletou babičku, která byla mrtvá asi 14–16 hodin. A Duch svatý se jí dotkl a vzkřísil ji – ale stalo se to až později, když u toho byla celá rodina. Umyli ji k pohřbu. Umístili ji na vyvýšené místo a celé městečko se tam sešlo, aby vyjádřilo příbuzným soustrast. A pak ji Bůh vzkřísil z mrtvých. Haleluja! Je to nádherné!

Jel jsem do jedné vesnice. Trvalo mi to čtyři hodiny nákladákem s náhonem na čtyři kola a potom jsem musel jít pěšky do kopce další dvě hodiny. A teď musíte pochopit, že Bůh může dělat, co chce, protože je Bohem. Není tam rádio, televize, žádný vliv z Ameriky, Austrálie ani Nového Zélandu, ale je tam Ježíš a – čarodějové. Seděl jsem v malé chatrči opřený o bambusovou zeď na kuse klády a kolem pobíhala kuřata. A ten pastor malého vzrůstu, který spravoval čtyři malé sbory, ke mně přiběhl a třásl se. Řekl mi: „Bratře Davide, bojím se, že jsem někde udělal chybu.“ Říkám mu: „Co se děje – o ničem špatném jsem neslyšel.“ Řekl mi: „Bratře Davide, opravdu to není moje chyba. Omlouvám se, všechno jsem udělal správně. Hledal jsem Pána, tak jak jsi mě to učil. Modlím se každý den, tak jak říkáš. Čtu Bibli. Dělán vše správně. To, co se stalo, není moje chyba.“ „Co se stalo? No tak, řekni mi to.“ Třásl se a slzy se mu kutálely po tvářích. Řekl mi: „Bratře Davide, postavil jsem se v našem malém sboru, otevřel jsem Bibli a začal jsem kázat, ale lidé začali padat na zem. Lidé začali plakat. Lidé se začali smát. Tak jsem z toho shromáždění utekl.“ Halelujah! Na to jsem čekal. To byl ten průlom, na který jsem čekal. Nepřišlo to proto, že někdo přišel a kázal o tom anebo že bych o tom mluvil já, ale proto, že to přinesl Duch svatý.

Redding, Kalifornie 26. srpen 1999

Andělé pozorují Hogana při modlitbě za nemocné

Byl jsem před několika měsíci na jedné konferenci. Myslím, že to bylo hned poté, co jsem se vrátil z Brazílie. A modlil jsem se za lidi, kteří přišli dopředu, tak jako včera večer. Bylo tam asi tisíc lidí...měli spoustu potřeb. Najednou jakoby někdo rozsvítil světlo. Tak jsem přestal a sledoval jsem, co to je. Teď už si dávám pozor, když se kolem mě rozžíná světlo. Když jsem se otočil, tak za mnou stáli čtyři muži – andělé. Byl jsem z toho opravdu v úžasu, protože jsem je nikdy předtím neviděl. Viděl jsem demony, jak se zviditelňují, ale tohle bylo poprvé, co jsem viděl anděly. Tak jsem se podíval na manželku a říkám jí: „Běž za nimi a zjisti o co jde.“ A ona se rozhlížela kolem sebe... ale neviděla je. Já myslel, že je vidí každý. Byli opravdu plní světla. A všechno co dělali, bylo to, že tam stáli se založenýma rukama a sledovali nás. To bylo opravdu zajímavé. Myslím, že mi trvalo nějakou dobu, než jsem se z toho vzpamatoval.

Jednou ke mně přišla jedna velmi známá žena, která tráví spoustu času v přímlovách. Při vkládání rukou byli lidé úplně jakoby odhazováni Boží mocí a byli naplněni Duchem svatým a plakali a smáli se v Duchu. Tato žena měla během toho, co jsem vkládal ruce, otevřené

vidění a viděla vedle mě stát dva anděly, kteří měli při sobě různé druhy zbraní a mezi nimi také ohnivé koule, které házeli po lidech – a ti zasažení lidé prožívali opravdu úžasný čas v Boží přítomnosti. Bůh není nějaký hnusný náboženský démon, který na vás čeká za rohem s klackem, aby vás s ním praštil po hlavě. Ty ohnivé koule si můžete zakoupit v jedné Biblické škole... (lidé i David se smějí).

Uzdravení ze slepoty

Lukáš 12:49: „Přišel jsem na zem pustit oheň a co si přeji, než aby už hořel?!“ Víte o tom, že je několik druhů ohně? Jeden je oheň Božího soudu. Potom je to, co nechceme – cizí oheň. My chceme svatý oheň Ježíšův. Musíme vědět, že to je touha celého Nebe, aby Jeho svatý oheň se rozhořel na této planetě. Je to Boží touha!

Nedávno přišla pro modlitbu jedna starší paní a za ní stál její syn. Myslel jsem si, že není

Chatrč – domácí církev

byla slepá 19 roků a Duch svatý jí vrátil zrak.

s něčím spokojená, protože tam tak vážně stála a dívala se na jedno místo. Když jsem na ni vložil ruce, tak padla pod mocí Boží k zemi. Když jsem prošel celou modlitební řadou, tak tam pořád stála a podruhé padla k zemi i se svým synem a užívala si Boží přítomnost.

Když jsem na ni vložil ruce potřetí, tak ji Boží moc doslova odhodila a já pokračoval v modlitbě – byl jsem tak šťastný, že se něco takového děje. Myslel jsem si: „Tak, a dostal jsem tě.“ Najednou začala jásat, a když jsem se jí zeptal, co se děje, tak jsem se dověděl, že

Synové čaroděje

Víte, stalo se mi, že moje učení bylo špatné... musel jsem je změnit. Samozřejmě... ještě nejsem tak duchovní jako vy, abych nikdy nemusel měnit své učení... (lidé se smějí). A to se mi stalo několikrát, dá se tomu těžko uvěřit.

Jednou jsem přišel do naší „církevní chatrče“, jak tomu říkáme. Jsou to prostě jen obyčejné chatrče, které se stávají takovou domácí misijní církví. A v této chatrči seděli dva mladí muži. Nikdy předtím jsem je neviděl. Byli nemocní, to bylo na nich vidět. A tak jsme se za ně modlili, ale nic okamžitého se nestalo, jak tomu většinou bývá. Tak jsem se ptal: „Kdo jsou ti dva?“ „A jaj... bratře Hogane, ti dva jsou opravdu velmi problémoví, doporučuji, aby ses za ně modlil.“ „Jsou to jen nemocní Indiáni.“ „Ne... ne, bratře Hogane, jejich otec je velmi mocný čaroděj černé magie.“ Víte, tak jak se to dnes dělá v Americe, že jakmile je synovi 17

let, tak ho vyhodí z domu s polibkem a řeknou mu: „Teď se postav na své nohy!“, to je špatné a není to podle Bible. Indiáni ale drží pohromadě! Tak jako tito dva chlapi, kteří byli syny jednoho velmi mocného čaroděje. Naučili se všemu od svého otce. Ten čaroděj neuměl číst ani psát, ale mohl vám říct jen několik slov a ráno vás našli mrtvé. Opravdu. Říkám jim: „Když je tedy tak mocný, tak proč jsou tito dva muži zde?“ „Bratře Davide, ten čaroděj nás nenávidí již hodně dlouho a bojuje proti nám a proklíná nás. Měli jsme s ním opravdu spoustu problémů. Ale teď oba jeho synové onemocněli a on je nemůže uzdravit.“ Takže oni sami od sebe přišli na naše shromáždění, kde jsme jim řekli: „Je to jednoduché, máte dvě možnosti. Buďto se vrátíte za vaším otcem, zemřete a půjdete do pekla a nebo se pokloníte před Ježíšem, On vás uzdraví a pak půjdete do nebe. Ale jestli se znovuzrodíte a vrátíte se domů, tak zažijete peklo – ale tohle peklo bude opravdu jen na krátkou dobu v porovnání s tím peklém, co je dole.“ Modlili jsme se s nimi a oni přijali Pána Ježíše. Modlili jsme se za jejich uzdravení a hned se nic nestalo. Ale po cestě domů skrze džungli byli oba dva uzdraveni. Cesta jim trvala několik hodin. Je to úžasné, ale jejich otec, který zná duchovní svět lépe než vy, je předběhl, protože viděl, co se v duchovním světě stalo a čekal na ně, až přijdou domů. Jenom vám říkám jak to je, nechci nijak vyzdvihnout d'ábla, protože on je zkrachovaná existence... je poražený, nezáleží na tom, jak moc vidí do duchovního světa. „Kde jste byli?“ Ten starší byl trochu chytřejší a mlčel, ale ten mladší říká: „Byli jsme... byli jsme tam na tom evangelizačním shromáždění a jsme znovuzrozeni a uzdraveni.“ Otec jim řekl: „Buďto okamžitě zapřete Ježíše nebo vás vyhodím z domu!“ „Máme k tobě respekt, ale ty následuješ d'ábla a my tě už následovat nebudeme.“ Tak se velmi rozčílil a začal nás proklínat. Ten mladší syn chápal svého otce a byl znovuzrozený teprve pár hodin, ale chtěl, aby se jeho otec také znovuzrodil. Někteří křesťané jsou znovuzrozeni dvacet let, a nedělají nic. Ten starší syn měl něco přes třicet roků a nemohl to vydržet, tak odešel, ale ten mladší syn zůstal, protože měl slitování Boží nad svým otcem. Takže začala duchovní bitva, která trvala několik týdnů. Naše sbory procházely duchovním bojem, byli napadeni lidé i na těle... to vše proto, že tito dva chlapi se znovuzrodili. Musíte být ale ochotni postavit se proti nepříteli. Tohle není žádná hra. Tohle není nějaký křesťanský klub „Požehnejte mi“. Tohle byla válka a jednali jsme s opravdu mocným čarodějem.

Víte, včera večer jsem musel bojovat s démony, kteří ke mně přišli. Mohu vám říct, že v této oblasti (Austrálie) převládá duch čarodějnictví, vraždy a sodomie.

Když vyprávím nějaký příběh, je tomu proto, že někteří z vás to potřebují slyšet. Boží slovo dokáže pronikat do vašich myšlenek a začne je rozsuzovat, jakmile Boží slovo začnu vyslovovat. Tohle Slovo začne rozeznávat vaše srdce, když kážu a pak se ke mně vrací a pomáhá mi s tím, co mám kázat.

To co nám ten čaroděj udělal, nás nakonec posunulo dopředu a úplně to změnilo moji teologii. Pustil na nás celou legii démonů. Vypadalo to nejdřív, že prohráváme. Musel jsem svolat všechny k modlitbě, abychom uvolnili naši armádu proti němu. Tolik lidí jen proti jednomu čaroději – vidíte, že byl opravdu mocný. Pak se k nám dostala zpráva, že tento Indián jde na jedno určité místo – kam chodívá častěji než většina křesťanů – kde se nechá zavřít do klece, kterou za ním zapečetí a tam sedí bez vody a bez jídla po mnoho dní. Tohle dělají několikrát do roka. Postí se tak dlouho, až se jim d'ábel viditelně zjeví a pak s ním mluví o plánech, jak například někoho zničit. Když tohle začal dělat, zdálo se nám, že se nemůžeme postit ani jeden den. Nešlo se modlit ani jednu hodinu – halelujah... co? Chvála Pánu! - Každých pět sekund se díváte na svoje hodinky. Ale já se jim nepodřídím. - Římanům 8:35: „*Kdo nás oddělí od Kristovy lásky? Snad soužení, úzkost nebo pronásledování? Snad hlad, nahota,*

*nebezpečí nebo meč? Jak je napsáno: "Pro tebe jsme zabijeni **celý den**, počítání jsme za ovce na porážku."*

Víte, co se nakonec stalo? Ty dvě nemoci, které měli jeho synové, přešly na něho. Začal nás proklínat, ale ten jeho mladší syn tam stál jako nějaký starý veterán a mluvil mu o Ježíši a evangeliu; měl mentalitu válečníka. Když na tyto nemoci umíral, jeho poslední slova byla: „Nenávidím tě (svého syna), nenávidím Davida (to jsem já), nenávidím Jana (to je pastor) a nenávidím Boha“... a vtom padl mrtvý k zemi. Takže podle „mého názoru“, jelikož Bůh nenávidí čaroděje, tak ho zničil. Tento člověk ničil a zabíjel skrze čarodějnictví lidi – takže podle mého názoru si tohle zasloužil a teď si to vypije pěkně do dna. Šel proti našim bratrům s mačetou a jednou je zbičoval. Není dobré si zahrávat s Bohem. Jakmile si začnete zahrávat s Bohem, zemřete a ocitnete se v pekle.

Ale mladší syn toho čaroděje neměl to stejné učení, jaké jsem měl já. Bylo devět hodin večer a tento syn uchopil to mrtvé tělo a začal mu přikazovat: „Ve jménu Ježíše Krista, vstaň!“ – tento chlapec byl znovuzrozen teprve jeden měsíc. Vidíte? Nevěříme, že musíte chodit s Bohem po mnoho roků, než budete schopni křísit mrtvé. Jakmile jsou znovuzrozeni, začneme tyto prosté lidi vyučovat, že Boží moc je jim k dispozici a skrze krev Ježíše jsou vítězi nad démony smrti a všemi nemocemi. Takže tento chlapec chodil po celý měsíc na bohoslužby, kde se vyučovalo vítězství: „Ty zvítězíš a neprohráš – ty můžeš křísit mrtvé – ty budeš žít a nezemřeš – ty máš moc nad nemocí ve jménu Ježíše!“ Tento mladý muž řekl: „Ne – vy démoni ho nedostanete!“ Znal jenom lásku Ježíše a pár veršů z Bible. Ten mladý muž u toho mrtvého těla seděl šest hodin a přikazoval svému otci, aby se vrátil zpět k životu a modlil se: „Bože, ve jménu Ježíše, já toho o Tobě příliš mnoho nevím, nejsem spasený dlouho, ale vím tohle, Bože. Můj otec Tě nenávidí, nenávidí mě a tyto kazatele. Ale, svatý Bože, smiluj se nad ním – prosím, smiluj se nad mým otcem.“ Pokračoval takto šest hodin. A ve tři hodiny ráno ten starý muž vstal z mrtvých. Ale když vstal z mrtvých, tak byl nové stvoření v Kristu. Tohle opravdu změnilo naši teologii. Když jsem zjistil, že se tohle stalo, tak jsem tam okamžitě šel – nemohl jsem tomu uvěřit, že by se něco takového opravdu mohlo stát s někým, kdo takto nenávidí Boha. Když jsem tam přišel, všiml jsem si, že tento člověk se úplně změnil a vyzařuje z něho pokora a láska. Řekl jsem: „Tak co se stalo?“ Teď musíte pochopit, že se jedná o člověka, který neumí číst ani psát a po celý život nevstročil do církve. A nikdy neslyšel kázání evangelia a bojoval proti naší moci. Chápete? Byl jsem trochu našťavaný, protože jsem psal na papír učení ohledně křeslení mrtvých a když jsem s tím byl téměř hotov, tak Bůh udělal tohle – takže celá moje teorie se zhroutila. Ta nejlepší příručka jak křísit mrtvé, je Bible – tak jak to udělal Eliáš, Ježíš, Petr a Pavel. To je ten správný způsob, jak to dělat.

Když jsem vešel do jeho domu, řekl jsem mu: „Je vidět, že se tě Bůh dotkl.“ On začal plakat, lehl si na zem a držel mě přitom za nohy. A tím mám na mysli, že plakal se vzlykotem. „Bratře Davide, zemřel jsem přitom, když jsem proklínal Boha.“ „Když jsi byl mrtvý po těch šest hodin – s kým ses tam setkal? Viděl jsi něco? Jaké to bylo?“ Víte, já o tom, co tito lidé prožívají během své smrti, moc nemluvím, protože by to mohlo odpoutat pozornost od Toho, který je vzkřísil z mrtvých. Když jsou lidé vzkříseni z mrtvých, tak mají různá vidění, o kterých mluví – o andělech, o pekle atd., ale moje mysl musí zůstat jasná. Takže o těchto věcech nemluvím... ale tohle bylo trochu jiné. Řekl mi: „Zemřel jsem a opustil jsem své tělo a najednou jsem se otočil vodorovně; viděl jsem slunce i měsíc.“ To byla ta víra jeho syna – když mu začal přikazovat. „Pak ale najednou přišlo ohromné světlo, jasnější než slunce, když září v poledne.“ A co dále jsi viděl? „Otočil jsem se a tam stál muž a díval se na mě.“ „Jak vysoký byl ten muž?“ „Byl veliký.“ „Mohl bys ho popsat?“ „Ano, bratře Davide, mohu. Za

celý svůj život jsem neviděl takového muže. Měl na sobě roucho, které mu sahalo až po kotníky.“ Zeptal jsem se ho: „Jaké bylo to roucho?“ „To roucho zářilo.“

Víte, jak mi Ho popsal? Úplně stejně jako Jan v knize Zjevení. Zjevení Janovo 1:12 – 16: „Obrátil jsem se tedy, abych viděl ten hlas, který se mnou mluvil; a když jsem se obrátil, spatřil jsem sedm zlatých svícníků a uprostřed těch sedmi svícníků jakoby Syna člověka, oděného dlouhým rouchem a přepásaného na prsou zlatým pásem. Jeho hlava a vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh a jeho oči jako plamen ohně. Jeho nohy byly podobné bronzu rozžhavenému v peci a jeho hlas jako zvuk mnohých vod. V pravé ruce měl sedm hvězd a z jeho úst vycházel ostrý dvojsečný meč; jeho tvář byla jako slunce, když září ve své síle.“

„Kolem pasu měl zlatý pás.“ Ptám se ho: „Měl nějaké vlasy?“ „Měl dlouhé bílé vlasy.“ „Aha, a bylo na nich něco zvláštního?“ „Ano, ty vlasy zářily jasněji než slunce.“ „Ještě něco? Co bylo na tom muži zvláštního?“ „Jeho vlasy byly bílé jak vlna... jako sníh. Jeho oči, bratře Davide, zářily jako pec, ve které peče moje manželka.“ Tyto pece dělají z kamenů a z hlíny a pečou v nich chleba. A když tu pec rozpálí, pak je to opravdu pěkná podívaná. Tento muž mi řekl, že Jeho oči zářily jako pec jeho manželky.

„Bylo na něm ještě něco zajímavého?“ „Jeho nohy se podobaly mačetě, když ji dáte do ohně a rozžhavíte ji.“ „A řekl ti něco?“ „Ano, řekl mi něco, bratře Davide. On mluví aztécky.“ Touto řečí jsem mluvil s ním i já, takže mluvím toutéž řečí, kterou mluví Ježíš... není to skvělé? „A co ti tedy řekl?“

„Bratře Davide, když On promluvil, tak to bylo jako rozvodněná řeka. Řekl mi: „Mimits neki.“

Já jsem si pomyslel: „To není možné, přece znám svoji Bibli!“

„A když mi řekl: „Mimits neki,“ tak v ten okamžik jsem byl vzkříšený z mrtvých.“

„Mimits neki“ – znamená „Miluji tě.“

Chápete? Bůh miluje takového čaroděje, který spolu s démony jedl po celý život syrové lidské maso. Tohle je Ježíš ve své slávě. Tohle změnilo moji teologii. Láska Ježíše je ta nejsilnější síla ve vesmíru!

***Církev po domech – „Neboť kdekoli se shromáždí dva nebo tři v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich.“
Matouš 18:20***

Takže i když ten jeho syn ani nevěděl, jak má svého otce vést k Ježíši – ve skutečnosti to ani nepotřeboval, protože mu již bylo odpuštěno. Takže poslali běžce se zprávou, aby jim poslali pastora. Hodinu a půl až dvě hodiny běžel skrze džungli a dostal se tam kolem šesté ráno. Když se tam dostal pastor, tak tento muž ležel na podlaze, třásl se a modlil se v nebeské řeči, i když o tom nikdy neslyšel vyučovat. Přítomnost Boží téměř toho pastora srazila na zem.

Takže on na něho vkládal ruce a tento muž vyznal Ježíše Krista jako svého Pána. To je pohádkové!

Občas ho chodím navštěvovat a jen si tak sednu a pozoruji ho – jaká to změna! Nikdo nic neříká, jen pozorujeme jeden druhého. Jeho celá rodina je dnes znovuzrozená.

Půst Charakter bojovníka

Lukáš 4:1-2: *„Ježíš se pak vrátil od Jordánu plný Ducha svatého a byl Duchem puzen na poušť. Čtyřicet dní byl pokoušen d'áblem a v těch dnech nic nejedl, ale poté, co ty dny skončily, vyhladověl.“*

Ježíš byl člověk tak jako já a ty, ale byl bez hříchu. On věděl, čím procházíme. Ježíš nám ve svém slově zanechal příklad, jak se stát úspěšným. Jan řekl, že spíše on by měl být pokřtěn, než aby křtil Ježíše, ale Ježíš mu odpověděl, že musíme naplnit veškerou spravedlnost. Tohle není žádný zákon, ale příklad hodný následování. Ježíš byl veden, poté co byl naplněn Duchem, na poušť; na tu odpornou poušť, kde je různá havěť, jako například tihle démonští škorpióni atd. Není to zajímavé, že hned potom, co k němu promluvil ten slyšitelný hlas, ho vedl Svátý Duch na poušť? Ježíš se ale vrátil z té pouště V MOCI DUCHA! *„Čtyřicet dní byl pokoušen d'áblem a v těch dnech nic nejedl, ale poté, co ty dny skončily, vyhladověl.“* Představte si, že Ježíš byl pokoušen d'áblem po celých čtyřicet dní! To znamená – každý den! Říká to vaše Bible také? Všimli jste si toho vůbec někdy? Dábel nechce, abyste měli tuto moc. Postil jsem se čtyřicet dní mnohokrát – a mohu vám říct, že to je pro mě opravdu pokušení. Mnohokrát jsem selhal v půstu, ale mnohokrát jsem byl také úspěšný. Jednou jsem málem zemřel po desetidenním půstu. Nesmíte hned po půstu jíst hamburgery a plný talíř domácích chilli papriček. Musíte končit půst pitím ovocných šťáv. Lidé se mě ptají: „Jak dlouho se postíš?“ Postím se půl roku v roce, každý druhý den. Tohle je minimum. Nemůžete však hned skočit do 40tidenního půstu. Musíte mít za sebou spoustu těchto jednodenních postů; pokud vám to Ježíš přímo neřekne. Někteří říkají: „Vím, že příliš jím – ale nemohu si pomoci.“ Nikdo vám ale neřekne: „Vím, že jsem podveden – ale nemohu si pomoci.“

Často se postím za to, abychom dostali nové dopravní prostředky, protože lidé často nevidí, že máme tuhle potřebu. Nové dopravní prostředky – za to se nejčastěji postíme – tohle je naše největší potřeba. Řeknu vám, že pokud je celý váš život soustředěný na to, jak získat od druhých peníze, pak vás to cele pohltí. Budete se snažit zalíbit se lidem, a to vás zabije. Ztratíte to pomazání. Udělal jsem tuhle chybu. Postil jsem se a věřil jsem Bohu, že nám dá deset těchto dopravních prostředků – je to přece pro Jeho království, nechci to pro sebe, ale dám to svým spolupracovníkům. A zavolał mi jeden pastor z Tennessee: „Potřebuji, abys sem přišel, jak nejrychleji můžeš. Mám tady jednoho muže, který byl nedávno znovuzrozen a je to mladý multimilionář zapálený pro Boha. Chci vás dát dohromady, protože si myslím, že vám to pomůže při práci.“ Říkal jsem si: „To bude od d'ábla; já tam nejdu,“ ale nakonec manželka rozhodla: „A co kdyby to byl Bůh?“ Tak jsme tam tedy šli. Dům tohoto multimilionáře měl hodnotu \$ 5 000 000. Když jsme přišli k jeho bráně – v životě jsem nic takového neviděl. Všechno bylo vyrobeno z mahagonového dřeva... atd. Řekl jsem svým dětem: „Držte se blízko mě a ani se nehýbejte. Nic neříkejte; nemáte hlad, nemáte žízeň a nepoužívejte záchod. Pokud se vás zeptají, tak řekněte „ne“ – rozuměli jste?“ Služebník nás uvedl dovnitř. Když jsem toho multimilionáře uviděl, tak měl na sobě tričko a rifle, vypadal jako já, „asi bude v pořádku“, řekl jsem si. Byla to ale všechno velká past od d'ábla. Moje manželka tam vešla ve

svém oblečení z „K-martu“. To je takový levný obchod v USA, prostě oblečení chudých. Ale to bylo pro mě to nejlepší, co jsem jí mohl koupit, prostě jsem neměl na lepší. Lidé totiž misionářům neposílají moc peněz. A já jsem se kvůli tomu cítil špatně, protože jeho žena tam vešla v hedvábí, ozdobená diamanty, rubíny... atd. Moje žena se styděla... tak jsem jí z legrace řekl: „Hele, řekni jí, ať ti jeden z těch diamantů z toho oblečení vyloupne a mohli bychom za to nakoupit ty dopravní prostředky.“ S tím mužem jsem mluvil docela dobře, vůbec jsem nebyl nějak okouzlen jeho penězi. Vidím jen duši, která potřebuje Ježíše, svoje peníze si může klidně nechat. Ale on vidí jen další příležitost, jak zbohatnout. Zeptali se manželky, jestli si nedá čaj. „Samozřejmě.“ Takže to přinesli v křišťálu a na stříbrném podnose. Říkám svým dětem: „Nemáte žízeň... protože já nemám 100 babek, abych za vás musel zaplatit, až rozbijete ty křišťálové skleničky.“ Moje manželka do mě začala šťouchat... víte, co měla v tom čaji? Malinkého švába... spíše zárodek. „Co budeme dělat?“ Tak jsem jí odpověděl: „Pij, prostě ten čaj pij... nějak to obejdi a nevypij to až do dna.“ Řeknu vám, že mně by bylo milejší být v tu chvíli v obyčejné indiánské chatrči, než v takovémto bohatém domě. Řekl mi: „Bylo mi řečeno, že potřebuješ nějaké nákladáky.“ „Ano, potřebuji jich deset.“ „Já vám je koupím.“ Říkám: „Opravdu?“ „Kolik stojí?“ Tehdy stál jeden \$ 18 000. „Potřebuji čtyři ještě dnes.“ On mi řekl: „Na jeden ti vypíšu šek hned teď, ty objednáš ty ostatní a na ty ti vypíšu šek, až k tobě dorazí.“ A já jsem mu uvěřil. Byl jsem tak šťastný.

Přijel jsem do Louisiany a objednal jsem čtyři jednotunové nákladáky a za jeden jsem jim hned zaplatil. Ti byli opravdu šťastní. Během té doby se mi ozval další boháč a koupil pro naši misii malé letadlo. To bylo úžasné – vypadalo to opravdu dobře – teď budeme mocní! Říkal jsem si: „To ale máme, člověče, nějakou tu víru, co?“ Po nějaké době mi ale zavolal majitel toho obchodu s nákladáky, protože my dva jsme se spřátelili, jelikož jsem od něho už mnohokrát nakupoval. Řekl jsem mu: „Ano, ty peníze dostanete, mám jeho slovo.“ Pak mi však zavolal ten pastor: „Bratře Davide, je mi to líto, ale ten boháč odpadl od víry a právě teď letí ve svém letadle na okružní cestu kolem světa, a bere kokain. Mám ti to vzkázat.“ Já říkám: „Moment, ty tomu nerozumíš. Ty nákladáky už používám a upsal jsem se již na \$ 50 000. Já za ně musím zaplatit.“ „Je mi líto, ale můj sbor na to nemá.“ Z jedné minuty na druhou... vidíte? To byl ďábel, abych se zadlužil. Nikdy jsem nebyl v dlužích, protože Bible říká, že křesťané nemají nikomu nic dlužit (Římanům 13:8 „Nikomus nedlužte nic“) a najednou mám 50 000 dolarů dluhu (asi jeden milion korun českých). Zabořil jsem se do křesla, když jsem to uslyšel, ale manželka mi říká: „Neboj se, Bůh se o to postará.“ „To říkáš proto, že tvoje jméno na té smlouvě není – já půjdu do vězení, když to nesplátím, ne ty.“ A když tam takto sedím, tak najednou zavolal ten boháč, který mi koupil to letadlo. „Bratře Davide, já nemám peníze na to, abych to letadlo celé zaplatil.“ Další dluh. „Jak je to možné, že jsem Boha tak jednoduše přeslechl? Postili jsme se a modlili...“ Protože jsem byl na poušti, tak mě ďábel pokoušel a použil k tomu lidi, kteří mi lhali a obrali mě o peníze; za to jim ďábel platí. Byla to Boží vůle, abychom měli tyto věci, ale použili jsme špatnou metodu. Šel jsem rovnou za tím obchodníkem s nákladáky a všechno jsem mu to řekl. Samozřejmě že mi důvěřoval, tak jsme se domluvili a slíbil jsem mu, že do třiceti dnů vše vyrovnam, že mi v tom Ježíš pomůže. Ten jeden nákladák jsem během několika dnů prodal a kvůli těm dalším jsem obvolal všechny naše sponzory, kteří nám slíbili, že nám pošlou nákladáky, a vysvětlil jsem jim, v jaké situaci jsem a během několika dnů to bylo vyřešeno. Ale byl jsem v situaci, kdy jsem se ocitl bez jediného nákladáku, protože jsem dal pryč i ten svůj, který byl starý jeden rok. Dávejte si proto dobrý pozor. Byla to situace, ve které jsem byl nucen důvěřovat Ježíši. Ďábel přijde a bude používat Písmo svaté. Ježíš musel na poušti projít třemi druhy pokušení. Osobně věřím, že to byla žádost těla, žádost očí a pýcha života. On byl pokoušen ve všem tak, jako my. 1 Janův 2:16: „*Neboť všechno, co je ve světě – žádost těla, žádost očí a pýcha života – to není z Otce, ale ze světa.*“ Ježíš byl těmito věcmi pokoušený v podobě

chleba, aby se vrhl ze skály a získal slávu světa. A tohle není něco, v čem budete pokoušeni jen jednou v životě. Bůh nás tímto napravuje, protože nás miluje. Když jsem byl v Mexiku, přišel tam hurikán. Lidé nemají peníze na domy, tak jdou do obchodu a koupí si nějaké překližky a udělají si takovou obyčejnou chatrč hned vedle města, a takto jich tam žijí tisíce. Takže když se řeky rozvodnily, tak zemřely tisíce lidí – protože je to smetlo jako nic. Protože jejich mrtvá těla byla ve vodě, tak se rozmohly různé epidemie. Nic nesmíte pít, vše musíte převařovat – je to vážná situace. To se stalo, když přišel ten hurikán. Pomáhali jsme co nejvíce, jak jen to bylo možné. Já jsem tam měl studnu, ale i z ní jsme museli vodu převařovat.

Jeden z našich pastorů s manželkou už neměli co jíst a všechno, co měli, byly zlaté náušnice, které zdělila jeho manželka od prarodičů. Jejich domek byl velmi chudý – slaměná střecha, stěny z klacků a podlaha z hlíny. Někaké to políčko na kopci, pár kuřat a jedno prase. Ty náušnice byly pro ně velmi cenné. Ale ta žena měla víru v srdci, a tak řekla manželovi: „Já je chci dát církvi.“ „Cože? To je všechno, co máme a ty to chceš dát církvi?“ Práskl dveřmi a odešel. Já neberu od těchto sborů žádné peníze – slyšíte mě? Ano, mohl bych je oloupit a brát od nich peníze. A protože jsem z USA, tak bych je mohl nějak obrát, ale já tam jsem proto, abych jim přinesl víru v živého Boha. Ale také je učím, aby žili z toho, co mají. Neučím je, aby záviseli na financích z USA. Takže je vždy učím, aby si postavili taková shromažďovací centra, kde se budou scházet – jsou to obyčejné chatrče z klacků a střecha z trávy, a později, až začnou trochu prosperovat, tak dělají zdi z tvárnic, které se musejí kupovat. Takže tato žena dala ty náušnice do sboru na nákup těch tvárnic – je to cihla, ale několikanásobně větší. Takže je dala do sboru do sbírky. Tohle říkám pro ty z vás, kteří máte problém s dáváním. Lukáš 6:38: „Dávejte a bude vám dáno.“ Oni za námi přišli, protože ten manžel byl na ni opravdu naštvaný, tak jsme jim trochu sloužili a nakonec se uklidnil, ale těžce to nesl.

Takže přišel ten hurikán a tito manželé šli k řece, aby si vyprali oblečení. A všude v řece i na stromech byla spousta harampádí a různých věcí, potom co se přehnalo tornádo. Hledali něco, co by se jim mohlo hodit pro stavbu jejich domku, který byl z klacků. A když ta žena hledala, tak v řece našla malý kožený pytlík, který se jí líbil. Umyla ho od hlíny, byl to opravdu pěkný kožený pytlík, a když vyprala, tak odešla domů a prádlo pověsila. Potom vzala nůž a ten pytlík otevřela... a když se do něj podívala, tak na okamžik strnula. Vysypala obsah na stůl... bylo v něm pět párů zlatých náušnic, dva diamanty a tři rubíny. Chytila ty věci a chvěla se nadšením. Když přišel manžel domů, řekla mu: „Víš co? Bůh nám požehnal!“ a když mu to ukázala, tak se málem sesypal. Mělo to hodnotu několika tisíc dolarů. Přišli za námi a ptali se, co s tím mají dělat, tak jsme jim řekli, ať počkají, jestli se k tomu někdo nepřihlásí. Takže čekali půl roku a během té doby se po tom nikdo neptal. Prodali to, do sboru dali část a část peněz si ponechali. Tam to ale ještě neskončilo. Přišli za ní dva její bratrance, kteří ani nebyli spasení, a po jejím strýci jí předali dědictví – dvě krávy. Mít dvě krávy znamená, že jste opravdu bohatí. Tam to ale nekončí, tyto krávy byly březí, měly v sobě další dvě krávy. Není to úžasné? Čím více dáváte, tím více vám Bůh dává. Musíte ale důvěřovat Ježíši!

Lukáš 4:14: „*Ježíš se pak vrátil v moci Ducha do Galileje a zpráva o něm se roznesla po celém okolí.*“ Lidé říkají – tak tuhle moc chci! Dobře, můžete ji mít, ale řeknu vám upřímně, je to opravdu těžké, tuhle moc získat. Můžete mít víru, jednoduše se nechat pokřtít a být naplněni Duchem svatým, ale vrátit se v moci Ducha, to je úplně jiný příběh. Není to ale proto, že by vám to Bůh nechtěl dát – chce vám to dát. My jsme ten problém. Tohle nepřišlo ani tím, že jsem se postil po čtyřicet dní. Je třeba důvěra Bohu, sebeodevzdání, trpělivost, sebeobětování krok za krokem.

Ananiáš a Zafíra

Začal jsem spolupracovat s jedním služebníkem. Měl nám pomáhat s administrativními věcmi, což by mi ohromně pomohlo. Ale když jsme byli spolu na střeše, tak mi řekl: „Odcházím, jedu domů.“ Okamžitě mi probleskla hlavou myšlenka, že žije v cizoložství. Tak jsem se ho zeptal: „Žiješ v cizoložství?“ „Ne, nejsem v cizoložství.“ Řekl jsem mu: „Podívej, my ti s tím můžeme pomoci.“ „Ne, nechci.“ „Dobře tedy, nejsem rád, že odcházíš, ale snad se ještě uvidíme.“ Víte, co vyšlo na světlo po nějaké době? Tento muž nejenom že žil v cizoložství, ale byl také homosexuál a dělal spoustu jiných věcí. Ale kdybyste se na něho podívali podle vnějšího vzhledu, tak vypadal dokonale. Vypadal velmi čistě, byl hezčí než já, jeho dům byl opravdu čistější a lépe upravený než ten můj, avšak žil v cizoložství a byl homosexuál.

Nemohu vás poznat podle toho, co říkáte, ale podle toho, jak žijete. Když lidé přijdou k nám, aby s námi sloužili, tak je nechám svědčit, vkládat ruce na nemocné a povzbuzuji je – moment, teď to děláš špatně – ano, teď to děláš dobře, a učím vás, ale trvá to zhruba měsíc, než z vás spadne ta maska a tehdy se ukáže, kdo vlastně jste. Ale to je proto, abych vám pomohl, ne proto, abych vás odsoudil. Je to tvrdá práce a většina nevydrží delší dobu takto pracovat. Po dvou týdnech ta maska spadne, ještě to nikdo nevydržel déle jak dva týdny. To proto, abych s vámi vyšel. Víím, že máte to pomazání a že vás Bůh povolal, abyste dělali tyto veliké věci a já vás nesoudím, ale musím s vámi pracovat každý den. Já neschovávám před lidmi vůbec nic. Potom spolu můžeme otevřeně mluvit. Ale ty první týdny jsou lidé ze mě trochu vystrašení. Protože začínám rozdávat rozkazy a pozoruji vás.

Ve službě někdy narazím na Ananiáše a Zafíru (Skutky apoštolské 5:1). V naší službě padlo již jedenáct lidí mrtvých k zemi, protože nám lhali. O tom příliš moc dnes neslyšíte. Lhali nám, podvedli nás a já jsem jen člověk, takže se nechám podvést... ale ne na příliš dlouho. Protože jsem naplněný Duchem svatým a mocí, tak v několika minutách mi tato moc zjeví,

jaký problém ten dotyčný má. Takže vám říkám, že je lepší, abyste ke mně zůstali otevření. Lidé jsou většinou uzavření.

V jedné oblasti byla jedna starší matka a měl jsem rád. Mám k matkám opravdu respekt. Ale jednoho dne onemocněla. Tak jsem se za ni modlil: „Bože, uzdrav ji... uzdrav.“ Když jsem se vrátil o několik dní později, tak na tom byla ještě hůře. A najednou mi přišla myšlenka: „Proč si zahrává

s čarodějnictvím?“ Říkal jsem si: „Kdepak čarodějnictví, vždyť to je maminka tolika dětí, je to anděl, miluje Ježíše.“ Tak jsem se za ni modlil a modlil. Pak jsem k ní přišel a zeptal jsem se jí: „Co máš za problém?“ „Davide, já miluji Ježíše.“ A vše nasvědčovalo tomu, že mluví

pravdu. Podíval jsem se na ni ale, a řekl jsem jí: „Jsi v čarodějnictví, to je celý ten problém. Kárám tebe i d'ábla.“ Ona řekla: „To není pravda.“ Podíval jsem se na jejího manžela a na ni a řekl jsem: „Lžeš mi. Mně lhát nebudete. Máš 48 hodin na to, abys činila pokání, jinak zemřeš.“ Rozhněvali se na mě za to, že jsem to řekl. Ale v té chvíli, kdy se rozhněvala, tak padla mrtvá k zemi.

Shantolo – vánoce

„To, čím se řídí národy, je pouhý přelud, dřevo poražené v lese, výrobek přitesaný řemeslnou rukou. Kráslí jej stříbrem a zlatem, hřebíky a kladivy upevňují, aby to nebylo vratké. Jsou jako strašák v okurkovém poli. Nemluví, musí se nosit, sami neudělají ani krok.“ (Jeremjáš 10:3-5) CEP

Ještě jednu věc vám musím říct. Možná se na mě nahněváte, ale s tím dokážu žít. Jednou za rok je slavnost zvaná „shantolo“. V té oblasti, odkud jsem přijel, se všichni oblečou jako ženy a mají hromadné orgie, někteří představují mrtvé, kteří „vstávají z hrobů“ a všichni s nimi mají sex. Většina lidí chodí k hrobům a dělají cestičku od hrobu k oltáři, aby mrtví našli cestu zpět a na tom oltáři jim obětují jídlo, které poté sami snědí. Někde také mají sochu Marie a klanějí se jí. A přesně v tu dobu se i vy začínáte klanět těm pohanským démonům. Vezmete Ježíše, toho velikého Krále vesmíru, a scvrknete ho do malého nemluvněte a položíte ho na slámu do takové dřevěné kolébky. Raději vás o tom budu informovat. On není v té pitomé dřevěné kolébce! A také vám chci říct další věc. Někteří z vás nosí na krku křížky. Musím vám něco říct. On už na tom kříži nevisí! Moje Bible říká, že On vystoupil na nebesa a triumfoval slavně nad smrtí, peklem a hrobem! A nestále se za nás přimlouvá.

Na jednom místě se obrátil jeden velmi starý člověk a Bůh ho uzdravil. A já jsem byl velmi šťastný, že se obrátil. Bylo to právě v čase Shantolo. A on mě pozval, abych s ním pojedl sváteční „shantolo“. Takže jsem pozvání přijal. Někteří křesťané v této době dělají čokoládu a nějaké sváteční jídlo „tomali“, což mi vůbec nevadí, ale jen do té doby, pokud to jídlo není obětováno na tom oltáři – což je ve skutečnosti obětování d'áblům. Takže jsme vešli dovnitř, abychom pojedli tohle sváteční jídlo. Byl to nově obrácený člověk a měl doma i ten oltář, což mi vůbec nevadilo, ale pokud by to jídlo bylo na ten oltář už vloženo, tak ho jíst nebudu. Měl rodinu, která nebyla spasena. Takže on vzal ze stolu pokrm zvaný tomali a dal to přede mne. Já jsem mu ale řekl: „Tohle jíst nemohu, je mi líto.“ „Cože?“ Tak mu říkám: „Běž do kuchyně a dones mi nějaké jiné tomali, ale tenhle kousek jíst nebudu, protože byl obětován d'áblu. Tahle tradice není vůbec zbožná tradice, i když je v tom zapleteno křesťanství, ale je to d'ábelská tradice.“ On mi říká: „Bratře Davide, to je jenom tomali.“ Já mu říkám: „Ne, není. Bylo to tomali předtím, než jsi je obětoval d'áblům. Teď je z toho oběť d'áblům. Nebudu to jíst.“ On se mi začal smát. Položil to na stůl a odešel do kuchyně a donesl mi jiný kousek tomali, který vypadal naprosto stejně jako ten první. Byly ze stejného hrnce. Duch Boží mi ukázal, že tento kousek obětován nebyl, tak jsem řekl „dobrou chuť“. Přečetl jsem mu z 1 Korintským 10:20-21: „Říkám spíše, že to, co obětují pohané, obětují démonům a ne Bohu. A já nechci, abyste byli účastníky démonů. Nemůžete pít Pánův kalich i kalich démonů; nemůžete mít podíl na Pánově stole i na stole démonů.“ „Tohle dělat nemůžeš, nejez to, jinak tě to zabije.“ On mi ale řekl: „Víš, cením si toho tvého Ježíše. On mě uzdravil a já jsem šťastný, ale to co říkáš, je příliš silné – vždyť je to jen jídlo tomali.“ Řekl jsem mu: „Ne, není.“ Ale on mi neuvěřil. Po nějaké chvíli přišli jeho přátelé a ti měli představovat ty mrtvé, kteří přišli po cestičce. A ti přátelé vzali z toho stolu to, co bylo obětované d'áblu, tomali i

ovoce a jedli to. Tohle je v Novém zákoně přísně zakázáno. Mezitím co všichni jedli, on jim řekl: „Já teď miluji Ježíše“ a přitom se natáhl a vzal si jeden kousek tomali, který byl obětován na tom oltáři, ale náhle padl mrtvý k zemi. Když dopadl na zem, tak tohle tomali mu vypadlo z úst – ale k životu zpět nepřišel. Jak silné je to vaše evangelium? Je spousta věcí, které se musíme naučit. Tohle není nějaká utopie, kde jsou všichni šťastní... atd., ale tohle je boj. Ta moc, kterou chcete, nepříjde skrze kompromis, ale skrze důvěru k Ježíši. Přichází skrze naprosté odevzdání se Ježíši ve všech oblastech života. Finance, rodina, učení Bible. Je to velmi vážná věc.

Kázáno v Texasu, duben 2001

Mnozí z vás už asi víte, že manželka bratra Jeffa Bakera byla zabita. Takže jsme se vrátili z Austrálie, abychom ji pohřbili. Zůstanu teď po nějakou dobu s bratrem Jeffem, abych mu pomohl. Když zabili jeho manželku, bratr Jeff právě vedl k Pánu 16 lidí. Modlili jsme se za ni marně, aby byla vzkříšena z mrtvých... jsme si jisti, že dnes je v nebi, takže jsme neprohráli, i když je to pro nás velká ztráta. Děkuji za vaši podporu. Lidé mi volají a chtějí mi dát psychologickou terapii. Celá církev je plná psychologie a já vám říkám, že to je z ďábla. Kdybych byl posedlý démonem, mohli byste ho ze mě vyhnat. Démonům nepomůže psychoterapie. Říkají mi takovým úlisným hláskem: „Bratříčku Hogane, ty potřebuješ trochu psychoterapie.“ Co opravdu potřebuji, jsou vaše modlitby.

Když jsem sloužil v Austrálii, měli jsme dvanáct shromáždění a řeknu vám, že lidé byli spaseni na každém z nich a byli uzdravováni ze všech nemocí. Během deseti dnů bylo spaseno více jak 100 lidí. Jeden muž tam povstal z invalidního vozíku. Jedno dítě, které tam přinesli s nějakou nevyléčitelnou nemocí, bylo okamžitě uzdraveno. Ten chlapec byl ochrnutý a když jsme se za něj modlili, tak padl pod Boží mocí na zem a když vstal, tak byl uzdraven skrze jméno Ježíš.

Šťastní Indiáni na korbě náklad'áku

Červený šátek

Před nějakým časem jsem sloužil v Německu. Byla tam velická konference, kde bylo asi pět tisíc lidí. Lidé byli spaseni a uzdraveni na každé bohoslužbě a démoni vycházeli... přímo vyskakovali z lidí. Byl jsem šťastný. Bylo to ráno, předposlední bohoslužba, krásná budova. Sloužil jsem tam spolu s dalšími služebníky. Když jsem se díval, uviděl jsem tam chlapce okolo dvaceti let, který byl celý pokroucený. Byl tělesně i mentálně postižený. Chtěl jsem za ním jít a vložit na něho ruce, aby mohl být z této nemoci rozvázán. To je opravdu úžasné. Až budu mít něco přes padesát roků, tak bych mohl začít psát knihy a pěkně na tom zbohatnout. Když to tak dělají ostatní, proč bych to nemohl dělat také tak? Mohl bych vás takto pěkně obrát o peníze. Ale to dělat nebudu, ať si to klidně dělají ostatní, ale ne já. Takže kázu a každých dvacet minut se dívám na tohoto chlapce. Po kázání přišli lidé dopředu pro modlitbu. Jakmile jsem skončil s modlitební řadou, a byla tam opravdu spousta lidí, tak jsem hned šel k tomu chlapci. Ale neumím mluvit německy, jen pár slov. Poklekl jsem, pomodlil se za něho, vytáhl jsem svůj červený šátek, který nosím povystrčený v kapse a omotal jsem mu ho okolo krku. Pak jsem šel a posadil jsem se, ale pořád jsem toho chlapce pozoroval. A lidé kolem něho najednou začali pozorovat mě, začali plakat a volat na mě něco německy. Říkám jim: „Já vám nerozumím.“ Po nějaké chvíli sehnali tlumočnicka.

Stalo se to v roce 1979, takže asi před 22 lety, což je hodně dlouhá doba. V té době jsem měl ještě dlouhé vlasy a sloužil jsem v horách. Nefungoval mi nákladák, takže jsem musel používat koně, neměl jsem peníze a někteří, včetně mě, byli zbiti a vhozeni do vězení. To vše proto, že jsem kázal Ježíše. Tehdy jsem to téměř vzdal. Plakal jsem a řekl jsem manželce: „Jedeme zpátky domů. Nikdo se o spasení těchto lidí nezajímá, tak proč bych to měl být zrovna já. Neposílají mi peníze. Nemám ani sto dolarů na opravu nákladáku.“ Měl jsem zakrvácené nohy, záda jsem měl rozšvihaná do krve od toho, jak mě zbili provazy a kamenovali mě. Bůh samozřejmě věděl, že jsem zbitý, a kdyby chtěl, mohl by klidně dolů spustit andělský koberec, abych po něm mohl chodit. Mohl mi poslat ohnivý kočár. A kdyby chtěl, mohl by mi stvořit nového koně, protože ten můj to nevydržel. Mohl by mi ten nákladák klidně opravit – což se mi už několikrát i stalo; najednou z ničeho nic se opravil – ale tentokrát to neudělal. Víte, co mi řekla manželka? „Udělala jsem ti tvé oblíbené jídlo.“ Snědl jsem ho a říkám: „Ráno odjíždíme.“ Ráno jsem vstal a říkám: „Proč nejsi sbalená?“ Odpověděla mi: „Usušila jsem ti tvoje tenisky. Je čas jít znovu do sboru.“ Tak jsem se na ni díval jako na součást toho problému, místo řešení. Ona mi pomohla dostat se zpět na nohy. A víte, co Bůh dělal v Německu právě ve chvíli, když mě ti d'áblové zbili a chtěl jsem s tím přestat? (pozn. překladatele. David nemá na mysli opravdové demony, ale lidi, tak jako Pán Ježíš nazval Jidáše d'áblem. Jan 6:70: „*Ježíš jim odpověděl: "Nevyvolil jsem vás dvanáct? A jeden z vás je d'ábel."*) Bylo to právě v roce 1979 v Německu, byla tam žena, která právě porodila dítě. A to dítě se narodilo s Downovou chorobou. A místo toho, aby se tato žena na Boha hněvala, tak Ho ohledně této věci hledala. Bůh jí dal vidění a řekl jí: „Já uzdravím tvého syna. A jako znamení toho, že jsi to slyšela ode Mě, potkáš jednoho dne muže Božího, který omotá červený šátek okolo krku tvého syna. A když tohoto muže potkáš a on omotá ten šátek okolo krku tvého syna, tak v té chvíli tvého syna uzdravím.“ Kdybyste mi ale v roce 1979 řekli, že budu kázat v Německu, tak bych vám asi vynadal. Protože jsem se chtěl vrátit zpět do svého zaměstnání – ale nepřestal jsem. Vlastně několikrát jsem přestal, ale nevrátil jsem se do práce v Louisianě. Vrátil jsem se vždy na misijní pole. Jste lidé, ale nemáte právo poklonit se před vašimi „domlácenými“ emocemi. Pro vás je to nemožné, ale pro Boha je všechno možné. Myslíte, že to bylo lehké, nechat svého Syna ukřižovat? Nemohl to udělat nějak jinak? V roce 1979 jsem se ptal Boha: „Bože, kde jsi?“ Ale On tam je, i když my Ho necítíme.

Lukáš 1:36: „*A pohled, tvá příbuzná Alžběta, o které říkali, že je neplodná, ta také počala syna, i ve svém stáří – a je v šestém měsíci, neboť u Boha nebude nemožné žádné slovo.*“

Jsou některé věci, které jsou pro vás nemožné, ale pro Ducha svatého je možné všechno! 2 Královská 6:5: „*Při porážení stromu se jednomu z nich stalo, že mu železná sekera spadla do vody. Vykřikl a zvolal: "Ach, můj pane, je vypůjčená!" Muž Boží se otázal: Kam padla?" Když mu to místo ukázal, uřízl Eliša dřevo, hodil je tam a železo vyplavalo.*“ Nebylo možné, aby ta sekera vyplavala, nebyla to přirozená věc, ale ta sekera to nevěděla a prostě musela uposlechnout Boží slovo! Je spousta chyb v našem životě, které vypadají nemožně, aby se opravily. Například vaše peníze půjčené z banky. Eliša hodil na hladinu dřevo, sekera, která ležela na dně, se na to dřevo podívala a společně připlavaly ke břehu. Takže budeme volat k Duchu svatému, aby ta sekera vyplavala na hladinu. Náš bratr Martin je v nemocnici – to je sekera na dně.

Ďábel jde po nás, ale já jsem šťastný. Lidé umírají, ale někteří z nich jsou vzkříšeni z mrtvých. Scházel jsem takhle jednoho rána dolů ze své pracovny za manželkou, která už na mě čekala, a byl jsem šťastný. Měl jsem úsměv na tváři, protože jsem hned zrána strávil s Bohem tři hodiny na modlitbě a bylo to úžasné. Když jsem sešel z toho posledního schodu – přišel ďábel... okamžitě jsem se zastavil. Říkám manželce: „Hele, Hoganová – cítíš to?“ Ona něco vařila a říká: „Ne, nic necítím.“ Já jí říkám: „Právě vešel dovnitř ďábel.“ Neměl jsem ani tušení co říkám, protože najednou všechno nádobí a nářadí, co bylo na polici, bylo roztrženo na tisíce malých kousků. Ale řeknu vám, že Bůh mě nejdříve varoval a já jsem pokáral tu mocnost skrze krev Ježíše Krista. Den předtím jsme dostali zprávu, že jedna žena byla vzkříšena z mrtvých.

Leukémie

Skutky apoštolské 19:11-12: „*Bůh pak dělal skrze Pavlovy ruce mimořádné zázraky, takže lidé dokonce přinášeli šátky a zástěry z jeho těla na nemocné a nemoci od nich odstupovaly a zlí duchové z nich vycházeli.*“

Po kázání přišel dopředu jeden starší sboru a v ruce měl tričko. Věděl jsem, že to musí být nějaká vážná potřeba. Když jsem na něho vkládal ruce, nemohl se udržet na nohou, tak jsem ho držel, aby nespadl. Když jsem ho držel, oba dva jsme se třásli pod mocí Boží a jeho to úplně odhodilo. Když jsem odcházel, tak tento muž tam stále ležel pod Boží mocí. Ráno šel na jednotku intenzivní péče, kde jeho syn umíral na leukémii. Tohle útočí obzvlášť na děti. Odpojili ty hadičky, navlékli na něho to tričko a vše zase připojili. Jakmile na něho navlékli to tričko, ten syn se ho ptá: „Odkud máš to tričko, tati?“ „Proč? Co se děje, synu?“ „To tričko, tati, hoří. Je tak horké, jako kdybys je právě vytáhl ze sušičky.“ „Ne, to tričko jsem nevytáhl ze sušičky. Neměj starosti, synu, všechno bude v pořádku.“ To tričko ho páliło celý večer i celou noc, a ráno byl naprosto uzdraven!

Ohnivý hurikán

Víte, co se mi často stává v Mexiku? Vezmu tento šátek, který nosím v kapse a na několikatisícovém shromáždění zavolám: „Kristo vive“ – což znamená „Ježíš žije“ a přitom zamávám tím šátkem a... všichni lidé popadají k zemi. A když vstanou, tak mnozí z nich jsou uzdraveni. My tomu říkáme „ohnivý hurikán“. To je Duch svatý. Jedna žena tam byla na

invalidním vozičku s rukama složenýma. A já jsem nevěděl, co s ní je. Chytil jsem ji, promluvil na ni, ale nic neodpověděla. Pomodlil jsem se za ni a poodešel jsem, abych se modlil za ostatní. Když kolem ní procházel jeden z uvaděčů, tak ho chytila tak, že se svalil na zem a říká mu: „Bůh mě uzdravil...“ „To je skvělé,“ říká ten uvaděč. „Byla jsem hluchá na obě uši a teď mohu dokonale slyšet!“ A ten uvaděč jí říká: „A proč tedy nevstaneš z toho vozičku?“ „Ale já nechodím už mnoho let.“ „To je pravda, ale neslyšela si na svoje uši také po mnoho let a teď slyšíš... tak se postav na svoje nohy.“ A ona ho poslechla – postavila se na nohy a odešla po svých.

Matouš 4:23: „*Ježíš pak procházel celou Galileu, vyučoval v jejich synagogách, kázal evangelium království a uzdravoval každou nemoc a každý neduh v lidu. Zpráva o něm se roznesla i po celé Sýrii, a tak k němu přiváděli všechny nemocné, sužované různými neduhy a bolestmi, posedlé, náměsíčníky a ochrnuté a on je uzdravil.*“

Mučedníci pro Krista

Byli jsme v jedné vesnici a spousta lidí tam přijala Pána Ježíše. Šestnáct rodin bylo znovuzrozeno. A to ďábla rozzuřilo. K jednomu z našich vedoucích přišel jeden muž a řekl mu: „Dnes za vámi přijdu se svými lidmi, a buďto zapřete Ježíše... nebo vás všechny postřelíme.“ Když za mnou tento pastor přišel, tak jsem mu citoval ten verš Izajáš 54:17: „*Žádná zbraň vyrobená proti tobě se nesetká se zdarem, každý jazyk, jenž proti tobě povstane na soudu, usvědčíš ze svévole. Toto je dědictví Hospodinových služebníků, jejich spravedlnost je ode mne, je výrok Hospodinův.*“ (CEP) Ano, je pravda, že dvanáct mých pastorů za ty roky misijní práce bylo umučeno pro Krista, z nichž dva byli Američané, s tím musím žít po zbytek svého života. Ale tentokrát jsme vyhráli. Přečetl jsem tomuto pastorovi následující verš: „*Kdokoli by si totiž chtěl zachránit duši, ztratí ji, ale kdokoli ztratí svou duši pro mne a pro evangelium, ten ji zachrání.*“ (Marek 8:35). Takže když ten muž přišel k našim lidem a přiložil pastorovi čtyřiačtyřicetku přímo k hlavě a řekl mu: „Teď uděláš to, co ti řeknu. Opakuj po mě tato slova: „Zapírám Ježíše jako svého Pána!“, ten pastor se na něho podíval a řekl mu: „To nemohu udělat!“ Víte, kdo byl ten muž, který mu u hlavy držel tu zbraň? Jeho vlastní strýc. Co říká vaše Bible? Matouš 10:21: „*Bratr pak vydá bratra na smrt, i otec syna a děti povstanou proti rodičům a zabijí je.*“ Matouš 10:35: „*Přišel jsem, abych rozdělil člověka proti jeho otci, dceru proti její matce a nevěstu proti její tchýni.*“ To vše jen proto, že milují Ježíše! Ten strýc šel ke všem těm šestnácti mužům a šestnácti ženám a jejich dětem, a všichni řekli to stejné; že zůstanou u Ježíše. Všechny ty děti mu řekly: „Budeš nás muset zabít, protože my se Ježíše nevzdáme!“ To ho rozzuřilo. Vrátil se ke svým mužům, kteří stáli od nich asi deset metrů. „A puta té – fuego!“ Asi dvě stě lidí na ně vystřelilo! Všechny zásobníky na ně vystříleli, všechny kulovnice byly vyprázdněny. Ale když se všichni ten střelný prach rozptýlil – všichni tito bratři a sestry zůstali stát na svých nohou! Ježíš!

Ptal jsem se toho pastora: „Bratře, řekni mi, jaké to bylo?“ On mi říká: „Bylo to, jako kdybychom byli v bouřce, když je krupobití, akorát že žádná z těch krup tě nezasáhne. Bylo to opravdu ohlušující, ale všechny ty kulky padaly vedle nás.“ Co je tohle za Boha? Co je tohle za pomazání? Padesát lidí z těch dvou set dneska chodí do církve! Haleluja!

Hadí muž

Náš desetiletý chlapec jednou vyhnal démona z jednoho čaroděje. Luis si hrál s nějakými indiánskými dětmi, zatímco já jsem kázal. Luis je Indián, takže má přístup k věcem, ke kterým se já jen tak nedostanu. A tyhle děti ho zavedly na jednu horu, do jedné chatrče, kde se setkal s tím čarodějem. Mně to trvalo nějakou dobu, než jsem se k němu dostal. Luis tohoto čaroděje nazval „hadí muž“. Tento čaroděj se doslova proměnil v hada... přesněji: jeho kůže byla jako hadí kůže. Když jsem vešel do jeho chatrče bez elektřiny, bylo tam šero; našel jsem svého syna, jak stojí tváří v tvář tomuto čaroději, jen kousek od něj. Říkám svému synovi: „Luisi, co tady děláš?“ Ale můj syn nás předešel a vyhnal z tohoto čaroděje toho démona. Všichni jsme tohoto „hadího muže“ viděli, bylo to hrozné. Co se ve skutečnosti stalo, bylo to, že jeden mladší čaroděj se snažil vzít teritorium tomuto staršímu. Takže tento starší čaroděj se proměnil v tu démonickou mocnost, které vládl. Když jsme se vrátili domů, tak na nás tyto démonické mocnosti zaútočily. Démoni přišli do našeho domu a zaútočili na nás. Ve jménu Ježíš jsme ale stáli na svém místě a zvítězili jsme. Když jsme se na to místo vrátili o několik dní později, můj syn mi říká: „Tati, tam je ten hadí muž.“ Ale když jsme tam vešli, tak to z něho všechno opadlo a dnes je z něho úžasný bratr. Modlili jsme se s ním a on přijal Ježíše Krista a Ježíš jeho kůži naprosto uzdravil. Dneska slouží v církvi. Náš Luis se ale za něho modlil dřív než my všichni. Někdo může říct: „Jak to, že jsi nechal svého syna...“. Říkáte to proto, že se těch mocností bojíte, ale Boží slovo říká Efezským 1:20: „...*kteřou dokázal na Kristu, když ho vzkřísil z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, **vysoko nad každou vládu, mocnost, moc i panství, i nad každé jméno, které je jmenováno nejen v tomto věku, ale i v budoucím.***“ A dále se říká, že **i nás** spolu s ním posadil v nebesích VYSOKO NAD tyto démonické mocnosti. Efezským 2:6: „*A spolu s ním vzkřísil a posadil na nebesích v Kristu Ježíši.*“ Protože se jich vy bojíte, proto lidé následují Madonu, „Chemical Brothers“ (hudební skupina) a spoustu těchto démonů. Proč se však bát, když jste postaveni vysoko nad těmito mocnostmi zla. Sám v sobě jsi nula, ale jakmile jsi přijal Ježíše Krista, tak jsi okamžitý vítěz a ďábel se tě bojí! Bojíte se, že vás Bůh požádá o něco, co nejste schopni udělat! A víte co?... vy nejste schopni to udělat. Ale jakmile jste pomazáni Bohem, tak jste vítězové. Spousta křesťanů si žije ve svých malých královstvích, ze kterých nikdy nevyjdou ven mezi ty chudé, aby viděli jejich chudobu a bolest. Ale na to mají to pomazání, které je v nich, aby tyto chudé vysvobodili. Tito Indiáni – pokud vůbec nějaké zaměstnání naleznou – tak si vydělají v průměru od jeden a půl dolaru do deseti dolarů za den. Za tyto peníze byste ani nevstali z postele; a přesto si myslíte, jak úžasně jste pokorní. Ukázal bych vám ty pokorné, ale nechtěli byste se na ně ani podívat – raději byste se před nimi schovali. Budujete si svoje vlastní království, abyste to nemuseli vidět. Ale tam, kde jsem já, tam nejsou psychiatrické léčebny, takže s nimi musíte žít. Nejsou tam oddělená místa pro malomocné. Ježíš nás poslal, abychom kázali chudým. Tito lidé ani nevědí, co se děje ve světě. Vy se rozčilujete u televizních novin, ale ti lidé vysoko v horách se jen starají o to, jestli jim Bůh sešle déšť.

Kázal jsem v jednom baptistickém sboru v Arkansasu... nebylo tam ani sto lidí. Bylo to takové malé místo. Všichni vypadali velmi zbožně. Kázal jsem jim o Ježíši a najednou jsem pocítil... čarodějnictví. Tak jsem přestal kázat, založil jsem ruce a sledoval jsem přítomné, protože tam s námi vkročil nějaký čaroděj. Nevěděl jsem ale kdo to je, protože všichni vypadali stejně a tvářili se velmi pobožně. Řekl jsem: „Je tady mezi námi čaroděj!“ – když jsem to řekl, tak se vyděšeně rozhlíželi. A najednou mi ho Duch svatý ukázal – není to úžasný? Ukázal jsem na něho a řekl jsem: „Ty tam...“ a ten chlapík přiběhl dopředu, a znovuzrodil se. Není to úžasný? Na tohle je to pomazání! Vy si myslíte, že jste v pořádku, ale nejste. Ten důvod, proč se cítíte být v pořádku je ten, že vaše svědomí bylo umlčeno díky

kompromisu. Někteří mi řekli: „To pomazání, co máš ty, musím také dostat.“ Když to řekli, tak jsem se musel smát – protože ti lidé nemají ani tušení, o co žádají. Nemají ani tušení, co to stojí – spoustu disciplíny – modlitby a půst.... Podívejte se, jsem v Mexiku už více jak dvacet pět let a teprve teď nás církev uznává. Byl jsem pro ně rebel, protože jsem neměl stejný účes jako oni a nenosil stejné oblečení jako oni, tak jsem byl pro ně rebel! Ale já nejsem rebel, ale jsem dobyvatel naplněný Svatým Duchem. Jsem více než dobyvatel.

Tělesnost – váš největší nepřítel

Včera se mě jedna paní snažila zmanipulovat svojí nenávistí. Opravdu mě nenáviděla. Byla to velmi upřímná nenávist. Ale nemáte tolik nenávisti, aby přemohla moji lásku k vám. Já se každý den rozhoduji zůstat u té řeky života a pít znovu a znovu a jíst ze stromu života. Také si беру to listí pro uzdravení národů. Občas se ukáže to tělo, ale to je ten můj nepřítel, to je lež – chápete? Vaše tělesnost je váš největší nepřítel – větší než d'ábel. Nedopouštím, aby mi moje emoce diktovaly co mám dělat – ale láska Boží k lidem. Ta paní přišla včera do modlitební řady; vlastně ji tam přivedl její manžel. Řekla mi: „Nenávidím tě. Nenávidím tvého Boha. Nenávidím tvoji zemi.“ Je mi jedno, co si o mně myslí. Říkám jí: „Nenávidíš mě, Boha i moji zemi – proč tedy stojíš v modlitební řadě?“ „Nemám na vybranou.“ Říkám jí: „Ale já mám na vybranou. Na co umíráš, ženo?“ „Mám několik nádorů a doktoři už pro mě nemohou nic udělat. Můj život je u konce.“ Její manžel stál vedle ní a byl trochu nervózní. Říkám mu: „Vy jste její manžel?“ „Ano.“ „Nenávidíte mě?“ „Ne, to ne.“ „Nenávidíte mého Boha?“ „Ne, to ne.“ „Nenávidíte moji zemi?“ „Ne, to opravdu ne.“ „Takže to všechno je z její hlavy a vy tady stojíte proto, že ona umírá.“ „Ano, tak tomu je.“ „Chcete přijmout Ježíše?“ „Zatím ještě ne.“ Říkám: „Dobrá tedy. Uděláme jednu věc. Vy si teď stoupnete za svoji manželku a držte ji – několik chytačů ještě stálo za nimi – já se vás na čele dotknu svým prstem a až se, paní, opět proberete, pak ten váš dlouholetý přítel nenávist už tam nebude, ale bude tam nový přítel; jeho jméno je Ježíš. A On vám ukáže ten rozdíl mezi nenávistí a láskou, dá vám na vybranou a uzdraví vás.“ Ona se na mě podívala a řekla mi: „To není možné.“ Říkám jí: „Já vím, pro vás to možné není, protože už nemáte na vybranou – ale pro mě ano, protože já mám stále na vybranou.“ Když jsem na ni položil svůj prst, všichni co byli za nimi spadli na zem, a v tom shromáždění bylo několik tisíc lidí. Ohromný dav lidí padl k zemi spolu s nimi. Oni na té zemi zůstali ležet několik hodin, protože když jsem dosloužil celé té řadě, tak jsem odcházel a oni tam pořád ještě zůstávali ležet. Ale další večer tam byla znovu. Přiběhla za mnou a ta vrstva nenávisti, kterou kdysi měla, byla pryč a místo toho se usmívala. Víte, co se stalo? Když tam tak leželi na zemi, všechny ty nádory z jejího těla zmizely. Byla naprosto uzdravená včetně všech lidí, co spadli spolu s nimi a ona i její muž se začali modlit v jiných jazycích. Není to ohromné? To je pomazání a moc Boží! Chcete křísit mrtvé? Nejdřív se musíte poprat sami se sebou; vy jste ta největší překážka, větší než d'ábel.

USA Kalifornie 1999

Očekávání na Pána

Izajáš 64:1-3: „Jako když oheň spaluje suché roští a uvádí do varu vodu, tak dáš poznat svým protivníkům své jméno. Pronárody se budou před tebou chvět. Když jsi konal hrozné činy, jichž jsme se nenadáli, sestoupils, a hory se před tvou tváří potácely. Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatřilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco

pro toho, kdo na něj čeká.“ Viděl jsem čaroděje třást se v přítomnosti Boží, viděl jsem je, jak se proměňují v různá zvířata – i ti naši největší nepřátelé se třesou spolu s námi, když sestoupí Duch svatý. Musíme ale na Něj očekávat! Moje Bible zde říká, že tak On koná pro ty, kteří na něj OČEKÁVAJÍ. Dříve než začnete volat po Božím ohni, tak je třeba přinést dřevo (oběť). Potom stačí jen přinášet dřevo a oheň bude hořet sám.

Když jsme jednou přijeli do Paříže... když se mnou není manželka, tak se mnou cestuje tento bratr. Je to opravdu divoch, nenávidí ďábla tak jako já. On byl jako nespasený závislý na drogách a já jsem byl v gangu, takže spolu dobře vycházíme. Musel chodit na léčení, ale Ježíš ho uzdravil okamžitě. Můžete citovat jakýkoliv verš z Bible a on vám hned řekne, kde to je. Je to ohromné, jak si pamatuje verše. On je moje chodící konkordance. Přijeli jsme tedy do Paříže. A v Paříži jsme se nemohli najít s lidmi, ke kterým jsme měli přijet. On moc dobře francouzsky nemluví a já také ne. Seděli jsme tam asi tak hodinu a čtvrt a čekali jsme. Nakonec jsem se rozhodl, že půjdeme do hotelu a pořádně se prospím, protože jsem byl opravdu ospalý. A najednou ke mně přišla tato Indka: „Nejsi náhodou David Hogan?“ „Ano.“ „My jsme na vás tamhle čekali.“ Takže jsme byli všichni trochu rozladěni – ale přesto se tím musíte prokousat. Tito lidé nás pozvali do restaurace a jejich angličtina byla opravdu skvělá. Mluvila jedenácti jazyky a byla hlavní inženýrkou OSN. Setkává se s prezidenty, králi, diktátory... atd. A já tam sedím a říkám si: „Co tak asi chce ode mě?“ Já jsem jen obyčejný pracovník mezi Indiány – žiji v pěkném cihlovém domě a odtud jezdím mezi Indiány, kážu jim a s nimi i jím v chatrčích; jíme a pijeme, cokoli nám dají. Tato paní byla z Indie, její manžel je Francouz a její otec byl druhý nejmocnější kněz v Indii. Velmi mocní lidé. Její manžel je jeden z prezidentů jednoho z největších podniků s potravinami ve Francii. Tak jí říkám: „Co ode mě chcete? Máte inteligenci, máte Boží slovo, není nic, co bych vás mohl dál vyučovat.“ Ta žena se mi podívala přímo do očí a řekla mi: „Teď už znám svůj cíl. Chápete, že jsme se postili dva týdny, aby vás Bůh přivedl k nám? Vše, co jsme slyšeli, byla jedna audio nahrávka, ale okamžitě jsme věděli, že to je Boží vůle, abys k nám přišel. Tak jsme se postili dva týdny, abys přijel a jednoho dne nám zavolal jeden pastor a řekl nám, že je u něho právě jeden muž z Mexika, který křísí mrtvé. Ano, toho chceme, aby k nám přijel, právě na něho čekáme.“ Tedy Bůh tohle všechno zprostředkoval. Takže jsem teď chtěl vědět, proč tedy tato žena chtěla, abych přijel. A ona mi řekla: „Protože my chceme to tvoje poselství, které kážeš v džungli. Máme všechno ostatní, ale nefunguje to. My chceme tu jednoduchost a moc.“ Takže jsme si odpočinuli v hotelu a pak jsme šli k těmto lidem domů, i když jsme je neznali. Šli jsme do jejich kanceláře, a když jsme do ní vkročili, tak tam stála jedna stará paní oblečená jako Indka a když nás uviděla, tak málem omdlela a musela si rychle sednout. Protože 18. dubna – my jsme vyjeli 21. dubna – měla vidění, ve kterém viděla dva muže, kteří

vešli do kanceláře jejího zetě. Dokonce jsme byli i přesně tak oblečení jako ti dva muži z vidění. A Svatý Duch jí v tom vidění řekl: „Oni přinášejí poselství toho života a moci, kterou hledáte.“ Takže někdy věci ve vašem životě mohou být velmi stresující, a přesto jste vedeni Duchem. Můj přítel tam trochu prorokoval a já jsem kázal a toho večera tam vkročila nějaká žena, která měla nádor. Měla úplně oteklou nohu od těch nádorů. A když jsme na ni vložili ruce, tak ji

Boží moc srazila k zemi, jako kdyby ji někdo střelil. Když dopadla na zem, tak jí ty nádory zmizely. Další žena na tomto shromáždění byla po těžké autonehodě a v těle měla jako náhražku kovové tyče (nerozuměl jsem dost dobře, čeho to byla náhražka). Byla 24 hodin v neustálých bolestech. Byla to věřící paní, sekretářka, a věřila v zázrak. Vložili jsme na ni ruce a ona odletěla, jako kdyby ji někdo střelil... a přitom několikrát povzdechla. Když ležela na zemi, tak ji Duch svatý úplně uzdravil, dal jí nové orgány a ty tyče zmizely.

Uzdravení

V St. Louise jsem v církvi přišel k jedné ženě, která byla holohlavá. Měla nějakou těžkou nemoc, která vám pojídá jeden orgán v těle za druhým. Nejdříve jsem nevěděl, proč má ten turban na hlavě, ale když ho sundala, tak jsem uviděl, že je holohlavá. Snažili se ji vyléčit silnými léky. Říkám jí: „Vypadáš opravdu špatně. Co chceš, abych pro tebe učinil?“ „Chci, abys mi vyhnal z těla tu nemoc.“ Říkám jí: „Dobře, uděláme to, ale řekni mi... až to vyženeme ven... jakou barvu vlasů chceš?“ To jsem jí řekl proto, že jsem si všiml toho, že vy ženy nejste často spokojené se svou barvou vlasů a občas ji měníte. Řekl jsem jí tedy, aby si tu barvu dobře rozmyslela. Někteří vám řeknou, že to je příliš osobní a je to pouze na Bohu. Zeptal jsem se jí, jestli chce ty vlasy rovné nebo kudrnaté. „Chci mít rovné dlouhé černé vlasy.“ Vložil jsem na ni ruce a ona padla pod mocí Boží. Když jsem byl asi o dva roky později na jiné konferenci, byli tam velmi známí lidé, ani jsem nechápal, co tam dělám. A když jsem šel spolu s těmito důležitými lidmi ze shromáždění, právě jsme vešli do vestibulu a najednou ke mně přiběhla nějaká žena a začala mě objímat... a to není moc dobré, když vás nějaká žena začne takhle objímat a líbat. Říkám jí: „Paní, podívejte se, já vás vůbec neznám a vaše jméno není paní Hoganová, takže s tím hned přestaňte... okamžitě s tím přestaňte nebo vás přinutím, abyste mě pustila.“ „Ty mě znáš!“ „Ne, neznám a u toho přestaneme.“ „Ale ty ses za mě modlil, když jsem umírala ..., byla jsem holohlavá a ty ses modlil, abych měla dlouhé, rovné černé vlasy.“ A ukázala mi svoje opravdu krásné dlouhé černé vlasy.

Žena z episkopální církve

Na jednom shromáždění v Americe se na mě jedna paní rozhněvala kvůli věcem, které jsem řekl. Vyskočila a odešla ze shromáždění velmi nahněvaná. Když jsem kázal, tak jsem si jí všiml, měla zrzavé vlasy. Byla z episkopální církve. Nahněvaně nasedla do auta, ale když byla na cestě, tak k ní Duch svatý promluvil slyšitelným hlasem, aby se vrátila... v tu chvíli vjela do příkopu. Dostala auto z příkopu a vrátila se do toho sboru, ve kterém jsem ještě pořád kázal a posadila se vzadu. Já jsem o ničem nevěděl. Na konci kázání přišla dopředu pro modlitbu, ale já jsem nevěděl, že ona těmto věcem nevěří, protože je z episkopální církve. Když jsem se jí dotkl, tak ji Duch svatý povalil až do druhé řady... bum. Když jsem o několik hodin později odcházel, tak tahle žena tam stále ležela. Na druhý den k večeru jsem ve

shromáždění seděl po boku své manželky a tahle žena ke mně přiběhla, chytla mě a začala skákat nahoru a dolů... děkuji, děkuji.... Říkám jí: „Ženo, za co mi děkuješ?“ „Protože včera jsem umírala na kožní chorobu a dnes jsem byla celý den v nemocnici, ale nemohli ji najít!“

Kazatel na návštěvě u Hogana

Izajáš 64:3: „*Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatřilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká.*“

Jednou přišel k nám do Mexika jeden kazatel spolu s několika věřícími. Když přišel do mého domu, tak dostal srdeční zástavu. Přenesli jsme ho do pokoje mého syna, kde po několika minutách zemřel. S tím nesouhlasím. Můžete přijít a podívat se na naši práci, ale nebudete si jen tak umírat v mém domě. Ti lidé, kteří byli s ním, se na mě hněvali, protože jsem jim řekl, aby šli ven... protože když křísíme mrtvé, tak nemůžeme mít v domě žádnou pochybnost. Tak jsem je musel vykázat na dvorek za naším domem, kde máme našeho psa. Modlili jsme se několik hodin a tento muž byl vzkříšený z mrtvých. Když to ti lidé viděli, tak z nich už nebyli pochybovači.

Nasedli jsme na nákladák a jeli jsme společně na konferenci, kde další večer tento kazatel kázal. Po cestě na tuto konferenci jedna žena porodila přímo v nákladáku. Byla vzadu na korbě spolu s ostatními. Nevěděl jsem to, až mi její mrtvé dítě, které bylo mrtvé již dvanáct hodin, vložil do rukou jeden pastor. Říkám: „Proč jste mi to neřekli včera?“ Tak jsem zavolal starší sboru a modlili jsme se za ně. Nemocnice je vzdálena asi 180 kilometrů. Modlili jsme se vzadu a asi 2000 lidí uctívalo Ježíše na této konferenci. Vzályvali jsme Ducha svatého ve jménu Ježíše a najednou jsem si všiml, že nožka toho dítěte kopla. Jeho tatínek se na mě podíval a řekl mi: „Si ermano,“ a já říkám: „Ano, bratře, sláva Boží je s námi.“ A za chvíli to dítě začalo kopat normálně. Ta maminka na nás byla nejdříve nahněvaná kvůli celé situaci... a na to samozřejmě měla právo. Dal jsem jí to dítě a řekl jsem: „Tady máš své dítě, vzkříšené z mrtvých skrze krev Ježíše, toho Spravedlivého. A teď běž a užívej si přítomnost Boží.“ Slzy jí tekly po tváři a řekla: „Ano, to udělám. Myslím, že to mohu udělat.“

„*Od věků se něco takového neslyšelo, k sluchu neproniklo, oko nespatřilo, že by jiný bůh, mimo tebe, učinil něco pro toho, kdo na něj čeká.*“ Kdo na Něj toužebně očekává!

Veliký Duch svatý

Jeli jsme jednou spolu s jedním pastorem z džungle a jeho ženou na nákup do města. Tato žena nikdy ve svém životě nebyla nikde jinde, než ve své vesnici. Nikdy nebyla ve městě. Pastor nechal svou ženu s nákupem na autobusové zastávce a odešel, aby ještě nakoupil nějaké struny na kytaru pro bohoslužby. Ten problém ale spočíval v tom, že ona španělsky neumí. Je to Indiánka a mluví jen nauwatsky. Takže když přijel autobus, někteří „chytráci“ kolem ní na ni volali nauwatsky: „To jede k tobě domů,“ a ona na ten autobus nastoupila. Neměla žádné peníze, neuměla španělsky, takže si ve španělštině nemohla nic přečíst ani domluvit se. Měla s sebou dvě kabely plné zboží, které nakoupili ve městě a malé dítě. Je to Indiánka, takže ji zatlačili až dozadu. Ten autobus jel dvě hodiny někam, kde to neznala, a navíc musela stát. Jela špatným směrem. Pastor se mezitím vrátil. Ti stejní lidé, kteří přesvědčovali jeho manželku, aby nastoupila na ten autobus, si z něho dělali legraci, že odešla s jiným mužem: „Vy lidé, kteří kázete evangelium, jste takoví a takoví....“ A smáli se mu.

Hledal ji po celém tom městečku, ale nikde ji nenašel. Vrátil se tedy na autobus a odjel domů. Když vystoupil na autobusové zastávce, musel jít další dvě hodiny džunglí, než došel domů. Přišel domů, ale jeho manželka nikde. Takže byl opravdu smutný. A udělal správnou věc; přišel ke starším sboru a společně vešli do modlitebny, padli na ty lavice udělané z bambusu a modlili se: „Svatý Duchu, pomoz nám! Smiluj se, Bože! Protrhni nebesa, Bože a změň tu situaci. To můžeš udělat jen Ty!“

Když k této ženě přišel řidič autobusu a ona se mu snažila vysvětlit, že nemá žádné peníze a neumí španělsky, ten řidič ji chytil a s tím dítětem i s taškami ji surově z autobusu vyhodil. Teď byla opravdu daleko od své vesnice a nevěděla kde je. Tak začala volat k Bohu: „Smiluj se nade mnou, veliký Duchu svatý!“ Posbírala své tašky, svoje dítě nesla na zádech a vydala se po cestě dolů. A najednou... zmizela. Když se ti starší sboru dívali... najednou uviděli, jak tahle žena k nim... vyběhla ZE VZDUCHU. Duch svatý ji přenesl zpět do její vesnice. Nestává se to tak často jako kříslení mrtvých, ale stává se to.

Nashville, Tennessee 1999

Kniha Izaiáš

Nevím, jestli se to, co vám řeknu, odehrálo ve vidění nebo ve snu, zapomněl jsem to. Ale byl jsem ve svém nákladáku a vzadu jsem měl jednoho muže, oblečeného v rouchu. Říkám mu: „Co děláš vzadu v mém voze? Běž odtud ven!“ On mi řekl: „Z tvého vozu ven nepůjdu!“ Říkám mu: „Aha, tak ty nepůjdeš?“ a lezl jsem za ním, ale když jsem se k němu přiblížil, tak mě Duch svatý v tom nákladáku porazil na podlahu. To bylo buď ve vidění nebo ve snu. Když jsem se z toho probral, tak on tam stále seděl a řekl mi: „Jmenuji se Izaiáš. Byl jsem k tobě poslán, abych ti řekl, že máš studovat Bibli. Začni s knihou Izaiáš.“ Takže od té doby studuji knihu Izaiáše a našel jsem v ní spoustu zajímavých věcí.

Veden Duchem

Jednou jsem byl v jednom z našich sborů velmi vysoko v horách 17000 – 18000 feet (5000 – 5400 metrů nad mořem). Na druhý den jsme měli naplánována asi čtyři shromáždění. Ale na jedno shromáždění přišli dva muži. Seděli tam a jenom nás pozorovali. Bylo vidět, že tito lidé do sboru nechodí. Když jsme chválili Boha, tak jen seděli a nehýbali se. Po bohoslužbě jsem se jich zeptal, co chtějí. „Chceme, abys šel s námi do naší vesnice. Tvůj Bůh nás sem poslal, abychom tě vzali s sebou.“ „Opravdu? Pardon, ale On nám o tom nic neřekl.“ Ptám se jich: „Milujete Ježíše?“ „Nevíme, co to je milovat Ježíše.“ „Takže vy ani nejste znovuzrozeni a chcete mi říct, že můj Bůh vám řekl, abych šel s vámi? Já Ho miluji a On zná moji adresu už dlouhou dobu.“ Víte, co odpověděli? „Ano.“ Řekl jsem: „Tak ano, já tedy půjdu.“ Museli jsme tedy změnit náš rozvrh a brzy ráno před východem slunce jsem byl nachystaný. Malý batůžek a pár věcí, jsem velmi lehký, ale pro ty vysoké hory jsem stále těžkopádný; беру si jen pár věcí, které s sebou Američané obvykle nosí. Vyšli jsme, ještě byla tma, a protože to bylo vysoko v horách, tak tam byla mlha, která vycházela z deštného pralesa. Měl jsem baterku a následoval jsem tyto dva muže, ale problém byl v tom, že se zdálo, že jejich plíce jsou v nohách... nestačil jsem jim. Ti opravdu přes ty hory přímo běželi. A co se nestalo... ztratil jsem je z dohledu. To by nebylo tak zlé, ale já jsem neznal cestu. Byla tma a mlhavo a baterka svítila, díky té mlze, jen na krátkou vzdálenost. Všiml jsem si, že je tam pěšinka a na ní byla stopa sandálů obou těch Indiánů. Téměř jakoby to udělali naschvál. Říkám: „Tak tedy

dobře, Duchu svatý. Tuším, že už to tady máš prochozené a můžeš mi odtud pomoci ven.“ Pak jsem cítil, že mám jít doleva... šel jsem tedy doleva. Alespoň jsem si tedy myslel, že mě On vede, nebo že mi to říká. Bylo tam rozcestí, tak jsem se znovu ptal Pána na cestu a po chvíli další rozcestí, tak jsem se znovu ptal. Cítil jsem se osaměle a začal jsem pochybovat, že ještě najdu cestu. Byl jsem sám, byla mi zima, ale ta mlha už začala řádnout. Nakonec jsem přišel ke svahu a scházel jsem z něho dolů. Bylo to opravdu krásné, protože když jsem scházel dolů, dostal jsem se pod mraky, kde už jsem mohl pěkně vidět. Vidíte? Pokud důvěřujete Bohu, pak vás z té mlhy dostane a povede vás po své cestě. Ale musíte se učit Mu důvěřovat, učit se milovat Ho a očekávat na Něj. Protože ještě nikdo neviděl tu moc, která je dostupná těm, kteří se naučí na Něj očekávat a milovat Ho. Dole jsem spatřil nějakou vesnici: „Co když je to ta vesnice? Kdo ví?“ Když jsem se přibližoval k té vesnici, tak začaly zvonit veliké zvony a lidé se začali sbíhat odevšad. Když jsem tam vešel, tak jsem zjistil, že je to ta správná vesnice. A ti dva muži, které jsem předtím viděl, tam mluvili s nějakými staršími muži. Přišli ke mně a řekli mi: „Děkujeme, že jsi přišel.“ „Proč mě tady potřebujete?“ „Chceme se všichni znovuzrodit.“ Říkám jim: „Moment, jen co si vytáhnu Bibli a přečtu vám alespoň jeden verš.“ Tak jsem sundal batůžek a vytáhl Bibli. Všichni muži a ženy z té vesnice byli přítomni. Říkám jim: „Co chcete?“ Jeden z těch starších vesnice pozvedl ruku na znamení lidem a řekl: „My chceme tvého Ježíše. Slyšeli jsme, že ten tvůj Ježíš je mocný. Doslechli jsme se, že tvůj Bůh může dělat cokoli. Doslechli jsme se, že bez něho budeme hořet v pekle... je to pravda?“ Říkám: „Vy mě ani nepotřebujete, vy jste se již rozhodli.“ „Co máme tedy dělat?“ „Já vám to přečtu,“ a otevřel jsem svoji Bibli. Požádal jsem toho muže, aby překládal to, co já říkám ve španělštině, do řeči kečua. Přečetl jsem jim několik veršů, a když jsem jim je četl, tak lidé začali naříkat. Řekl jsem jim tedy: „Dobrá, ten kdo chce přijmout Ježíše Krista jako Pána a Spasitele svého života, zvedněte ruku“... všichni pozvedli svoje ruce. Říkám jim: „Můžete ty ruce dát dolů.“ Nemohl jsem věřit tomu, co vidím – opravdu jsem tomu nemohl věřit. Vidíte, jak naše mysl funguje? Modlíme se za něco, a když nám to Bůh dává, tak tomu nevěříme. Já jsem se těch lidí zeptal pro jistotu čtyřikrát, jestli chtějí opravdu přijmout Ježíše – až jeden ze starších vesnice ke mně přistoupil a zeptal se mě: „Copak ty nerozumíš španělsky?“ Říkám mu: „Ano, rozumím španělsky.“ „My všichni se chceme znovuzrodit... hned teď.“ A Svatý Duch opravdu otrásl tím místem a jeden každý se znovuzrodil. To mě opravdu ovlivnilo. Pokud tohle může On udělat s celou vesnicí, tak to může udělat i s celým městem... krajem... i státem.

Stěna Ducha svatého

Byl jsem na jedné konferenci zde v USA. Divil jsem se, kolik na tato shromáždění přinesli nemocných a umírajících. Přinesli tam jednoho muže, který byl přivázaný k invalidnímu vozíku čtyřmi řemeny kvůli záchvatům, které často míval. Měl pokroucené ruce a hlavu měl jaksi zdeformovanou, a když se na mě díval, tak sebou přitom celý škubal. Během kázání jsem ho sledoval. Nevěděl jsem, co se mu přihodilo. Jakmile jsem skončil s kázáním, tak jsem na něho vkládal ruce a modlil se. Pak jsem musel vkládat ruce na spoustu lidí. A Svatý Duch tam udělal něco velmi neobvyklého – přilepil lidi ke zdi. Vypadalo to, jako kdyby ti lidé byli ze železa a zeď z magnetu. To mě opravdu udivilo. Mám rád změnu. V životě jsem nic takového neviděl – nikdo ty lidi z té zdi nemohl odlepit – tak jsme to nazvali „zeď uzdravení“. Procházel jsem podél modlitební řady, ve které byla spousta lidí, ale tento muž z invalidního vozíku nevstal. Modlil jsem se za něho znovu, ale zase se nic nestalo. Každý večer během této konference na mě Duch svatý sestoupil takovým způsobem, že mě museli z budovy odnášet. Další večer tam byl tento vozičkář znovu a zase jsem se za něho modlil. Znovu jsem se za něho modlil: „Přikazuji ti, buď uzdraven! Bože, cokoli je s ním v nepořádku, prosím Tě, abys to spravil – nezáleží na tom, jak se to jmenuje.“ Další večer

byla Boží přítomnost ještě silnější a říkal jsem si, že i ta zeď bude více magnetická... a měl jsem pravdu. Někteří lidé se té stěny báli, tak jsem je vzal a na tu stěnu jsem je hodil. Všichni na ní zůstali viset... viseli tam ve vzduchu, někteří schouleni, prostě ve všech možných polohách. A tohle nebylo jen nějaké malinké „charismatické požehnáníčko“, každý, kdo se na tu stěnu dostal, tak dostal mnohem víc než o co žádal. Třetího dne tam ten vozičkář byl znovu a znovu jsem se za něho modlil. Lidé stáli kolem celého vnitřního obvodu té budovy, a když jsem už dělal druhé kolo, tak se Duch svatý rozhodl, že udělá magnetické ty schody vpředu. Spadl jsem na schody a zůstal jsem na nich ležet přesně v té poloze, v jaké jsem na ně dopadl... a nikdo mě z nich nemohl odlepit. Lidé se smáli. A ti lidé mi vyzuli boty a dali je na ten invalidní vozík... nelíbilo se mi to, ale nemohl jsem s tím nic dělat. Nemohl jsem ani mluvit, nešlo to. Ty boty se k tomu vozíku přilepily. Já jsem tam ležel a pozoroval jsem toho muže. Ty zkroucené ruce se mu narovnaly a začal se odpoutávat z toho vozíku, postavil se a odešel. V té chvíli mi to ale nějak nedošlo. Po nějaké chvíli mě to z těch schodů pustilo. Přemýšlel jsem, jak jsem se jen do té pasti Ducha svatého chytil... když ke mně někdo přišel a ptal se mě, jak se mám. Řekl jsem mu, že mě to chytlo... a když jsem se podíval, kdo to se mnou mluví, tak to byl ten muž z invalidního vozíku. Co se tomu muži přihodilo, bylo to, že před třemi roky, když seděl ve svém sportovním autě a čekal, až se na semaforu rozsvítí zelená, tak ho nějaký gang v tom autě přepadl. Rozbili přední okénko a devítimilimetrovou automatickou zbraní ho střelili přímo do hlavy. Správně by měl zemřít. Ale jeho reakce byla taková, že šlápl na plyn a nějakým záhadným způsobem, zatímco část jeho mozku byla roztroušená v autě, se dostal ke své matce. Tohle samo o sobě byl zázrak. Byl ženatý, ale matky mají ke svým synům nějaké zvláštní pouto. Tato matka ho tedy odsunula z předního sedadla a zavezla ho do nemocnice. Devět hodin trvala operace a zachránili mu život. Byl však z něho úplný mrzák, který nemohl nic dělat. Ale Duch svatý se jednoho dne rozhodl, že už byl v té pojízdné židli dost dlouho – já nevím opravdu, jak to funguje, proč někdo vstane a proč jiný ne – ale věřím evangelium. Ten muž mi řekl: „Seděl jsem tam, Davide, a najednou jsem pocítil, že mám jít.“ Poprvé po třech letech tohle pocítil. Tak ze sebe strhl ty pásy, kterými byl připoután a jakmile členové jeho rodiny zpozorovali co se děje, tak padli pod mocí Ducha na zem. Včetně jeho matky a manželky. Tento muž je dnes stoprocentně obnoven, je naprosto zdravý.

Tvé království přijď

Lukáš 11:2: „Řekl jim tedy: *„Když se modlíte, říkejte: Otče náš, který jsi v nebesích, ať se posvěť tvé jméno! Ať přijde tvé království! Ať se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi.“*

Potřebujeme se modlit, aby Boží království přišlo nejen k nám, ale i do našeho sboru a města. Řeknu vám, že to není Boží vůle, aby byla v církvi rakovina, slepota nebo kterákoliv jiná nemoc. Já neučím lidi v Mexiku učení o prosperitě. Když ale přišel Ježíš do života těchto Indiánů, tak oni zjistili, že jejich prasata jsou větší než obvykle. Jejich slepice začaly snášet o jedno vajíčko více každý den. Krávy začaly dávat více mléka, kvůli tomu Božímu pokoji. Není to úžasné? Když máte Ježíše, pak je prosperita automatickou věcí. Vy se musíte modlit za Boží vůli – je rakovina v nebi? Jsou vůbec nějaké nemoci v nebi? Tak proč to je v církvi? Je to kvůli pochybnostem. Je to kvůli tomu, že nevíme jak se modlit a vyvyšovat jméno Ježíš. Řeknete: „Ale vždyť tohle vše já dělám.“ Opravdu? Tak mi ukaž nějaký důkaz toho, co říkáš. Možná je tomu tak ve vašem osobním životě, ale my jsme povoláni k ostatním lidem, abychom i jim přinesli vysvobození. Když na nějakou dobu odjízďím z Mexika, tak říkám svým lidem: „Až se vrátím, tak chci vidět, co jste dělali. Ukážete mi ty znovuzrozené duše, které jste získali během doby, co jsem byl pryč. Ukážete mi ty lidi, kteří byli uzdraveni a

poslechnu si jejich příběh.“ Prikazuji jim, aby mezitím, co jsem pryč, zakládali nové sbory. Prikazuji jim, aby mezitím, co jsem pryč, křísili mrtvé a uzdravovali nemocné. „*At' přijde tvé království! At' se stane tvoje vůle jako v nebi, tak i na zemi.*“ Kde se má stát Jeho vůle? ... na zemi! Vy jste za to zodpovědní! Vy a nikdo jiný! Neobviňujte z toho někoho jiného. Boží vůle se neděje, protože se dostatečně nemodlíte, nepostíte a nehledáte Boha. Nedoufáte v Bibli, doufáte v to, že někdo jiný přijede a udělá to za vás. A když někteří Boží služebníci přijedou a neudělají to za vás tím způsobem, jakým si právě vy... představujete, že se to má dít, tak ohrnete svůj nos a řeknete jim „nashledanou“. Řeknu vám, že takoví pokrytci si zaslouží být na jiném místě než na této zemi. Řeknete: „Co je s tebou? Jsi nahněvaný?“ Ne, nejsem, jsem velmi šťastný... ale jsem naplněný pravdou Božího slova a Duch svatý je na mně a oheň Boží. A tento oheň nepřichází k lidem, kteří jsou lháři. Za tuhle moc se musí platit cena!

Muž žijící v koši

Socha muže, který vysypává sběr pomerančů z koše – Městečko někde v Mexiku

Jeden z našich pastorů, kterého jsem přivedl k Pánu, kázal evangelium v jedné vesnici, kde nikdy předtím neslyšeli jméno Ježíš. Je to můj dobrý přítel a strašně rád si jen tak sednu a poslouchám ho, jak káže evangelium. Opravdu velmi dobře káže, je o hodně starší než já. Nemají tam elektřinu, jen občas uvidíte, že ji někdo má. Nemají tam vodovod, žádné vymoženosti, které máte vy. Takže byli v této vesnici, měli s sebou nějaké traktáty a kázali o Ježíši. Když přišli k jednomu domu, tak vyšel muž a zeptal se jich, co chtějí. „Chceme vám jen říct o Ježíši.“ Ten muž neřekl ani slovo, ale vrátil se s dlouhou mačetou v ruce. „Už jsem na vás na všechny čekal.“ Snažil se je zabít, tak se všichni rozutekli. Tito kazatelé vědí jak utíkat – zvláště v pralese. Když už nějakou dobu honil tohoto pastora po lese, tak se k němu pastor otočil a řekl mu: „Co je s tebou?“ „Já tě zabiji!“ „Já jsem ti ale nic neudělal.“ „Ale ano, udělal!“ „A co jsem ti tedy udělal?“ „Tvá vina spočívá v tom, co jsi neudělal.“ Chápete to? Z toho, co neděláte, právě z toho budou křesťané souzeni. Můžeme citovat krásné verše a zpívat nádherné písně, ale když opustíte ty dveře církve... tak jen hrstka lidí je schopna konat Boží vůli. Něco není v pořádku. To je špatně připravená armáda. Takže on vzal tohoto pastora

do svého domu a ukázal mu koš na sbírání pomerančů. Tyto koše jsou více jak metr vysoké a jsou pěkně těžké. Vezmou tento koš na strom a až ho mají plný, tak si ho připevní k sobě a slezou s ním po žebříku, vysypou ho a jdou sbírat další. Ty koše se vyrábějí z bambusu. To je těžký život. Když ho tedy ten muž zavedl k tomu koši a ukázal mu ho, tak v něm byla lidská bytost. A takoví lidé jsou okolo vás také, ale pravděpodobně nejsou v koši a jsou naštváni... protože k nim nikdo nepřijde a neřekne jim o Ježíši. Pastor se zeptal toho muže: „Proč je v tom koši?“ „Ten chlapec je v tom koši již 22 roků.“ „Proč?“ „Protože když byl ještě nemluvně, tak se vzdálil od své matky, spadl a zlomil si vaz. Od té doby je v tomto koši.“ Jaký život! Žít v koši! Ten muž mu řekl: „Zavolal jsem ty nejlepší kouzelníky, katolické kněze... duchovní uzdravovatele a řekli mi, že jednoho dne přijdete vy a až přijdete, tak vás mám zabít.“ Bratr Petr se na něho podíval a řekl mu: „Ne, tohle se nestane. Ty ho přineseš do našeho sboru (cestou jedné hodiny na oslu). A až tam přijdeš, tak se znovuzrodíš, protože uslyšíš evangelium a ta hořkost tě opustí.“ Ten muž vzal do ruky znovu tu mačetu a řekl mu: „Okamžitě odejdi. Máš na vybranou.“ Bratr Petr tedy odešel a o pár týdnů později kázal ve svém sboru. Během bohoslužby někdo přijel na oslu a přivezl koš na pomeranče zavěšený za klacky. Odvázal ten koš, přinesl ho do sboru, sedl si a poslouchal. Bratr Petr skončil s kázáním a přišel rovnou k tomu muži a řekl mu: „Když se znovuzrodíš, tak Duch svatý uzdraví toho chlapce.“ Ten muž neřekl ani slovo, vzal koš, přivázal ho na osla a odjel pryč – cesta na tom oslu trvá celou hodinu. Přeběhlo několik neděl a bratr Petr znovu kázal evangelium v tu stejnou dobu. A znovu přijel ten muž na oslu, sundal koš, přinesl ho ke vchodu, sedl si vedle něj a pozoroval bratra Petra. Bratr Petr přestal kázat, šel k tomu muži a řekl: „Musíš se znovuzrodit. Když se znovuzrodíš, tak Bůh toho chlapce uzdraví.“ Ale ten muž vstal, vzal koš, upevnil ho na osla a odjel. Uběhly další tři

neděle a tento muž přijel znovu na tom oslu. To je ale tvrdohlavost! Znovu odvázal ten koš, přinesl ho do sboru a sedl si vedle něho. Bratr Petr k němu přišel a řekl mu: „Když se znovuzrodíš, tak Bůh toho chlapce uzdraví.“ Ten muž se postavil a řekl: „Jak se mám znovuzrodit?“ Bratr Petr toho muže přivedl dopředu, shromáždil kolem sebe starší sboru, vysvětlili mu cestu spasení, a když se s ním modlili modlitbu hříšníka, tak na něho sestoupil Duch svatý a tento muž padl k zemi. Zvedli ho ze země a bratr Petr řekl: „Přineste sem ten koš.“ Petr tomu malému shromáždění řekl: „Uděláme jednu věc. Budeme děkovat Bohu za krev Ježíše!“ Tak začali uctívat Boha za krev Ježíše. Starší se shromáždili kolem toho chlapce a Petr vložil ruce na jeho hlavu a řekl: „Já ti prikazuji skrze krev Ježíše Krista, buď uzdraven ve jménu Ježíše.“ Ale nic se nestalo. Ten muž vše velmi pozorně sledoval. Celý ten sboreček velmi hlasitě zpíval a uctíval Boha za krev Ježíše. A najednou se tento 22letý chlapec v tom koši začal kroutit. Jeho hlava se najednou narovнала... když to jeho otec viděl, tak začal plakat spolu se staršími a lidé chválili Boha s pláčem. A kosti toho chlapce začaly hlasitě

praskat a pak se postavil na svoje nohy. Rozhlédl se kolem dokola, podíval se na svého otce a utíkal mu vstříc naprosto uzdravený skrze krev Ježíše!

Nadpřirozené zaopatření

Matouš 17:27: „*Ale abychom je neurazili, jdi k moři, hod' udici a první vylovenou rybu vezmi, a když jí otevřeš ústa, najdeš tam peníz. Ten vezmi a dej jim ho za mě i za sebe.*“

Jeden ze starších sboru ke mně jednou přišel s pláčem a řekl mi: „Bratře Davide, půjčil jsem si nějaké peníze.“ Nevím jak vy, ale u nás si nikdo od světa nic nepůjčuje. Jdeme za Ježíšem nebo jeden za druhým. Řekl mi: „Chtějí po mně, abych to splatil, ale já ty peníze nemám.“ Říkám mu: „Měl jsi přijít nejdřív k nám. Myslel jsem, že Indiány miluješ.“ „Miluji, ale oni nezávisí na mně, ale na Ježíši.“ Říkám mu: „Budeme se za tebe postit a modlit, ale nikdo z nás ti žádné peníze dávat nebude a nebude se na tebe vybírat žádná sbírka. Potřebuješ se naučit tuhle lekci.“ Tak jsme se za něho začali modlit: „Pomoz nám, Duchu svatý!“ A víte, co tento Svatý Duch udělal? Jeho manželka zametala ve sboru po shromáždění. Je tam hliněná podlaha, takže smetala z ní jen nějaké listí, není tam tráva, protože tu vyzobají kuřata. Pak na zahradu vynesla bambusové lavičky, aby i pod nimi zametla. Když se ohnula, aby zvedla nějaké listí, tak našla pod těmito listy hromadu papírových bankovek, byly to sto pesos bankovky. Vystrašilo ji to tak, že se polekala a zavolala manžela. Oba dva se zalekli a manžel jí řekl: „Kde jsi to vzala? Ukradla jsi to a dala jsi to tam, aby to vypadalo, jakože jsi to našla?“ „Nic jsem neukradla...“ Nakonec to dali do krabice, přikryli to kamenem a dlouho čekali, jestli se o to někdo nepřihlásí. Až do doby, kdy jsem přišel já. „Pastore Davide, máme vážný problém.“ Když mi to ukázali, tak jsem se začal smát. Když mi tu krabici ukázali, tak v ní bylo třikrát více peněz, než kolik v ní bylo ve chvíli, kdy ty peníze našli. Jak se tam ty peníze dostaly? Nic nevysvětluji, jen vám sděluji, co se stalo. Těmito penězi splatil tu půjčku jednomu boháčovi a pořád se mě ptá, jak je to jen možné. Já jsem si z těch peněz nic nevzal, protože tak mi to říká Bible.

Hurikán Ducha Duchovní knížatstva vysoko v povětrí

Přišla na nás jednou taková Boží moc, že byla podobná hurikánu. Nikdo se tomu nedokázal vzepřít. Jeden z Indiánů, který se neumí ani podepsat – ale ví jak křísit mrtvé – za mnou přišel na tom shromáždění a řekl mi: „Bůh chce, abys svým šátkem několikrát zamával dokola a zakřičel: „Přijměte oheň!“ Řekl jsem: „Dobře, udělám to.“ Když jsem to udělal, tak Boží moc srazila celý dav k zemi. Můj syn byl vespod a na něm leželo šest dalších mužů. Nic se mu ale nestalo, ani necítil, že by ho něco přimáčklo – to byl Bůh. Nikdo nezůstal stát na nohou.

To, co vám teď řeknu, je docela silná věc a někteří z vás se kvůli tomu zřejmě nahněvají a budou volat pastrovi, ale mně to je jedno.

Starší pastor Mila, kterého velmi miluji, na tom místě zůstal a chválil Boha za to, co v jeho oblasti vykonal a za to, že mě mohl znovu vidět. Pokaždé, když se vidíme, tak pláceme radostí, protože máme tu možnost se vidět ještě jednou. A když tam tak seděl a děkoval, tak hádejte, kdo k němu přišel na návštěvu?... démon! Tohle se stalo potom, co na nás padla Boží moc.

(pozn. překladatele: Píseň písní 4:7, 8: „*Celá jsi krásná, přítelkyně moje, poskvrny na tobě není. Se mnou z Libanónu, nevěsto má, se mnou z Libanónu půjdeš. Rozhlédneš se z vrcholu Amány, z vrcholu Seníru a Chermónu, ze lvích doupat, z hor leopardů.*“ Hora Libanon je velmi vysoká hora. Je to volání našeho nebeského ženicha – Krista – abychom vystoupili do těch nebeských oblastí spolu s Ním. V těchto výšinách zažíváme moc Boží, ale také jsou tam lví doupata a leopardi, kteří symbolizují zlé mocnosti. Satan obchází „jako lev řvoucí“. Často je tomu tak, že když se křesťan dostane vysoko s Bohem, zaútočí na něj ďábel. Tohle někteří nechápou, ale je tomu opravdu tak. Ježíš se z pouště vrátil v moci Ducha, ale na konci pústu k němu přišel ďábel viditelně; i když ho pokoušel ve skutečnosti každý den toho pústu. Z této „hory“ křesťan získává nebeský nadhled nad věcmi tohoto světa. Tyto dvě hory Senír a Chermón se nacházejí za Jordánem, Jordán symbolizuje smrt našemu starému člověku. Amana pochází od slova Amen – staň se nebo „pravda“. Ježíš o sobě říká ve Zj. Jana: „A andělu církve v Laodikeji napiš: Toto praví Amen, ten věrný.“ Ježíš je ten Amen – On je naše jistota a On je naše pravda – On je Slovo Boží (Zj. Janovo 19:13: „Byl oblečen rouchem nasáklým krví a jeho jméno je Slovo Boží.“) Chermón – pochází od slova „charam“ znamená: něco naprosto zničit, zdevastovat; tedy ničit skutky ďábla (1Jan 3:8). Senír – znamená, špičatý, ostrý, zahrocený – poukazuje na lehkou zbroj – tedy ukazuje se zde na výzbroj, kterou nám Duch svatý nabízí k dispozici (Efezským 6:11). Než se ale křesťan dostane na tohle místo, musí se naučit žít v láskyplném vztahu s Pánem, tak jak o tom mluví předcházející kapitoly knihy Písně písní.)

Musíte se naučit, že i když jíte u královského stolu, musíte stát s mečem v rukou – připraveni k boji. Ten démon, který k němu přišel, měřil jeden metr, byl to (pozn. překl: špatně rozumím – nějaké zvíře – bratr David napodobuje zvuk tohoto zvířete a zdá se, že se jedná o havrana... výška jeden metr mi ale nesedí). V těchto místech v džungli se totiž čarodějové proměňují, do jakékoliv podoby chtějí. Přišel k němu a začal k němu mluvit: „Moje jméno je „Otec hor“. A zabiji tě... teď“ a on okamžitě padl k zemi. Začal zvracet krev, měl vysokou horečku a nemohl se ani pohnout. Chápete to? Sedí tam a chválí Boha... a tento démon si přišel přímo k tomu místu, kde byla Boží moc vylita. To proto, že jsme s Bohem vstoupili do nové dimenze. Naštvalo to tento démonický svět tak moc, že přišel tento kníže démonů na návštěvu. Já jsem o tom nevěděl. Ten démon zaútočil i na další naše sbory, až nakonec jeden z pastorů mi poslal běžce se zprávou: „Otec hor“ zničil všechnu naši práci – prosím, pomoz!“ Moje odpověď byla: „Dobře.“ Tak jsme se za tuhle věc začali postit a modlit. Bylo to asi dva týdny potom, co byla tahle Boží moc na nás vylita. Seděl jsem tam brzy ráno kolem páté hodiny ranní – v tuto dobu většina křesťanů, kteří jste zde – spí. Měl jsem puštěnou svoji oblíbenou chválu na CD a chválil jsem Pána. Modlil jsem se a Bůh mě inspiroval, abych se modlil za vedoucí: „Svazuji tohoto „Otce hor“, uvolňuji toho muže z jeho otroctví a kárám vás, duchové a mocnosti temna!“ Přitom jsem je nazval jménem, protože některé tyto mocnosti máme vypsané na papíru. Takže jsem asi čtyři hodiny cesty od tohoto bratra, modlím se za něho a on se najednou probudil a slyší můj hlas, jak ho volám. Zavolal tedy svoji dceru a říká jí: „Bratr Hogan je tady.“ „Tati, nikdo tady není, nikoho jsem neslyšela.“ „On je tady!“ Takže ona prošla okolo domu, ale nikoho neviděla: „Tati, z té nemoci začínáš mít halucinace.“ „Ne... ne... tohle nejsou halucinace.“ Ležel tam a začal se modlit v jiných jazycích. Najednou znovu uslyšel můj hlas a uviděl mě, jak tam stojím spolu s dalšími dvěma vysokými muži, kteří měli na sobě dlouhá zářící roucha až k zemi. Měli zlaté zářící vlasy a byli přepásáni bílým pásem. „Pojď sem, bratře Milo!“ Tak se dostal z postele a plazil se ke dveřím. Bratr Milo se mě zeptal: „Kdo jsou ti dva muži s tebou v těch zářících rouchách?“ Odpověděl jsem mu: „Bůh nás k tobě poslal, abychom ti pomohli.“ Chápejte to, ale já tam vůbec nejsem, v té chvíli se za něho jen modlím. Takže Milo řekl: „Pojď dovnitř, už jsem na tebe čekal, Davide.“ Doplazil se k lavičce a sedl si. Ti dva andělé ho sledovali. Jeden z těch andělů sáhl do svého roucha, vytáhl z něho zlatý valoun a nabízel ho Milovi. Milo se na tu zlatou věc podíval a pak se podíval na mě. Milo tu věc od anděla hned nevzal. Říkám totiž

naším lidem, aby si dali pozor na takovéto věci, i kdyby někdo vypadal jako anděl světla, tak od něho nemají nic přijímat (2 Korintským 11:14). Pokud se jedná opravdu o Boha, pak to pochopí, když začnete zkoušet, jestli je to opravdu z Boha. Pokud to není z Boha, tak se ta věc naštvete a odejde. Jeho výraz v obličejích mi říkal: „Mám to sníst? Je to opravdu od Boha nebo je ta věc z ďábla?“ Řekl jsem mu: „To je v pořádku, bratře.“ Natáhl se tedy a vzal tu věc z ruky anděla, ale pořád mě sledoval. Řekl jsem mu: „Sněz to, to je pro uzdravení tvého těla. To zničí skutky ďábla. V ústech to bude chutnat sladce, ale uvnitř to bude hořké – toho se ale neobávej.“ Podíval se na to a začal to jíst. A když se ohlédl... tak už jsme tam nebyli. Zavolal svoji dceru a celou rodinu a všichni tuhle zlatou „věc“ zkoumali. „Bratr David mi řekl, abych tu věc snědl,“ tak to nakonec celé snědl a byl okamžitě uzdraven. Potom řekl své dceři: „Udělej bratru Davidovi kávu, odešel, ale zase se vrátí.“

Mezitím jsem se modlil za svého bratra Milo; vypadalo to jako obyčejná modlitba. Když jsem skončil s modlitbou, tak jsem nasedl do nákladáku a rozloučil jsem se se svojí rodinou: „Jedu bojovat s „Otcem hor“. Nevím, kdy se vrátím.“ Manželka mi řekla: „Uvidíme se tedy, když přijedeš na večeri.“ Bylo těžké se tam dostat. Jel jsem tam společně s lidmi, kteří vědí jak se modlit – s modlitebními válečníky. Když jsme tam přijeli, bylo pro mě i pro ty, kteří byli se mnou, nachystané občerstvení – přesně tolik talířů, kolik nás bylo. Ptám se ho: „Jak jsi věděl, že přijedu?“ „Protože už jsi tady byl ráno a já jsem věděl, že se vrátíš.“ Řekl mi o tom, jak jsem přišel se dvěma anděly a Bůh ho uzdravil. Společně jsme pojedli, naložili jsme nákladák a zeptal jsem se ho: „Kde je ten ďábel?“ „Žije tamhle na té hoře v jedné jeskyni.“ Řekl jsem tomu mladému muži: „Tak pojďme!“ „Bratře Davide, tam nepůjdu.“ „Chápu to – zůstaň tady se ženami.“ Dám vám jednu dobrou radu, nebojujte s démonickými mocnostmi, pokud nejste připraveni. Tento Goliáš nebude ničit náš lid. Vzal jsem s sebou po cestě ještě několik pastorů a jeli jsme k té jeskyni. Přišel jsem do jeskyně, a i když jsem nikoho neviděl, tak jsem zavolal: „Já tě zbavuji, kníže, toho žezla a tvého trůnu – už nemáš žádné právo – uvolni Boží lid a odejdi! – Skloň se před jménem Ježíš a nech Boží lid. A již nikdy se nikomu nezjevuj, jinak tě dá Bůh na takové hrozné místo, o jakém jsi doposud nikdy neslyšel.“ V tu chvíli, kdy jsem tohle řekl, tak všichni naši lidé, kteří byli nemocní, byli uzdraveni. Všichni naši lidé. Když jsem scházel s té hory, ten mladý kazatel tam stál a sledoval mě. Říkám mu: „Myslel jsem, že zůstaneš doma.“ „Ne, přišel jsem, abych se podíval na to, jak s ním budeš bojovat. Nevím, jak s tímto bojovat. To co jsem ti řekl, bylo ze strachu, ale Bůh ve mně tento strach přemohl láskou.“ V té oblasti bylo po tomto boji založeno pět nových sborů v pěti nových vesnicích. Pochopte, že tyhle věci vám neříkám jen tak... je tady Boží důvod, proč vám to říkám, je to Boží vůle.

**zpívejte mu, pějte žalmy,
přemýšlejte o všech jeho divech,
1 Paralipomenon 16:9**

**vypravujte mezi pronárody o jeho slávě,
mezi všemi národy o jeho divech,
1 Paralipomenon 16:24**

AMEN